

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ЛОВЕЦЪТ

Част 3 от „Уайът Хънт“

Превод от английски: Деян Кючуков, 2014

chitanka.info

Посвещава се на паметта на родителите ми Морис Юджийн Лескроарт и Лорета Трегери Лескроарт. Както и отново, сега и завинаги, на моята съпруга и истинска любов Лиза Мари Сойер.

[Подводната жаба] беше с цвета на лошото време. И имаше размерите на автомобил.

Джон Ървинг,
„Светът според Гарп“

1

Те седяха в едно сепаре край прозореца на гръцкия ресторант на Лу и ядяха специалитета на заведението — пилешки крилца и пелмени с пълнка от риба тон — двама мъже, наскоро прехвърлили четирийсетте, мъчещи се да разговарят през обедния шум. По-добре изглеждащият, Уайът Хънт, каза:

— Дватамата с Джина още не сме съвсем готови да се обвържем.

— Не сме съвсем готови — отвърна Девин Джул. — Това ми харесва. — Той беше ченге от отдел „Убийства“ в Сан Франциско и проблемите в семейните отношения, дори неговите собствени, не го интересуваха особено. С жена си Кони живееше от четиринайсет години и рядко се замисляше над подобни неща. Те просто работеха, гледаха трите си деца, вършеха каквото е необходимо. Обичаха се. Бяха обвързани. Той взе едно крилце и го вдигна над чинията си.

— Какво ли има върху това нещо?

— Кожа.

— Не, умнико. Говоря за подправката.

— Знам ли — рече Хънт. — Сигурно фъстъчено масло с чесън и лют пипер. А също и соев сос. Доста е вкусно, нали?

— Като за Лу, да — кимна Джул. После отхапа и взе да дъвче. — Значи нещата вървят към приключване?

— Общо взето, да.

— Не бих казал, че съм съкрушен да го чуя.

— Знам, че вижданията ти леко се различават от нейните.

— Тя е хиена.

— Не и за мен.

Джина Роук, жената, която обсъждаха, бе адвокатка, няколко години по-възрастна от Хънт, имала неотдавна случая да разпердушини Джул на свидетелската скамейка по едно дело за убийство. Това още му държеше влага.

— Не искам да говориш лошо за нея, Дев. С нея сме преживели хубави моменти и възнамеряваме да си останем приятели.

— Животът си е твой — сви рамене Джул.
— Дяволски си прав — кимна Хънт.

* * *

Но всъщност не бяха се събрали, за да разискват интимния живот на Хънт. Това бе интервю за работа. И Джул вдигна длан, за да го накара да замълчи.

— Преди да задълбаеш прекалено, Уайът, искам да ти кажа, че оценявам предложението. Наистина. Изненадан и поласкан съм. Но не виждам как бих могъл да го сторя.

— Просто протегни ръка над масата, стисни моята и сделката е готова.

Джул поклати глава.

— Кони ще ме убие.

— Кони няма дори да те пипне с пръст. Хич не й пука дали ще си смениш работата, или не. Можеш да тикаш и количка за хотдог ако щеш, тя само ще тича отпред и ще примамва клиенти в костюм на мажоретка.

— Добре, за Кони може би си прав — съгласи се Джул. — Но има и други причини. Като пенсионния план и здравните ми осигуровки например. Това, че се занимавам с тежки престъпления, ме поставя на върха на хранителната верига. А и всъщност ми допада това, което върша.

— Да, но цялата тази бюрокрация, профсъюзите, правилата...

— Чакай, чакай, правилата са моят живот. Аз обичам правилата. Защо иначе щях да ставам полицай?

— Същите ги приказваше и Иван. — Ставаше дума за Иван Орлов, едно от новите попълнения на Хънт. — И познай какво се случи? Цялата тази мания по правилата му премина много бързо. Сега обича да е свободен, самостоятелен, а на всичкото отгоре се оказва страхотен детектив — нещо, което и сам не бе подозирал, преди да се махне от полицията. Забелязва неща, които дори аз пропускам от пръв поглед. Да не говорим, че се разбираме чудесно. Знам, че последното е невероятно да очаквам от теб, но току-виж се получило.

— И става все по-невероятно с всяка изминала минута.

Хънт се облегна назад и скръсти ръце.

— Двайсет и пет процента.

Ново поклащане на глава.

— Не е въпросът в парите. И двайсет щяха да стигнат, ако имах желание. Но аз нямам дори грам. Освен това храня сериозни резерви по повод ситуация, в която ти ще си началник, а аз — подчинен.

— Няма да съм ти никакъв началник.

— Това, че ще ми плащаш, не те ли прави мой шеф?

— Технически погледнато, може би да. Но ти ме познаваш, никога не бих злоупотребил.

Бегла усмивка.

— Да, докато един ден не го направиш. И тогава двайсет години приятелство ще станат на пух и прах.

Хънт се облегна за кратко върху преградата на сепарето, после се приведе напред и опря лакти в масата.

— Хайде, Дев. Можем чудесно да се позабавляваме заедно.

— Че ние се забавляваме и сега. Ядем страхотни крилца. Помежду ни няма йерархия. Просто двама мъже, наслаждаващи се на делничния следобед. След като едно нещо върви добре, значи не бива да се променя. Основно правило в живота, а както споменах, аз си падам по правилата.

* * *

Хънт беше в спалнята си и се преобличаше в официални дрехи за следващата среща, като едновременно говореше по мобилния телефон с Тамара Дейд, съвместяваща функциите на негов офис мениджър, секретар и асистент. Докато ѝ предаваше разочароващите вести за Девин Джул, чу тихото писукане, означаващо, че е получил съобщение, но както обикновено по време на разговор не му обърна внимание.

— И без това не таях особени надежди — каза в слушалката, — но реших, че ще си струва да опитам.

— Без съмнение, дори не мога да повярвам, че не е клъвнал. Никакъв интерес ли не прояви?

— Абсолютно. Спря ме още преди да си довърша предложението.

— Нима е чак толкова забавно да си полицай?

— За него, явно, да. А има и друго — я си представи, че не намира за твърде забавно да си частен детектив.

— Не може да бъде. Той ни е виждал в действие и знае, че при нас забавата никога не спира. Като например сега. Не се ли забавляваме страхотно?

— Иска ли питане.

— Значи сме на едно мнение.

— Впрочем имам и друга теория.

— Каква?

— Свързана е с теб.

— С мен?

— Представи си, че му се струваш твърде привлекателна за колежка и се бои, че ако те гледа всеки ден, това ще се отрази на брака му с Кони.

— Престани, Уайът.

В телефона отново прозвуча писукане, но той пак го игнорира.

— Не, без майтап — продължи. — Притеснява се, че ще го налегнат необуздани сексуални фантазии и ще изгуби способност за концентрация. А накрая ще стигне до пиене, отчаяние и развод.

— Не се съмнявам, че ти е споделил всичко това. И че е използвал думата „необуздани“.

— Е, не точно, но аз умея да чета между редовете. Беше тъжна гледка.

— Мога да си представя — каза тя.

После се сбогуваха и той натисна бутона „Край на разговора“ върху дисплея. При това се показва последното, второ съобщение. Беше от Мики, брата на Тамара, но Хънт почти не го забеляза. Съобщенията можеха да почакат. В момента не искаше да се разсейва със странични неща, затова изключи телефона и го мушна в калъфа.

Смръщи вежди и тихо изруга.

Защо ли му трябваше да упражнява нелепото си чувство за хумор пред Тамара? Джул я намирал твърде привлекателна за колежка? Притеснявал се всеки ден да работи край нея?

Когато всъщност той самият имаше този проблем.

* * *

Още от 1912 г. Мишън Клуб се помещаваше в Кърни Маншън — масивна, но елегантна сграда на Ноб Хил^[1], разположена малко по-надолу по хълма от хотелите „Феърмонт“ и „Марк Хопкинс“. Членството му наброяваше 183 души — никога повече, понякога по-малко, което го правеше най-ексклузивния частен клуб в града.

Клубът ползваше услугите на иконом на име Тейлър — афроамериканец на петдесет или шейсет години, с изваяни черти и набито телосложение. Докато вървеше подир него към приемната, където го очакваха за среща, Хънт го докосна по лакътя и спря за момент, за да огледа отражението си в огледалото във фойето.

Макар да се бе издокарал с хубавите си сако и панталони, винаги, когато идваше тук, се чувстваше зле облечен.

— Изглеждате чудесно, сър — увери го Тейлър. Самият той носеше смокинг. Хънт го огледа от глава до пети и не можа да сдържи усмивката си.

— Лесно ти е да го кажеш.

Поради естеството на задачата си бе получил достъп до част от статистиката на клуба — като например че средната възраст на членките му е 67 години, а средното им състояние — към 60 милиона долара. Това, което липсваше в документацията, бе средната стойност на нещата, което носеха по себе си. Хънт бе преценил, че като се съберат дизайнерските дрехи, обувки и аксесоари — да не забравяме, разбира се, и бижутата, — всяка от тях се разхождаше наоколо с не по-малко от двайсет хиляди долара, облечени, висящи или по някакъв друг начин прикрепени към тялото ѝ.

Не след дълго се озова пред прага на стаята, където го очакваха трите членки на Приемната комисия. Те разговаряха помежду си, седнали в изящни тапицирани столове около маса с дантелена покривка, върху която бяха сервирани изискани сладкиши, бисквити, кафе и чай.

— Господин Хънт — оповести появата му Тейлър и вратата се затвори зад гърба му.

— А, Уайът. — Доди Спенсър се изправи и приближи да го посрещне, като му подложи бузата си за целувка. Тя бе поразително

красива жена, напомняща му за Грейс Кели или Джануари Джоунс. От проучванията си знаеше, че е на четирийсет и две години и е омъжена за Ланс Спенсър, собственик на авиокомпанията „Екзекуджет“. — Добре дошъл — каза тя. — Радваме се да те видим отново.

— Аз също — отвърна Хънт, обгръщайки с поглед и другите две дами, които останаха седнали. — Госпожо Рен, госпожице Хачър, добър ден.

Дебора Хачър кимна учтиво. За нея знаеше, че е седемдесетгодишна, никога неомъжвана и че е наследила богатството си от своя баща, добивал навремето сол в залива.

Гейл Рен, на 84 години, го огледа със своите ледени очи. Тя носеше златни обеци, богато украсени с изумруди, няколко пръстена и колие, което вероятно съдържаше към четирийсет карата диаманти. Парите ѝ бяха много, много стари, с неясни акционерни връзки, отвеждащи към първите години на Банк ъф Америка.

Дебора Хачър се пресегна да вземе курабийка от подноса, докато Доди леко, но властно го улови под ръка и го поведе към масата. Гейл продължаваше да го фиксира с хладния си, нетърпелив взор.

— Понеже и без това сте леко закъснели, господин Хънт, предлагам да минем направо към въпроса. — Тираничната старица му посочи един стол с артритния си, богато украсен пръст. — Седнете ето там. Налейте си кафе, ако искате. А ти, Доди, също седни и спри да му се натискаш, за бога.

* * *

— Джудит Блек — започна Хънт — не е точно тази, за която се представя.

— *Знаех си!* — удари с длан по масата Гейл Рен. — Знаех си, че нещо не е наред с тая жена.

Дебора Хачър извърна глава, пресегна се към своята съседка и със спокоен тон произнесе:

— Гейл, скъпа, господин Хънт не е казал точно това. Поне не засега.

— О, я стига! Разбира се, че го каза.

— Мисля, че ще е най-добре да го оставим да продължи — намеси се Доди Спенсър. — Е, Уайът?

— Благодаря — кимна той и се приведе напред, опирайки лакти на коленете си. — Всъщност поне през последните пет години тя се води на щат в „Абът-Кантор Секюритиз“.

— Значи е брокерка? — възкликна Гейл с такъв тон, сякаш бе изрекла *проститутка*.

Доди изгледа раздразнено по-възрастната жена, докато Хънт в същото време продължи:

— Не точно брокерка, госпожо Рен. По-скоро проучвателка на пазара — Джош Кантор го нарече „мениджър бизнес развитие“. Аз се срещнах директно с него и му споделих, че съдействам около проверката на Джудит по повод кандидатстването ѝ за членство тук, тъй че той не скри нищо за ролята ѝ във фирмата.

— Ролята ѝ във фирмата? — попита Дебора. — И каква по-точно е тя?

— Култивира клиенти и ги канализира към „Абът-Кантор“.

— Култивира — обади се Гейл. — *Канализира*. Колко мило. Ще рече, праща ги на нашия местен Бърни Мадоф^[2], който просто още не са го хванали.

Това отново предизвика лек изблик на негодувание от страна на Дебора.

— Стига, Гейл, не сме уверени в това.

— Ха! Някоя от вас би ли работила с него след всичко, което научихме? Кой знае какви схеми е завъртял през последните десет години. — А след това към Хънт: — Знаем ли колко ѝ плаща?

— Не стигнахме дотам, а и не мисля, че щеше да ми каже, ако бях попитал.

— Както и да е — намеси се Доди. — Важното е, че е излъгала в молбата си за членство.

— Не точно. В графата „работодател“ е писала „не е приложимо“.

Дебора изсумтя.

— Щом работи за „Абът-Кантор“, значи е приложимо.

— Въпрос на интерпретация — разпери ръце Хънт.

— Глупости — рече Гейл. — Опитала се е да ни заблуди. Някоя от вас съмнява ли се, че е искала да влезе в клуба, за да може — как го

нарекохте, господин Хънт? — да ни *канализира* към фондовете на господин Кантор? А правилата ни изрично забраняват възползване от членството за користи цели...

Доди се пресегна и докосна коляното на Хънт.

— Има ли доказателства за това? Да е предлагала на някого услугите си досега?

— Вижте — намеси се Гейл, — не смятам, че е нужно да навлизаме в подробности. Не и след всичко, което чухме.

— И все пак — каза Хънт — аз разговарях с всяка от трите й поръчителки. Оказа се, че през последните години две от тях вече са преместили средствата си в „Абът-Кантор“, а третата, Флорънс Райт, в момента обмисля да го стори. Никоя от тях не знаеше, че госпожа Блек всъщност сътрудничи на тази фирма — направих си труда изрично да попитам. А щом стана въпрос дали месечните вноски ще са по силите на Джудит, всички единодушно заявиха, че тя е един от най-проницателните инвеститори, които познават. Всъщност печалбата й от „Абът-Кантор“ е склонила и тях самите да вложат парите си там.

— *Канализирала* ги е, значи — процеди с отвращение Гейл.

— Именно — кимна Хънт. — Склонен съм да се съглася с вас.

Доди изпусна въздишка на разочарование.

— Е, добре.

— Колко жалко — рече Дебора със сведени очи. — Нима не е разбрала, че няма да е щастлива тук, ако не е наистина онази, за която се представя?

— Нея не я интересува щастието, поне не по същия начин като теб — отвърна Гейл. — За нея щастието са парите. Просто е искала да направи пари от нас, това е всичко. Ти толкова сляпо вярваш в доброто у хората, Дебора. Човек би очаквал, че най-сетне ще пораснеш и ще станеш реалист.

— Работата е там, че винаги съм харесвала Джудит — каза Дебора. — Изглежда толкова очарователна.

— Мошениците нямаше да виреят, ако не бяха очарователни — отвърна Гейл с обичайната си рязкост. — Същото важи и за мошеничките. Колкото до вас, господин Хънт — смени темата тя, — именно затова потърсихме услугите ви. Вие ни спестихте значителни неудобства, да не говорим за потенциалните финансови последствия.

— После се обърна пак към колегките си от комисията. — Смятам, че решението по молбата е ясно. Отхвърля се, нали?

— Отхвърля се — кимна Доди.

— О, щом трябва — въздъхна Дебора и поклати тъжно глава. — Да, отхвърля се.

* * *

Доди изпрати Хънт чак до фоайето, като пътьом го държеше под ръка и обсъждаше с театрален шепот „дъртата вещица“:

— Особено ми хареса, когато ми каза да „спра да се натискам“. Не бях усетила да го правя. Смяташ ли, че съм ти се натискала, каквото и да означава това, Уайът? Притеснила ли съм те по някакъв начин?

— Ни най-малко.

— Сигурен ли си?

— Честна дума.

— Добре тогава. Искрах да съм сигурна, че не съм ти досадила.

— Доста трябва да се потрудиш, за да ми досадиш, Доди.

— Е, благодаря ти тогава. — Тя леко го стисна за лакътя. — Благодаря отново и за проверката на Джудит. Тя щеше да бъде като раково образувание, ако бе влязла тук.

— Радвам се, ако съм помогнал, дори и с малко.

— Помогна с много, повярвай, и което е още по-важно, направи го без излишен шум — а това безценен талант. Последното, от което се нуждае клубът, е публичен скандал.

За момент Доди спря и го загледа. Хънт се зачуди дали няма да опита да го целуне. Още докато го интервюираше за задачата, стана очевидно, че изпитва влечение към него. Разпита го за най-малките подробности — професионален опит, лична биография, едва ли не до детските му години. Подобна интимност почти го накара да се откаже от случая.

Но сега блясъкът в очите ѝ отстъпи място на усмивка и тя каза:

— Положително ще те имаме предвид, ако изскочи нещо ново. Приятен ден!

* * *

Вече отвън на алеята, докато чакаше да докарат колата му, Хънт извади телефона и го включи отново. Съобщението на Мики изскочи на екрана. Нищо спешно, някакво ново меню, върху което работеше. Хънт натисна „Затвори“ и тогава се появи другото съобщение, от непознат номер.

Какво, по дяволите...?

Текстът гласеше:

Как е умряла майка ти?

---

[1] Ноб Хил (англ. Nob Hill) — луксозен квартал в Сан Франциско, Калифорния. — Б.пр. ↑

[2] Бърнард Мадоф (р. 1938 г.) — американски финансист и инвестиционен посредник, създател на най-голямата финансова пирамида в историята, сринала се през 2008 г. — Б.пр. ↑

2

Иван Орлов седеше прегърбен в креслото от кожа и хром в приемната на новата щабквартира на Хънт в Одифред Билдинг, точно над ресторант „Булевард“. След продължителен престой в полицията на Сан Франциско той най-сетне се бе поддад на увещанията на Уайът и преди единайсет месеца бе постъпил на работа във фирмата. Наскоро прехвърлил трийсетте и качил някой и друг килограм, той изглеждаше мрачен и заплашителен с ниското чело и гъстата си черна коса. Но видът лъжеше — Иван всъщност бе весел и оптимистичен, винаги готов с усмивка за всекиго, често придружена от някоя и друга шега. Макар че сега, естествено, не бе момент за шеги.

— Опита ли да се обадиш на номера? — попита той Хънт.

— Това беше първото, което направих. Нито отговор, нито гласова поща. Нищо.

— Вероятно е някоя от онези предплатени карти — предположи Джип Филипс. Джип бе четирийсет и две годишна майка на двама тийнейджъри, с делови обноски и без всякакво понятие за мода. Караше четвъртия месец от запланувания си тригодишен стаж в кантората на Хънт, който трябваше да ѝ даде шестте хиляди часа практика, необходими за получаване на собствен детективски лиценз.

— Може би — каза Хънт.

— Защо не изпратиш обратно съобщение?

— Пробвах. Пак не отговаря.

Тамара Дейд, седнала върху бюрото си, носеше къса зелена пола и семпла бяла блузка. Беше събула обувките си и поклащаше дългите си крака.

— Не е изключено да е просто шега. Някои хлапета изпращат наслуки съобщения до мобилни телефони.

— Ако е така — каза Хънт, — е крайно време да се захванат с нещо полезно.

— А как всъщност е умряла майка ти, Уайът? — попита Клара.
— Какъв е смисълът на всичко това?

— Не знам. Никога не съм я познавал. Семейство Хънт, които са ме отгледали, също не са я виждали. А и аз не съм ги разпитвал.

— Е, оттам ти идва проблемът — каза Орлов. — За такива неща се пита. Щом искаш отговори, трябва да питаш.

— Благодаря, Иван — рече Хънт. — Ще го имам предвид следващия път, когато ме осиновят. Вземам си бележка: питай приемните родители за биологичната си майка. Нали така?

Но Орлов не мирясваше.

— Помниш ли изобщо нещо за нея?

— Почти не. Мержелеят ми се дребни откъслеци, но те може да идват и от други места, други домове.

— А баща ти? — попита Тамара. — Рожденият ти баща?

— Не знам. Имам предвид, че щом съм бил в системата за осиновяване, значи и двамата ми родители са липсвали. Това е, което има значение.

— А сега — вметна Джил — някой ти праща тези съобщения.

— Тръпки да те побият — каза Тамара. Тя познаваше Хънт от шести клас, когато той буквално бе спасил живота ѝ, а също и на по-малкия ѝ брат, Мики. Майка им, умираща от свръхдоза наркотици, ги бе заключила в апартамента. След като няколко дни не се бяха появявали в училище, Хънт, по онова време служител в Службата за закрила на детето, бе отишъл на адреса и ги бе открил полумъртви от глад. С надеждата да опази брата и сестрата заедно и далеч от социалните домове, които твърде добре познаваше от личен опит, бе съдействал да ги оставят при дядо им по майчина линия — Джим Пар, който ги отгледа като свои деца. Сега Тамара се отнасяше към Хънт също толкова покровителствено, колкото и той към нея. — Направо тръпки да те побият — повтори тя.

— Да, не е особено приятно — изпъшка Хънт. — Не знам защо просто не ми се обадиха.

— Напротив, знаеш — каза Иван.

— Така ли?

— Разбира се. Има само един възможен отговор.

— Лесно ти е да го кажеш, след като днес явно разполагаш с всички отговори.

— То да беше само днес — обади се Мики. — Той всеки ден разполага с тях.

— Всъщност Уайът — добави Тамара, — ако Иван продължава да блести в същия дух, мисля скоро да го изберем за шеф.

— Не съм сигурен, че длъжността е изборна — каза Хънт, — но ще проверя в устава.

— Просто се опитвам да помогна — надигна протестиращо глас Иван. — Струва ми се съвсем очевидно защо не са ти се обадили.

— Просвети ни тогава, о, премъдри — усмихна се насреща му Хънт.

— Защото изпращачът на съобщението не е искал да познаеш гласа му и да разбереш кой е.

Хънт огледа останалите от екипа си.

— Мразя, когато прави нещата с такава лекота.

— Просто природен дар — махна скромно с ръка Иван.

— Но чакайте — намеси се Джил. — Защо е от такова значение как е умряла майка ти? Още повече за някой, който не иска да се разкрие пред теб?

— Все добри въпроси — отбеляза Хънт. — За съжаление, нямам толкова добри отговори за тях.

* * *

Къщата в Белмонт, където бе роден и отрасъл, му се струваше по-малка всеки път, когато отидеше да я посети. Сега му бе трудно да си представи, че някога е делил стаята над гаража, с размери три и половина на четири метра, с двамата си братя. Отначало Уайът бе сам, но после, когато след много несполучливи опити приемните му родители най-сетне успяха да заченат, се появиха Рич и Итън, които спяха на двуетажното легло. Зад ъгъла, до стълбищната площадка, пък бе стаята на Лори и Пам, малко по-голяма от килер — може би два и половина на три метра, с един прозорец. Тъй наречената голяма спалня, обитавана от майка му и баща му, се намиреше на приземния етаж и до нея се стигаше по малък коридор от кухнята, която служеше и за трапезария. Седем души на сто и четирийсет квадрата. От шест — до осемнайсетгодишна възраст — най-щастливият период от живота на Уайът.

Сега, в средата на октомври, слънцето едва докосваше върховете на хълмовете, открояващи се на запад зад големия панорамен прозорец. Боб Хънт, бащата на Уайът, седеше в креслото с чаша вино в ръка. Спретнат, тих и плешив, със снежнобяла козя брадичка, той изглеждаше безобиден интелектуалец за всеки, който не се бе изправял срещу него в което и да е занимание на света — от покер и шах до бiliarд, баскетбол или голф. За останалата категория хора, в това число и децата му, той бе непреклонен, благ и непобедим.

— Разбира се — каза той. — Знаеш, че можеш да ме питаш каквото пожелаеш.

— Отнася се до истинските ми родители.

Веждите на стареца се повдигнаха с няколко милиметра. В погледа му проблесна интерес. Като клиничен психолог Боб често бе размишлявал върху отказа на сина си да приеме своите естествени корени. Но не бе в природата му да любопитства. Уайът си имаше свои причини и той ги уважаваше.

— Е — отвърна, — тук не знам доколко ще мога да ти помогна. С майка ти никога не сме ги познавали, а и ти не изглеждаше да се интересуваш особено от тях.

— Не само не съм се интересувал — рече Хънт, — но дори изпитвах известна враждебност.

— Какво се е променило сега?

Уайът му разказа за съобщението, за това как се бе мъчил да отгатне източника му, а после продължи:

— ... и тогава осъзнах, че уравнението всъщност има две страни. Едната е тайнственото съобщение и неговият изпращач, но другата се свежда до неговото съдържание, до целия въпрос за майка ми, за рождените ми родители. И изведнъж си дадох сметка, че вече не им се сърдя. Което след начина, по който се държах като малък...

— Ти се държеше чудесно, Уайът. Смяташе, че ще нараниш чувствата ни, особено тези на майка си, ако вземеш да хленчиш и разпитваш за тях. Затова и не го правеше. Ние го разбирахме. И ти се възхищавахме.

— Аз смятам вас за свои родители.

Боб се усмихна.

— Радвам се да го чуя, след като и ние те смятаме за наш син.

— И не бих искал ти или мама да си помислите...

— Че вече струваме по-малко за теб? — прекъсна го баща му. — Никакъв шанс. Дори се притеснявах, че си твърде привързан към нас. А ето че сега неочаквано е възникнало нещо ново и вече имаш повод да погледнеш нещата от друг ъгъл.

— Може би фалшив повод. Нищо чудно някой просто да си прави шега.

— А може би не. — Боб отпи от виното си. — И тъй, какво искаш да знаеш?

— Нещо, от което да тръгна — разпери ръце Уайът. — Едно име например би свършило работа.

— Вярно, името е логично като начало — кимна старецът. — Но аз не разполагам с него. Знам, звучи абсурдно, но коя година беше това — седемдесет и четвърта? Чакай — вдигна ръка той. — Майка ти винаги е била по в час от мен с тези неща. Шар!

Шарлийн, майката на Уайът, която до момента се занимаваше в кухнята със соса за спагети, изпълващ с аромата си целия етаж, се появи на вратата с бутилка кианти в ръка. Слаба и висока, тя носеше гордо буйната си, посивяла коса, макар вече да гонеше седемдесетте. Двеста години по-рано от нея би станала чудесна прерийна съпруга.

— Покорната слугиня се явява на вашия зов, за да утоли жаждата ви с вино — обяви на висок глас.

— Виното няма да навреди, но не затова те повиках — отвърна Боб. — Момчето има някои въпроси относно раждането си.

По лицето ѝ премина мимолетна сянка, а устните ѝ се присвиха.

— Да ти кажа право, Уайът, и аз ги имам. Вероятно вече си разбрал от баща си, че не знаем много.

Нито дори едно име?

Тя си придърпа стол от масата за хранене и седна.

— Тогава бяха други времена. Към всичко, свързано с осиновяването, се подхождаше далеч по-потайно от сега. Хората много се пазеха.

— От какво?

— От какво ли не. На първо място от клеймото, че някой е осиновен. Което веднага го правеше различен от другите, каквото и да означава това. Да помниш случайно съучениците да са те тормозили като малък?

— Смътно — кимна Уайът. — Всъщност почти не.

— Охо, потискане на спомените — обади се Боб.

— Просто едно от многото неща, за които сме се заяждали като деца, тате. Не мисля, че е било особен проблем.

— Добре. Значи с майка ти сме си свършили работата.

— Освен това — продължи Шарлийн — ти беше вече шестгодишен, когато те взехме. Нямахме смисъл да се опитваме да крием, че си осиновен. Знаехме с какво се нагърбваме, но въпреки това побеснявах, щом чуех някое хлапе да те подиграва заради това.

— Изглежда ми доста странен повод да дразниш някого — каза Уайът.

— За някои хора всеки повод е добре дошъл.

— А и не забравяй — вметна баща му, — че в ония години, ако си осиновен, особено чрез Католическата благотворителна организация, какъвто беше твоят случай, се подразбираше, че си незаконороден и че четиринайсетгодишната ти майка просто е искала да се отърве от теб и да си продължи живота, сякаш че нищо не е било.

— Същевременно — добави Шарлийн — приемните родители като нас бяха ужасени, че някой ден, когато бебето отрасне, майка му ще се появи и ще си го поиска обратно. Затова имаше цяла административна машина, предназначена да държи истинските и приемните родители разделени, а също, разбира се, да попречи на децата да се върнат и открият рождените си майки, разстройвайки последващия им живот и семейство.

— Значи не е изключено истинските ми родители да са още живи?

— Има такава вероятност — каза Шарлийн. — Сега би следвало да са към седемдесетгодишни. Ако са те заченали рано, нищо чудно и да са по-млади от нас.

— Но изпращачът на съобщението — вметна Боб — явно мисли различно.

— Какво съобщение? — попита майка му.

Уайът й описа набързо ситуацията.

— Тъй че — заключи — който и да е този човек, той смята, че знае коя е майка ми, свързал я е по някакъв начин с мен и освен това я брои за мъртва.

— Но откъде би могъл да научи? И защо изобщо го е грижа?

— Идея си нямам — поклати глава Уайът, като изпи на една глътка половината вино в чашата си. — Добре, а удостоверението ми за раждане? Мисля, че ми трябваше, когато постъпвах в армията. Не е ли още някъде из къщи?

— Сигурна съм, че е тук — каза майка му, — но няма да ти помогне да откриеш майка си, защото в него фигурираш като Уайът Хънт.

— Но как е възможно, нали вече съм бил шестгодишен, когато сте ме осиновили...

— Беше шестгодишен, когато те взехме от последния дом — уточни Боб.

— Но когато съм се родил, трябва да съм имал друга фамилия, нали?

— Правилно — отвърна баща му. — И Католическата благотворителна организация положително разполага с тази фамилия, върху оригиналното ти удостоверение за раждане. Но за да го видиш, ще трябва да подадеш молба до тях, освен ако нямат нареждане от рождените ти майка и баща да не го разкриват. В този случай пак няма да ти провърви.

Хънт се облегна назад на дивана.

— Добре, как съм се казвал, когато сте ме взели?

— За да защитят самоличността ти, те бяха кръстили Уайът Доу^[1] — каза тихо майка му. — Но щом поотрасна, вече сам искаше да си Уайът Хънт.

— И още искам. Но какво ми остава да правя сега?

— Може би онзи непознат ще ти пише отново и ще ти съобщи нещо, което не знаеш — предположи Боб.

— Или пък — добави Шарлийн, като въртеше чашата си за столчето — би могъл да отидеш в благотворителната организация.

— Положително ще го направя — каза Уайът. — Само още един въпрос. Знаете ли колко време са ме подмятали по други потенциални приемни семейства, преди да се озова при вас? Защото лично аз помня поне три или четири от тях. Трябва да не съм бил от най-лесните деца, а?

— За тях, вероятно, да — отвърна Шарлийн. — Проявяваше своенравие, бореше се с ефекта от изоставянето. Те просто не знаеха

как да осъществят връзката с теб, това е всичко. Докато между нас се получи.

— Трябва да е било не по-малко от три години — рече баща му.

— Значи съм бил с истинските си родители докъм тригодишна възраст?

— Това показват сметките — съгласи се майка му.

— Седемдесет и първа... Тогава ли съм влязъл в системата?

— Горедолу, да — кимна баща му.

— Тоест каквото и да е станало, станало е тогава. Чудя се само какво ли, по дяволите, е било.

* * *

Жилището на Хънт представляваше някогашен склад за цветя на Бранън стрийт. Той бе купил разнебитената постройка по време на спада на пазара петнайсетина години по-рано, когато целият квартал около Съдебната палата^[2] изглеждала на прага на разрухата. Оттогава я бе обновил, най-вече със собствени сили, превръщайки я в нещо уникално и впечатляващо.

Подходите откъм Бранън стрийт бяха два — входна врата от масивна стомана и гаражна врата до нея. И двете бяха боядисани във вишневочервено, понеже Хънт смяташе, че този оттенък се връзва добре с пурпурното на останалата външна стена. Вътрешното пространство се отличаваше с шестметров таван и естествена светлина, влизаща през прозорците, разположени високо околоръст. Средата бе заета от баскетболно игрище с под от полирано дърво, с професионален кош, висящ от тавана — беше се сдобил с него преди десетилетие, когато отборът на „Сан Франциско Уориърс“ сменяше оборудването си. Отвъд него, покрай бялата стена, две стари библиотечни маси формираха нещо като офис с три компютъра, а в ъгъла бяха струпани няколко китари и усилватели. Отсрещният ъгъл се заемаше от дъските и платната му за сърф, както и от чисто нов мотор „Кавазаки“.

Почти незабележима врата водеше към жилищната част — функционален, проектиран с вкус и добре осветен модерен апартамент. Отляво на широкото преддверие бе спалнята, до нея дневната с

библиотеката, телевизора и музикалната уредба, а накрая — кухнята, служеща и за трапезария, оборудвана с хладилник, фризер, голяма печка с четири котлона и очукана дървена маса с шест солидни, но разнородни стола. Задна врата — стоманена, както и предната — извеждаше към алеята отвън.

Сега Хънт седеше край кухненската маса и давеше безсилието си с бутилка „Хайнекен“. Телефонът бе сложен пред него. Не можеше да проумее от къде на къде случаен човек ще знае каквото и да било за майка му, а още по-малко ще го свърже с него. Следователно авторът на съобщението не можеше да е случаен човек. Единственото решение, което му идваше наум, бе, че той или тя вероятно има нещо общо с Католическата благотворителна организация. Ако Хънт и рождената му майка стояха в двата края на веригата, то службата за осиновяване бе свързващото звено помежду им.

Оттук трябваше да започне.

Той се пресегна и взе телефона. Отвори съобщението, избра опцията „Отговори“ и въведе следния текст:

Пишете ми обратно. За какво става дума?

Поседя още минута или две, стиснал в ръка гладкия правоъгълен предмет, докато кокалчетата му не побеляха. После натисна бутона за изключване, стана от масата и се упъти към спалнята си.

---

[1] Името Доу, най-често в съчетание Джон Доу (John Doe), традиционно се използва за обозначаване на неизвестно лице, в т.ч. неразпознат груп и др. — Б.пр. ↑

[2] В Съдебната палата на Сан Франциско се помещават криминалния съд, полицейското управление и затворът на града. — Б.пр. ↑

3

Главният офис на Католическата благотворителна организация се намираше на Хауърд стрийт, недалеч от жилището на Хънт, тъй че той отиде дотам пеш. Служителката на рецепцията, мила възрастна жена на име Мелиса Уагнър, го уведоми, че от около две години осиновяванията вече не се оформят тук. Сега всички досиета и документи били преместени в Калифорнийския щатски департамент по социални грижи, Отдел по осиновяванията, и се съхранявали в специален архив в Сакраменто.

— Сигурно се шегувате.

Госпожа Уагнър се усмихна иззад бифокалните си очила.

— Нищо не е лесно, нали знаете. Основно правило в живота.

— Да, чувал съм го. Но тъкмо днес не планивах пътуване до Сакраменто.

— А и не би имало особен смисъл. Не може просто да влезете там и да им поискате акта си за раждане.

— Така и предполагам. Щеше да е твърде лесно, нали?

— Именно.

— Как да постъпя тогава?

— Трябва да им изпратите нотариално заверено писмо, в което да посочите рождената си дата и имената на осиновителите и да поискате информация за истинските си родители. Тогава, ако някой от тях е подписал формуляр за съгласие за контакт, има шанс да ви свържат с него.

— Ами ако не е? Подписал такъв формуляр, имам предвид.

— В такъв случай — въздъхна госпожа Уагнър — става малко по-сложно.

— Защо ли не съм учуден? И какви по-точно са усложненията?

— Може би ще успеете да се преборите с част от тях, ако включите още в първоначалното си писмо някои въпроси, на които имат право да ви отговорят.

— Като например?

— Като например раса и общо физическо описание на родителите ви, възраст към момента, когато са ви дали за осиновяване, медицинска информация. Случайно търсенето ви да е свързано с някакво заболяване?

— Не.

— А да имате примес на индианска кръв?

— Не мисля. Защо?

— Защото при това положение можехте да се обърнете към Върховния съд и оттам да освободят досието ви, за да се възползвате от всякакви евентуални облаги, произтичащи от принадлежността ви към дадено племе.

— Струва ми се малко вероятно да мина за индианец.

— Да, и на мен не ми изглеждате такъв.

— Добре — рече Хънт, — значи изпращам въпросното писмо и ако никой от тях не е подписал формуляр за съгласие, това е краят на търсенето?

— Можете да се обърнете към Върховния съд дори и ако не сте от индианско потекло. Но ще ви е нужна доста основателна причина, за да ги убедите, най-често медицинска. В противен случай, опасявам се, че ако родителите ви не са искали да ги откриете, в общи линии няма как да го сторите.

* * *

Седнал зад бюрото в офиса си, Хънт довършваше писмото до Сакраменто. Тамара влезе с кана кафе и се разположи на едно от креслата срещу него.

— Ами ако вашите не са те дали точно в Католическата благотворителна организация, а някъде другаде? — попита.

— Там е било. Баща ми знаеше със сигурност.

— Не, знаел е само, че са те осиновили чрез нея.

— Нали тъкмо това казвам и аз.

— Но може да си попаднал там, след като вече си бил прекарал известно време в системата. Знаеш, че когато... мама умря, Мик и аз отидохме първо в Службата за закрила на детето. Вероятно същото се е случило и с теб — взели са те там, оформили са документацията, а

после са те изпратили при католиците. Те са като гара разпределителна за захвърлени бебета, независимо какво се случва с тях по-късно.

Хънт кимна замислено.

— Струва си да се проучи, но...

— Надявам се да следиш мисълта ми — вдигна показалец тя. — За щастие, първото ти име не е от най-разпространените, нали? За коя година говорим?

— Седемдесета, седемдесет и първа...

— Добре, значи ще трябва да прегледаме файловете им оттогава и да търсим някой на име Уайът. Не ще да са чак толкова много. Единственият проблем е как да ги накараме да ни пуснат до досиетата.

— Това — рече Хънт, вече скочил на крака — остави на мен.

* * *

По времето, когато Хънт работеше в екипите на Службата за закрила на детето, Бетина Кек бе негов партньор. Тя бе чернокожа жена от предградията, умна, забавна, упорита и безстрашна. За съжаление, стресът от работата — отнемане на деца от техните родители насилници — ѝ се бе отразил негативно и тя бе посегнала към успокоителните и алкохола. Заради зависимостта от тях я бяха уволнили и тя бе прекарала следващите седем години в опити да се отърси от нея. В крайна сметка, вече изчистена и трезва, се бе върнала и по някакъв начин ги бе убедила да я назначат отново. Сега, десет години по-късно, заемаше длъжността заместник-директор на Службата. Хънт не само не бе губил връзка с нея през време на всичките ѝ залитания и възстановявания, но и заедно със съпруга ѝ активно я бе подкрепял, докато успее да си стъпи на краката.

Сега, на фона на цялото това минало, двамата седяха зад стъклените прегради на нейния малък, претъпкан офис на Отис стрийт.

— Разбира се, че представлява проблем, Уайът — каза Бетина. Тя наистина искаше да му помогне и бръчката на челото ѝ отразяваше разочарованието, че не може да го стори. — И сам го знаеш. Тези файлове са поверителни. Дори ако още съществуват, няма как да ги разгледаш без съдебно разрешение.

— Аз няма да разглеждам, само ще надникна.

— Надникването също се брои.

— И какво имаш предвид с това „ако още съществуват“? Защо да не съществуват?

— Оттогава са минали към четирийсет години. Толкова стари досиета може и вече да са унищожени.

— Добре — каза Хънт, като се изправи върху сгъваемия стол. — Ето какво ще направим. Първо, ще отидем до отсрещната страна на улицата и ще проверим дали досиетата са оцелели. Ако не са — значи губя, и толкова. Но ако са още там...

— Не, чуй ме — поклати глава тя. — Работата е там, че ти не търсиш конкретен документ. Ако беше така, можеш просто да отида и да помоля някой да го извади от папката — да речем досието на Уайът Смит или Уайът Джоунс. Нямаше да е съвсем по правилата, но щях да го сторя заради теб. Докато за това, което искаш, трябва да се преровят всички папки, а ти и сам признаваш, че може изобщо да не си минал през Службата за закрила на детето. Няма как да карам хората си да търсят игла в купа сено.

— Защо пък не? — ухили се Хънт. — Сигурно ще им бъде забавно!

— И като нищо ще отнеме ден-два.

— Бетина, тук бездруго всички са отегчени до смърт. Това е твоят шанс да им разнообразиш ежедневието. Ще ти бъдат благодарни, честна дума. Защо не организираш състезание — „Открийте Уайът“. Обещай награди, аз ще ги осигуря. Бутилка хубаво вино, билети за мач на „Джайънтс“ или дори пари, да речем сто долара.

— Хайде, вече стигнахме и до подкуп. — Тя притисна уморено клепачите си с пръсти, после ги плъзна надолу по бузите. — Като конска муха си, да знаеш. Добре, нека първо проверим дали е останало нещо, а после ще решим какво да правим.

При получаване на съобщение телефонът на Хънт издаваше писукане от два тона. Сега, тъкмо когато се изправяше от стола си, то прозвуча. Той припряно го измъкна от калъфката.

Някакъв напредък? — гласеше текстът.

Пръстите му полетяха по дисплея.

Кой сте вие? Обадете се. Нека поговорим.

После натисна „Изпрати“.

— Какво става? — попита Бетина, надзъртайки през рамото му.

— Именно отгук тръгна всичко. Някой ми досажда със съобщения.

— Ами вземи си нов телефон. Смени номера.

— Не искам да го правя. Който и да стои зад това, знае нещо и иска аз също да го открия. Защо го прави по този начин, нямам представа, но ще трябва да разбере.

— Да разбереш какво?

— Кой е и какво цели.

В този момент екранът светна отново:

Не мога да говоря. Само съобщения.

Защо?

Някакъв напредък?

Не.

Тогава до по-късно.

Чакайте. Има ли документи?

Отговор не последва. Хънт най-сетне отлепи очи от телефона и погледна Бетина.

— Пак изчезна.

— Странна работа — скръсти ръце тя. — Случайно да ти е минавало през ума, че този човек има причина да крие самоличността си от теб?

— Разбира се.

— И че сигурно няма да е много доволен, ако го разкриеш?

— Да е мислил, преди да започне — сви рамене Хънт.

* * *

След всички размотавания реалността се оказа доста прозаична.

В архива на отсрещната страна на улицата Бетина и Хънт разбраха, че да, въпросните досиета още отдавна е трябвало да бъдат изнесени и унищожени. Но че на практика тази част от бюрократичното домакинство най-вероятно не е била свършена. Главният деловодител, който заемаше същата длъжност и по времето, когато Хънт работеше в службата, без много заобикалки им заяви, че е нормално да се очакват подобни забавяния при второстепенни задачи в дейност като тяхната, където всичко останало се случваше на пожар.

Хънт се огледа и установи, че е сбъркал в предположението си, че всички тук са отегчени до смърт. Служителите до един бяха заети — кой на телефона, кой на компютъра, кой в стаите за събеседване. Това го върна към собствения му престой тук, когато сроковете постоянно го притискаха. Твърде много работа, твърде много некомпетентни, безотговорни, глупави, пиещи и вземащи наркотици родители и твърде много деца, които трябваше да бъдат спасявани, интервюирани, оценявани, настанявани. Защо, запита се за хиляден път той, хората изобщо раждаха деца, след като нямаха намерение да се грижат за тях? Но днес мисията му тук беше различна.

— Ако тези файлове изобщо съществуват — попита той шефа на архива — къде е най-вероятно да се намират?

— Долу в мазето.

Хънт се опита да звучи колкото се може по-небрежно.

— Имате ли нещо против да слезем да погледнем? Бетина малко се притеснява за конфиденциалността, а не искаме да докараме на някого неприятности.

Мъжът нямаше нужда дори да се замисля, преди да им отговори:

— Каквото и да има там долу, в деветдесет и девет процента от случаите давността му отдавна е изтекла. А и кой ще тръгне да се заяжда за дреболии? Гледайте колкото си щете.

Пет минути по-късно двамата се озоваха в ниското, неизмазано подземие. Над главите им светеха голи крушки, а бетонният таван следваше размерите и плана на сградата — може би към хиляда квадратни метра. Папките бяха натъпкани в кашони и строени в редове по пет на височина и два в дълбочина, в хронологичен ред, като последната година бе 1992 — тогава, когато Службата бе преминала към компютърни досиета.

Хънт се огледа с ръце на хълбоците и каза:

— Нататък ще се справя и сам, Бет. Благодаря, че ме доведе тук.

Но тя поклати глава и посочи към една от купчините.

— Аз ще започна от тази страна. Ако това е всичко, не би трябвало да ни отнеме повече от час.

Всъщност им отне по-малко от двацет минути. Докато прехвърляше досиетата от 1970 година, към края на третия кашон Хънт попадна на името Уайът Карсън. Измъкна кафявата картонена папка и я отвори. Сигурно неволно бе надал някакъв възглас, защото Бетина начаса се озова до него.

— Намери ли нещо? Уайът, добре ли си?

Лицето на Хънт пламтеше, а ръцете му бяха студени и треперещи. Тя го докосна по рамото и надникна да види документа, който държеше.

Той започна да чете, а гласът му бе дрезгав и пресипнал:

— Бащата, Кевин Карсън, е арестуван, като му предстои дело за убийството на неговата съпруга Маргарет, която е и майка на детето.

Бетина коленичи до него на пода и го прегърна.

— Всичко е наред — опита се да го успокои. — Всичко е наред.

— Не, не е — отвърна той. — Изобщо не е наред.

4

— Слава на Отца и Сина и Светия Дух, сега и винаги, и вовеки веков. Амин! — Мъжът със свещеническо расо и якичка направи кръстния знак, а след това склучи длани пред гърдите си, сякаш се намираще в състояние на религиозен екстаз.

А може и наистина да беше така.

Наближаващ осемдесетте, добре охранен, с алени бузи и снежнобяла коса, божият служител застана пред прага на енорийското жилище към църквата „Света Богородица, Звезда на моретата“ с навлажнени от вълнение очи, протегнал ръка към приближаващия Хънт. Той я пое с думите:

— Здравейте, отец Бернард.

— Добре дошъл, добре дошъл — раздруса дланта му другият. — Нямах представа откога чакам този ден.

— Кой ден по-точно?

— В който ще те видя отново. Ако изобщо бе писано да настъпи. — Свещеникът отстъпи крачка назад и се взря в лицето му. — Не знам дали бих те разпознал сред тълпата, но сега като те гледам, виждам майка ти толкова ясно, сякаш е в стаята с нас. Имаш същите очи като нея. — С известно усилие той откъсна поглед от него. — Но кажи как успя най-сетне да стигнеш до мен?

Хънт обясни, че името на отец Бернард е фигурирало в отчета на Службата, като лице за контакт при спешни случаи. Той се бе обадил в канцеларията на епархията, откъдето му бяха казали, че въпросният отец все още е жив, и му бяха дали адреса.

— И така, ето ме тук — завърши той.

— Кога се е случило всичко това?

— Тази сутрин. Някой ме наведе на мисълта да откроя майка си и всичко изведнъж придоби голямо значение.

— И никога досега не си се опитвал да я намериш?

— Не. Имах своите родители — Боб и Шарлийн Хънт — и те ми бяха достатъчни. Повече от достатъчни.

— Разбирам. От пръв поглед си личи. Свършили са чудесна работа.

— Да, така е. — Хънт се помести от крак на крак. — Не се засягайте, отче, но да сте ми изпращали някакви съобщения напоследък?

Лицето на свещеника се забули от облак на недоумение.

— Какво да съм правил?

— Да сте ми изпращали съобщения. На мобилния телефон.

Облакът отстъпи място на слънчев смях.

— Та аз дори нямам такъв телефон. Цялата тази нова технология ми идва малко в повече. Значи хората вече си пращат и съобщения по тях? Че защо ще го правят, след като могат просто да се обадят и да говорят лично?

— Това е тема на друг разговор, но някои очевидно го предпочитат.

— Да разбирам ли, че някой ти е писал съобщения за майка ти?

— Да. Пита ме дали знам как е умряла. Това ме накара да се раздвижа.

— И всичко едва от вчера насам? Не ти е отнело много време.

— Аз съм частен детектив по професия — обясни Хънт. — По принцип бързо намирам хора, тръгна ли веднъж да ги търся.

— Частен детектив — каза отец Бернард. — Какъв удивителен свят. Но все още не знаеш кой се е свързал с теб?

— Не.

— Нито защо?

— И това също. Надявах се вие да успеете да ми помогнете.

— Трудно ми е да ти отговоря — рече свещеникът, — но пък мога да ти разкажа за родителите ти.

Хънт замълча за секунда, после попита:

— Наистина ли баща ми я е убил?

— Не, не я е убил той. Така и не успяха да го докажат, а на два пъти се мъчиха.

— Кои?

— Съдилищата. Законът. Имаше две дела за убийство, но нищо не постигнаха. Защото нямаше вина. Просто не го беше направил.

— А кой тогава?

Свещеникът въздъхна.

— Така и не се разбра. Никой не знае.

— Какво се е случило после с баща ми?

Отчето изпусна нова въздишка.

— Ако имаш време, защо не седнеш да ме изчакаш тук? Искам да взема някои неща. Ще се забавя само минутка.

* * *

В малката всекидневна на свещеника Хънт разглеждаше снимки на самия себе си като бебе и прохождащо дете, снимки на семейството, в което очевидно бе роден. На всяка от тях родителите му изглеждаха невероятно млади, невинни, щастливи. Ето го Уайът, тригодишен, на въртележката в Голдън Гейт Парк. Образът извика в съзнанието му спомен, от който космите на врата му настръхнаха. За миг мнемоничната сила на фотографията го накара да примигне.

Той я обърна така, че и свещеникът да я види.

— Знаете ли, допреди час можех да се закълна, че изобщо ни помня родителите си. Но сега се сещам ясно за този ден. Беше топло и миришеше на пуканки. А аз се чувствах леко замаян от въртележката.

— Разбираемо е.

Хънт продължи да разгръща купчината.

— Виж, нея съм я забравил напълно. — Той гледаше образа на майка си, Марджи Карсън, държаща го в прегръдките си като малко бебе. Не беше сигурен каква точно прилика е видял отец Бернард между нейните очи и неговите, но после, без да е регистрирал някаква промяна в съзнателната си памет, нещо вътре в него се преобърна и мускулите на лицето му се стегнаха.

Той пхна снимката най-отдолу и продължи:

— А също и него. — Баща му, Кевин Карсън, го бе качил на конче, а той се държеше за дългата му до раменете коса. Мъжът, облечен в бяла тениска, се усмихваше наперено под мустак, скръстил ръце върху гърдите си. Беше се опрял на кафява кола, която Хънт по някаква причина разпозна като „Форд Феърлейн 500“, стъпил с крак върху задната броня.

— Казвате, че на два пъти са го съдили за убийството на майка ми? Как е станало това? По закон не могат да те съдят повторно за

същото престъпление.

— Просто журито в нито един от случаите не успя да стигне до решение. Окръжният прокурор реши да не опитва трети път.

— А къде съм бил аз през цялото това време?

— Когато арестуваха баща ти и му разрешиха едно обаждане, той звънна на мен. Службата за закрила на детето вече те беше прибрала, и тъй като родителите ти нямаха други роднини, аз...

— Чакайте малко. Как така не са имали никакви роднини?

— Ами те... как да ти кажа, бяха просто две самотни хлапета, намерили се помежду си. Когато майка ти била петнайсетина годишна, избягала от дома си, мисля в Индиана. Там явно изживяла някакъв тормоз, за който обаче не обичаше да говори. Впрочем не *не обичаше*, а *отказваше* да говори. Каквото и да е, беше го оставила зад гърба си и не желаше повече да се връща към него. Баща ти пък изгубил и двамата си родители в автомобилна катастрофа няколко месеца преди да я срещне. Тъй че бяха само двамата, сами срещу останалия свят. Или поне така го възприемаха и човек трудно можеше да ги вини за това.

Хънт се облегна назад върху дивана, със снимките в скута си.

— А вие как се запознахте с тях?

Тъжна усмивка.

— Аз ги ожених. Най-скромната сватба в историята, ако не се лъжа. Само те и двамата им свидетели. Влязоха в църквата и извършихме церемонията посред вечерната литургия. Тя вече беше бременна с теб, някъде към четвъртия месец.

— И после, три години по-късно, баща ми като гръм от ясно небе ви се обажда, че е арестуван?

— Е, не точно като гръм от ясно небе. Дотогава ги бях опознал доста добре. — Той се поколеба. — Не всичко беше цветя и рози. Имаха си своите проблеми. — Нова пауза. — Истината е, че бяха започнали да се карат. Парите не достигаха и им идваше нагорно. Майка ти си стоеше вкъщи с теб, докато баща ти...

— Какво за него? — подкани го Хънт.

— Не печелеше много в сервиза, където работеше. А смяташе, че заслужава нещо по-добро и взе да опитва различни начини... Марджи смяташе, че може би двамата с общи усилия ще успеем да го вразумим.

— Какви начини? — попита Хънт.

Свещеникът най-сетне изплю камъчето.

— Продаваше марихуана, открадна една-две коли, хващаха го да кара пиян. Все дребни неща, но тръгнеш ли веднъж по наклонената плоскост... Имаха и няколко шумни скандали, наложи се да идва полиция.

— Знам. Прочетох за тях в собственото си досие. Службата също е викана да провери дали условията са подходящи за отглеждане на дете. Имаше един случай на застрашаване на безопасността ми — от страна на майка ми, не на баща ми, — но се беше отървала само с предупреждение, без обвинение. А също и три случая на домашно насилие.

Отец Бернард кимна с въздишка.

— Да, за съжаление всичко е вярно. И двамата изживяваха трудни моменти. Накратко казано, аз им станах нещо като семеен съветник. Помогнах на Кевин да си намери втора работа, вземах го през уикендите заедно с още един енорияш да се грижи за озеленяването тук, в църквата. А Марджи стана детегледачка, изкарваше и по нещо от шиене — оказа се, че има талант в тази област. — Бледосините очи на свещеника се замъглиха. — Те щяха да се справят. И двамата бяха добри по душа, просто много млади, бедни и неопитни. Но иначе се обичаха. Сигурен съм в това, личеше си от пръв поглед. По един или друг начин щяха да изплуват. А после Кевин ми се обади от затвора... — Той прокара длан по бузата си.

— И вие сте ме преместили от Службата за закрила на детето в Католическата благотворителна организация.

— Да. В онези дни връзките на католическата общност бяха много силни. Реших, че така ще е най-добре за теб.

— Но защо баща ми... Защо не е уредил някой да се грижи за мен по време на делото — приемно семейство или нещо подобно? Какво е смятал да прави, след като го пуснат?

— Не мисли, че не му е минавало през ума. — Отец Бернард приседна неспокойно на ръба на стола си. — Но първо не беше сигурен, че изобщо ще излезе, че ще пребори обвиненията. Второ, дори да го оправдаеха, знаеше, че процесът ще трае най-малко година. Всъщност както се оказа, двете дела се проточиха близо четири години. Но основното му съображение, за което дълго спорехме, беше,

че според него нямаше да е добър родител, да бъде бащата, който заслужаваш. Намираше се в затвора, не знаеше какво го очаква, а не искаше ти да израснеш с подобно клеймо. Предпочиташе да получиш нов старт, при почтено семейство. Да не си лишен от нищо.

— И заради това ме е зарязал?

— Да, разбирам те. И според мен не беше прав. Но той така виждаше нещата. Приемаше го като саможертва за твое добро.

Хънт потърка чело.

— Добре, отче, нека ви попитам още нещо. Защо *вие самият* не поддържахте връзка с мен?

— О, за това не можеше да става и дума. След като веднъж те приехме, независимо какво щяха да правят с теб по-нататък, аз оставах напълно извън играта.

— В смисъл?

— Просто така стояха нещата тогава. Влезеше ли детето в системата, се полагаха всички усилия то завинаги да бъде отделено от истинските си родители.

— Същото ми казаха снощи майка ми и баща ми.

— И е самата истина. — Свещеникът разпери ръце. — Разбирам, че в наши дни не е необичайно на рождените майки да се съобщава кой осиновява децата им или пък приемните родители да имат начин за контакт с биологичните. Но тогава това бе напълно изключено. Смяташе се, че за всички страни е най-добре, ако разрывът е пълен и окончателен.

Хънт вдигна очи към разпятieto, висящо на стената над стола на отец Бернард.

— Значи, в крайна сметка делата са приключили. И после какво?

Свещеникът премлясна горчиво с уста, а погледът му потъмня.

— После той изчезна. Дойде тук и ми каза, че щял да се махне от щата, преди да са решили отново да го арестуват и съдят за нещо. Опитах да го разубедя. Предложих да му помогна пак да си намери работа, дори да постъпи в колеж, но той не щеше и да чуе. Не пожела да разговаряме по темата. Беше дошъл само да се сбогува и да остави тези неща... в случай че някога те видя отново. — Отецът посочи големия кафяв плик, от който бе измъкнал снимките и който сега лежеше на масичката за кафе помежду им. Той го взе, тръсна го и отвътре изпадна още един продълговат, запечатан плик. На него, с

молив и печатни букви, избледнели почти до неузнаваемост, бе изписано името Уайът, но без никакъв адрес. — Това също е за теб.

Хънт се пресегна, взе го и го подържа известно време в ръце, преди да го разпечата. Той съдържаше лист от тетрадка с начертани редове, сгънат на три, изписан също с молив и печатни букви. Дата нямаше.

Уайът — започваше писмото — ако четеш това, значи си се срещнал с отец Бернард и знаеш, че ченгетата и всички останали смятат, че съм убил майка ти, но аз ти се заклевам, че не е така. Когато ме пуснаха, се опитах да открия кой го е сторил, но бяха изминали четири години и всички възможни следи бяха изстинали. Междувременно се намериха добри хора, които ме съжалиха след съдебните дела и ми предложиха работа в Тексас, както и малко пари за из път. По-добро предложение надали щях да получа и затова реших да приема. Може би трябваше да остана, но не виждам каква полза щеше има от това. Дори ако откриех кой е отговорен за смъртта на майка ти, ченгетата никога нямаше да ми повярват.

Затова най-добрият ми избор е да се махна и да започна всичко отначало. Съжалявам, задето съм толкова лош баща, но исках да знаеш истината за майка си и мен.

Аз не съм я убил.

С обич, татко.

Беше се подписал официално, с пълното си име: „Кевин М. Карсън“.

5

За Девин Джул най-досадната част от служебните задължения бе да сравнява печатните протоколи със записите от разпити на свидетели. Сега правеше това още от обяд и далеч не се намираше в най-доброто си настроение, което пролича и по физиономията му, щом вдигна лице от бюрото и видя приближаващия насреща му Уайът Хънт. Когато последният приближи и му изложи целта на посещението си, Джул го изгледа невярващо.

— Ако не ме лъже паметта — започна, — едва вчера ти изразих искрените си съжаления, че няма да мога да работя за теб. А ето че днес следобед ти вече ме безпокоиш тук, на работното ми място, където, ако не рискувам живота си на улицата за благо и спокойствието на гражданите, с пот на чело върша онова, за което ми се плаща като инспектор от отдел „Убийства“. И дори имаш наглостта да ме питаш дали не бих могъл, без всякаква отплата, да ти проверя нещо?

— Каква по-хубава отплата от това да направиш дребна, но значима услуга на най-добрия си приятел под слънцето?

— Не мисля, че ще остана удовлетворен.

— Ще останеш и още как, щом чуеш за какво става въпрос.

— Не искам да чувам нищо, Уайът. Имам си други задължения, както ми се струва вече нееднократно споменах. След като приключоа тук, ме чакат разпити на трима свидетели, които започват точно след — той погледна часовника си — четирийсет и две минути и най-вероятно ще се проточат до мръкнало. Няма да се учудя, ако закъснея за вечеря, а Кони мрази това и не мога да кажа, че я виня, защото аз също го мразя.

— Днес проявяваш рядко красноречие — отбеляза Хънт.

Джул се опря на бюрото си и го погледна изпод вежди. После сниши глас и търпеливо изрече:

— Това, Уайът, е, защото се мъча по възможно най-ясния начин да ти обясня, че не мога просто така да си прекъсна заниманията, за да

ти направя безплатна услуга, колкото и дребна и незначителна да е тя.

— Дребна да, но не и незначителна, Девин. Става дума за все още неразкрито убийство, което е от твоята пряка компетенция, а жертвата е моята майка.

Джул вече се канеше да пусне поредната си язвителна забележка, когато челюстта му отведнъж увисна.

— Какво?

Хънт кимна.

— Рождената ми майка, Марджи Карсън.

— Както е тръгнало, усещам, че в крайна сметка ще се наложи да ти играя по свирката — поклати глава Джул. — Действително ли става дума за убийство? Чиято жертва е майка ти? И не си измисляш всичко, само и само да ме прилъжеш да работя за теб?

— Честна скаутска. Наистина се е случило. И наистина не е било разкрито.

— И ти си научил едва сега?

— Преди няма и час.

— Звучи малко като на филм.

— Да, а най-интересната сцена се е състояла в съдебната зала.

— Имало е дело? Нали каза, че убийството било неразкрито?

— Така е. Даже не едно, а две дела, но журито така и не стигнало до решение, затова човекът, когото обвинили, се отървал.

— А, чудесно, добре дошъл в Сан Франциско.

— Освен това той бил мой баща.

Джул отново се вдърви, после взе тихичко да се киска.

— Добре, добре, поздравления, Уайът. За момент почти ти се вързах. — Той погледна часовника си, бутна стола назад и понечи да стане. — Не мисли, че не ми е забавно да си побъбрим, но наистина ме гонят задачи...

— Всичко, което ти казах, е вярно — рече Хънт.

— Не мисля, че е така.

— Лесно е да се провери. Нищо друго не искам от теб. Ако можеш просто да погледнеш в полицейския архив. Бих го направил и сам, но няма да ме пуснат. Трябва да бъдеш ченге за целта.

— Наистина? И откога така? — Джул се отпусна обратно в стола си. — Как каза, че било името на майка ти?

— Марджи Карсън. Първото дело е през седемдесет и първа.

Джул морно се приведе напред, драскайки нещо върху залепващо се листче.

— Виж, ако приключа навреме с онези свидетели и ако още не съм закъснял за вечеря, и ако имам път към архива днес, никое от които не е много вероятно да се случи, може би ще се опитам да хвърля едно око. Но нищо не обещавам.

— Ще го направиш. Знам, че ще го направиш. — Хънт се усмихна и го посочи с показалец. — Ти си мой човек, Девин.

— Положително не съм твой човек, Уайът. Аз съм просто едно бедно отрудено ченге, опитващо се да си свърши работата.

— Е, тогава най-добре да си вървя и да те оставям да я вършиш.

* * *

Тъй като паркирането в центъра на града бе или скъпо, или невъзможно, след църквата Хънт първо бе откарал своя мини купър до дома си, за да го прибере в гаража, след което бе отишъл пеша до Съдебната палата, за да се види с Джул и да му отправи молбата си.

Сега, връщайки се в следобедния пек — октомври в Сан Франциско беше като в разгара на лятото, — той стигна до задната си врата и там приседна под навеса на бетонната веранда.

Изправи гръб и опря глава на стената, откривайки с учудване, че му е трудно да контролира дишането си.

Освен с различни спортове и упражнения Хънт се поддържаше във форма и като тичаше по няколко километра почти всяка сутрин — до Ембракадеро и Криси Фийлд, а понякога и чак до моста Голдън Гейт, а след това на обратно — затова не бе свикнал да изпитва физическа слабост, а още по-малко да й се поддава. Но сега, без никакво предупреждение, го бе избила студена пот, изпитваше затруднение да си поеме дъх и му се виеше свят почти до степен на припадък.

Притисна слепоочията си и бавно се приведе напред, докато лактите му докоснаха коленете, а тежестта на главата му се пренесе върху дланите.

Усещането не можеше да се нарече точно спомен, тъй като в него нямаше нищо материално. Просто вътре в него сякаш изведнъж се бе

появило ново *пространство*. А може и винаги да бе присъствало там, но да е било внимателно, методично и изцяло замаскирано и прикривано. Във всеки случай, сега то зееше насред гърдите му като огромна, отворена яма.

Той продължи да гълта конвулсивно въздух в опити да я запълни, но без всякакъв успех.

Носейки се върху лекия ветрец, отнякъде долетя аромат на пуканки. Светът сякаш се надигна към лицето му и той разбра, че ще повърне.

Отключи трескаво вратата, претича през кухнята и едва успя да се добере до тоалетната навреме. След това остана да седи върху плочките, обгърнал се сам с ръце, за да пребори втрисането. Накрая, няколко минути по-късно, стана на крака и се погледна в огледалото. Лицето му бе жълтеникаво, а очите — влажни и лъщящи. Пусна крана на студената вода и наплиска лицето си. После се избърса, отиде във всекидневната и се отпусна на дивана.

Преди около година Джина Роук му бе подарила шарена кувертюра, която той обикновено държеше сгъната върху облегалката. Сега я придърпа и се уви плътно в нея. Постоя известно време и измъкна телефона си. Макар да не бе чул сигнал, провери за нови съобщения, прегледа и тези от по-рано през деня: *Някакъв напредък?* И собствения си отговор: *Кой сте вие? Обадете се. Нека поговорим.*

Но на екрана нямаше никакъв отговор, който да го очаква. Пръстите му бавно изписаха нов текст:

Майка ми е била убита.

И натисна „Изпрати“.

* * *

Кали Лусенте, познатата на Хънт от АТ & Т, си поигра известно време с телефона му и поклати глава.

— Няма нищо, което да можем да използваме, Уайът. Който и да е бил, вероятно си е послужил с апарат за еднократна употреба и после го е захвърли.

Бяха сами в задната стаичка на един от магазините на фирмата на Маркет стрийт — оскъдно бюро, стенни шкафове и лавици, отрупани със стока. Кали работеше от различен офис всеки ден, за да държи служителите нащрек. Никой не знаеше къде ще се появи на следващата сутрин. Тя бе главен аналитик в отдел „Опазване на активите“ и дейността ѝ се състоеше основно в това да разкрива и осуетява новите и хитри начини, които служителите на АТ & Т измисляха, за да крадат от компанията. Но като дългогодишен специалист и техноманиак от първо поколение знаеше и всичко, което имаше да се знае за мобилните телефони. И сега увери Хънт, че шансовете им да открият изпращача на съобщенията са практически нулеви.

— Ами самите номера? — попита той. — Знаем, че и двата започват с местни кодове. Това не стеснява ли кръга на търсенето?

Кали имаше малки, проблясващи пиърсинги и на двете вежди и сега ги повдигна, удивена от неговото невежество.

— Един местен код означава цял град, Уайът, ако наричаш това стесняване на кръга. Още повече, в случая и той не ни говори нищо, защото, когато се продават телефони едnodневки, номерата и кодовете на картите се подбират наслуки. Дори не е задължително да са свързани с мястото на продажбата.

— Но не се ли регистрира купувачът? Помня, че когато купувах моя, трябваше да си открия партида, а във формуляра ми искаха информация до девето коляно.

— Да, така е, но ти не си взел някаква предплатена джаджа, а солиден фирмен продукт, свързан с клиентска сметка в АТ & Т. Докато твоят тайнствен кореспондент просто си е купил фиксиран брой минути от универсалния магазин.

— Тогава вероятно може да се проследи сделката?

— Не и ако е платил в брой, а бас държа, че е именно така. Виждаш ли, Уайът, хората, които си служат с такива телефони, невинаги са сред най-примерните граждани. Вероятно си чувал, че наркодильрите ги използват — това е може би основната им употреба. А продавачите не са на комисиона, тъй че да, на теория би следвало да документират името на всеки клиент, но си правят оглушки, а и никой

не ги проверява. Знаеш ли как се казва подателят на първото ти съобщение?

— Мики Маус.

— Почти отгатна. Записано е „Предплатен телефон“. — Тя обърна към него дисплея на собствения му апарат, за да му покаже информацията, която бе извадила относно изпращача. После си поигра още малко и добави: — А за другото съобщение пише „Нов клиент“. Колкото до адреса, можеш да се обзаложиш, че е на самия магазин.

Хънт наостри уши.

— Значи поне има начин да разберем откъде е бил купен.

Тя сви рамене.

— Не пречи да се провери, стига наистина да е адресът на магазина, а не някаква измишльотина от рода на „Нов клиент“. Ако искаш, опитай. Но ти гарантирам, че са продали купища от тях. Как ще разбереш кой точно е твоят човек?

— Някой, който е купил по-голяма бройка?

— Да, стига да не ги е взел от десет различни магазина. — Тя му подаде обратно апарата.

Хънт го прибра в калъфа и опря ръце върху бюрото ѝ.

— Значи, общо взето, сме в задънена улица?

Тя кимна съчувствено.

— Що се отнася до тези две съобщения, да. Машинките, от които са пратени, отдавна не съществуват — смачкани, настъпени и изхвърлени на боклука. Изключено е да стигнеш до собственика им. Знаеш ли колко е средната продължителност на живота им? Петнайсет минути, до около час. Едно или две обаждания. Свършват си работата и после биват унищожени, защото са доказателство.

— Кали — погледна я Хънт. — Имаш ли някакви други идеи? Наистина трябва да открия този човек.

— Разбирам те. — Тя се облегна назад и се замисли, въртейки с показалец кичурите на късата си, къдрава коса. — Между другото, в последното съобщение са те питали дали имаш някакъв напредък, но ти не си имал, нали?

Хънт кимна.

— А сега вече имаш?

— Немалък, бих казал.

— Добре, следващия път, когато ти пуснат есемес, има доста висок шанс да успея да засека мястото на подаването, особено ако се намира в рамките на града. Всъщност би помогнало, ако ти и аз разговаряме, докато изпращаш отговора си, за да видя сигнала в реално време.

— Наистина?

— Наистина, Уайът. Дори не е особено трудно, ако искаш, за половин минута ще ти покажа как става. Разполагам ли веднъж с номера, ще мога да го проследя. Но първо той трябва да се свърже с теб.

— Добре тогава — изправи се Хънт. — Направи ли го отново, ти първа ще узнаеш.

* * *

— Добре ли си, Уайът? — Тамара седеше срещу него, скръстила нозе, а тефтерът с ангажиментите, с който се занимаваха от двайсетина минути насам, лежеше затворен в скута ѝ. — Изглеждаш ми малко... унил.

Хънт начаса вирна глава и опита да се усмихне, но усмивката бе твърде крехка и се разпадна върху лицето му.

— Да, чудесно, защо?

— „Чудесно“, рече той в изблик на бурен ентусиазъм.

— Май не успявам да те заблудя, а?

— Не и когато объркваш трима наши клиенти в течение на половин минута.

— Работата не е заек да избяга. — После тонът му стана сериозен. — За днес и утре всички в офиса са достатъчно заети, нали?

— Проблемът е по-скоро обратният, Уайът. Имаме твърде много неща за вършене и твърде малко персонал, особено ако ти не отделяш от собственото си време. Това не е критика, а просто факт.

— Приема се. — Хънт склочи длани пред лицето си. — Тези съобщения май наистина ми влязоха под кожата. А и историята с майка ми... — Той замълча за секунда, после разпери широко ръце. — Вече не знам какво да мисля. Да вземем факта, че е била убита, а после

и изчезването на баща ми за толкова време. Как е възможно да не помня нищо от тези неща? Искам да кажа, до ден-днешен?

— Може би е било твърде болезнено?

— Не съм го потискал съзнателно, тъкмо там е загадката. Ти ме познаваш. Не съм от онези, дето ходят наоколо, сякаш са им потънали гемиите. Аз съм весел, безгрижен човек.

— Ха! — изпръхтя за момент Тамара, преди да успее да се овладее. — Искам да кажа, точно така. Такъв си, Уайът. Лек, безгрижен характер. Хората не спират да го отбелязват.

Хънт я изгледа с искрено удивление.

— Защо? Не е ли вярно?

— О, вярно е, и още как. Най-големият веселяк на света, честна дума! — Тя се приведе напред. — Хайде стига, не може да не се познаваш поне малко. Та ти нямаш нито една спокойна костичка в тялото си. Защо според теб трябва вечно да си в страхотна физическа форма? Да имаш свой собствен бизнес? Да си толкова добър във всичко, с което се захванеш, да не говорим, че искаш постоянно да биеш в спорта и игрите?

— Това не са непременно дефекти в характера, Там.

— Не. Но не са и признаци на благ, ведър дух, който не позволява на нищо да го обезпокои — като например сблъсъкът с проблемите от ранното му детство, които е потискал кажи-речи цял живот. — Тя понижи глас. — Това е нормално, Уайът. Имаш право на реакция в такъв момент. Всъщност дори щях да се разтревожа, ако не ти се беше отразило на едно дълбоко, съкровено ниво. Ако бях на твоето място, сега сигурно щях да лежа свита на топка в ъгъла, чудейки се откъде ще ми дойде следващият удар.

— Не ми се вярва — отвърна Хънт. — Според мен щеше да правиш същото, което и аз, тоест, от една страна, да търся кой и защо прави това, а от друга — да се мъча да разкрия убийството на майка си. Имам предвид, след като изобщо свикна с идеята, че имам майка и че тя е била убита. А също и баща... който може да е още жив. Можеш ли да си представиш как се чувства човек в такава ситуация?

— Мисля, че мога, Уайът — произнесе тя с равен глас. — Ако случайно си забравил, Мик и аз сме на същия хал.

Думите ѝ го шибнаха като камшик и за момент той примигна от силата им, преди да срещне отново погледа ѝ.

— Естествено, че не съм забравил, Там. Съжалявам.

Тя сви рамене.

— Разликата е, че аз никога не съм предполагала, че баща ни е мъртъв. Той най-вероятно си живее живота някъде и пет пари не дава за нас. Докато твоят сякаш възкръсва от мъртвите след близо четирийсет години. И онова писмо, което ти е оставил...

— Точно там е въпросът. Има ли начин авторът на съобщенията да е знаел за отец Бернард, за писмото и всичко останало?

Тамара прехапа устна.

— Не виждам как, освен ако този свещеник сам не е...

— Не — поклати глава Хънт. — Все на някого трябва да вярвам и не допускам, че той е знаел какво се случва с мен, нито че ще се появя на прага му днес или когато и да било. Смятам, че говореше истината и когато каза, че не умее да си служи с мобилен телефон. Тъй че не той стои зад съобщенията, освен ако изцяло не ме води за носа, което според мен е невъзможно.

— Но човекът, който ги изпраща, трябва поне да знае за майка ти, нали?

— Или най-малкото да подозира. Може да не е бил съвсем сигурен и затова в първия есемес да ме пита как е умряла. И ако бях отговорил, от вирусен менингит или нещо подобно, просто щеше да се откаже. Но ето че аз се оказвам отдавна изгубеният син на една убита жена, а на него му е известно нещо във връзка със смъртта й...

— Защо тогава не отиде в полицията? Защо се обръща към теб?

— Не знам. Нищо чудно да крие нещо или да иска да запази анонимност. В същото време, ако аз съм синът и разбера, че майка ми е била убита, ще бъда мотивиран да разследвам, нали? — Хънт се приведе напред, опрял лакти върху бюрото, с чувството, че е напипал някаква, макар и слаба следа. — А щом разполага с телефона ми, независимо дали съм му дал визитка, или го е намерил от другаде, значи знае и с какво се занимавам.

— Бивш познат на родителите ти?

— Не непременно. Но може да е открил нещо за тях впоследствие, а да не иска да си разстройва живота, като се забърква с официално разследване. Да знае кой е убил майка ми или поне да предполага, а въпросната личност още да е на свобода...

— Тогава вероятно ще действа предпазливо — каза Тамара.

— Не просто предпазливо, Там. Много предпазливо.

6

Следващото съобщение дойде малко след шест вечерта, докато Хънт довършваше коремните преси и лицевите си опори в къта за упражнения в своя преустроен склад. Писукането прозвуча по средата на четирийсет и третата лицева опора, при което той скочи на крака и грабна телефона. Текстът беше същият като предния път:

Някакъв напредък?

Да.

Бързо, кратко и ясно. Междувременно трябваше да се свърже с Кали Лусенте и да ѝ каже да започне проследяването. Мъчейки се да си спомни елементарните ѝ инструкции, които сега изведнъж му се видяха много по-сложни, той влезе в режим на разговор, натисна в „Контакти“ името на Кали, после се върна в екрана за съобщения и написа:

Майка ми е била убита.

Телефонът на Кали даде сигнал „свободно“. Веднъж, втори път.

— Хайде, вдигай — измърмори той и после, без всякакви предисловия, чу гласа ѝ:

— Пишете ли си вече?

— Тъкмо започваме. — Пред погледа му на екрана изскочи ново съобщение.

Убиецът ѝ е още жив. Трябва да го проследиш и заловиш.

Знаеш ли кой е? — написа той.

Да.

— Добре — обади се Кали. — Вече локализираме сигнала. Намира се в квартал Марина.

Хънт, едва регистрирайки думите ѝ в съзнанието си, продължаваше да пише.

Кой е той? Баща ми?

Не.

Защо не можеш да ми кажеш?

Мога. Но не искам да се замесвам.

Защо? Вече си замесен.

— Който и да е той — включи се отново Кали, — намира се на паркинга на супермаркет „Сейфуей“. Защо не се обадиш на някои от твоите хора и не ги изпратиш нагам?

— Кали, вече и без това съм на две линии.

— Просто повтори същите стъпки като преди.

Междувременно на екрана се появи:

Не, не съм. Той ще убие и мен.

Кой си ти? Искам да се срещнем.

Намери го. Вкарай го в затвора.

Как?

— Не искам да ми изчезне екранът — каза Уайът.

— Няма да изчезне. Влез в другото меню, както когато се обади на мен. Аз ще изчакам. Опа...

— Какво?

— Сигналят се изгуби.

* * *

Тамара, Мики и дядо им Джим Пар обитаваха двустаен апартамент на последния етаж на една осемдесетгодишна сграда на Ървинг стрийт. Цялото претъпкано пространство съставляваше около седемдесет квадратни метра, а регулираният наем от 635 долара не бе променян от средата на деветдесетте. Второто преимущество на жилището, освен цената, бе покривът, неизползваем в девет десети от случаите заради вятъра и мъглата, но понякога предоставящ великолепни гледки към пурпурните залези и върховете на дърветата в Голдън Гейт Парк.

Менюто, за което Мики му бе писал предния ден, бе алигатор на скара, купен от магазина за органични храни „Би-Райт“. Имаше още ориз с пилешки дреболии и салата от резенè, рукола и авокадо. Четиримата пиеха различни вариации на тема текила от големи

стъклени чаши, насядали около специално изнесена шперплатова маса, застлана с покривка на червени и бели карета. Здрачът бе топъл и тих, а залязващото слънце изнасяше ефектно светлинно шоу над океана. Алигаторските пържоли изпълваха въздуха с апетитен аромат на печено.

— Значи този човек знае кой е убил майка ти? — попита Мики.

— Поне така пише — отпи от питието си Хънт. — Ето, можеш сам да се увериш. — Той му подаде телефона.

Мики прегледа съобщенията.

— И иска да вкараш убиеца в затвора? Как по-точно очаква да го сториш?

— Вероятно като изровя някакви доказателства. И ги предам на полицията.

— Но щом е сигурен кой го е извършил — намеси се Тамара, — той трябва вече да разполага с такива доказателства, не мислите ли?

— Не непременно. — Въпреки напредналата си възраст Джим Пар не беше немощен, нито склерозирал. — Може да е чул нещо и да си е направил изводите, но да не иска да се изправи лице в лице с тях, защото се бои.

— И сигурно има защо — отбеляза Тамара. — Независимо дали говорим за „него“ или за „нея“.

— Във всички случаи — каза Хънт — щеше да е по-лесно, ако можехме да поговорим с онзи, който ми пише.

— Та ти почти си успял — обади се Мики. — Разбрал си, че се намира на паркинга пред „Сейфуей“, значи е някой местен. Задръж го малко повече време, преди да успее да изхвърли телефона, и ще му организираме хайка.

Уайът поклати глава.

— Тук става дума за две, най-много три минути. Трябва да се обажда от банята ми, за да го хванем.

— Няма ли как да останете по-дълго време на линия? — попита Тамара.

— Това беше по-дългото време. А и не съм сигурен дали ще се обади от сега нататък.

— Защо? — учуди се Мики.

— Защото вече ми даде инструкции — сви рамене Хънт. — Сега от мен се очаква просто да ги изпълня.

— От друга страна — отбеляза Джим, — ако наистина е заинтересован да хванеш предполагаемия убиец, може да се очаква, че те наблюдава или най-малкото следи движенията ти.

— Не бих казал, Джим. Ако ме наблюдаваше, щеше да знае дали имам напредък, а не постоянно да ме пита.

— Добре — обобщи Тамара, — приемаме, че не те наблюдава и следователно ще получиш още съобщения. Интересува се от напредъка ти, това личи по въпросите му. Иска да е в крак със събитията, може би заради собствената си безопасност. Значи не ни остава друго, освен да сме готови и щом пак се появи, да се втурнем и да го пипнем.

— Къде, на паркинга пред „Сейфуей“?

Идеята се понрави на Тамара.

— Където и да е. Градът не е толкова голям. Току-виж сме извадили късмет. Можеш ли да ни се обадиш, докато си пишеш с него и едновременно говориш с Кали?

— На теория, да. Кали ми показва как става, не е сложно. Дори децата го умеят и явно много от тях го правят. Но аз в момента се стъписах и не успях.

— Следващия път ще се справиш — увери го Мики.

— Ако има следващ път — сви рамене Уайът.

— Ще има — каза Тамара. — Само почакай.

* * *

Когато Мики готвеше, което се случваше почти винаги, на Тамара се падаше да мие чиниите. Джим бе освободен от това задължение от уважение към възрастта и положението му, а също и защото обичаше да пийва повечко и да си ляга рано.

Вече се бе смрачило съвсем и Мики отиде да навести приятелката си Анджела, където вероятно щеше да прекара нощта, без да се притеснява дали двамата не вдигат прекалено много шум и няма да събудят дядо му или сестра му.

Хъркането на стареца, равномерно и мелодично, се носеше през откренатата врата на стаята му до кухнята, където Уайът, с кърпа в ръце, поемаше изплакнатите чинии от ръцете на Тамара.

— Постоянно се мятам между две крайности — обясняваше ѝ той. — В един момент повече от всичко на света искам да разбера кой ми изпраща съобщенията, а в следващия се питам какво ли значение има. Но основното е смъртта на майка ми. Мъча се да проумея защо някой ще я убива и идеята все не ми се връзва. — Той замълча и изпусна дълбока въздишка. — Опитвам се да възприема и нея самата. Просто факта, че е съществувала. И започвам да усещам малка празнота.

Тамара остави крана да тече още известно време, после спря водата и се обърна към него.

— Малка, така ли?

— Е, може би не чак толкова.

— И в това според теб има нещо лошо?

— Не. Не знам. — Кухнята беше тясна и той се опря на плота, разположен под прав ъгъл на мивката. — Не съм ти споменавал за снимките, нали?

— Какви снимки? От убийството?

— Не. Свещеникът пазеше фотографии на семейството ни — мама, татко и мен, като бебе и две-тригодишно дете. Работата е там, че... аз...

— Уайът.

— Нищо, добре съм. — Той си пое дъх. — На една от тях бях на въртележката в парка. Е, аз *помня* този ден, Там. Помня усещането, миризмите, всичко. Мога да протегна ръка и да го докосна, толкова е реален. Затварям очи и той изскача насреща ми, точно какъвто е бил, като някакъв призрак. И знаеш ли кое ме озадачава повече от всичко?

— Кажи ми.

— Къде е бил той, този спомен? Къде се е крил през всичките изминали години?

— Може би именно на мястото, което сега усещаш празно, защото преди е било запълнено с неща, към които не си искал да погледнеш.

— Не че не съм *искал*, Там. Просто не съм знаел, че са там.

— Добре. Както и да е. Сега вече знаеш.

Хънт продължи с равен глас:

— На друга пък съм седнал върху раменете на татко. Трябва да я видиш, с него изглеждаме невероятно... щастливи. Аз се държа за

косата му и двамата просто сияем. Мама също я има, заедно с мен край въртележката, толкова млада и цъфтяща. Като гледаш снимките, направо не ти се вярва, че тези хора са решили да ме изоставят.

— Е, вече си разбрал, че не е станало така.

— Да, има нещо друго. Събитие или човек, които са съсипали живота им.

— А също и твоя.

— Е, аз съм голямо момче. Мога да се справя.

— Сигурно и баща ти си е рекъл същото. Допускаш ли, че може да е той? Онзи, който изпраща съобщенията? Да е научил кой си, с какво се занимаваш, да е видял името ти във вестника, да е намерил отнякъде мобилния ти телефон, разчитайки, че ще му помогнеш да изчисти името си?

Хънт поклати глава.

— Но то е изчистено. Така и не са успели да го осъдят. — И като взе отново кърпата за подсушаване, продължи: — Все пак имаш право. Това ще е първият ми въпрос следващия път. Да видим как ще реагира.

— Ако е той.

— Ако е той — повтори Хънт. — Ще продължаваме ли с чиниите?

— О, разбира се — отвърна Тамара. — Те са толкова поинтересни от теб и онова, което се е случило със семейството ти. — Тя леко го сръчка с лакът. — Знаеш ли, Уайът, не е забранено да говориш за тези неща. Дори *трябва* да го правиш, ако не с мен, то с Джина, приемния си баща или някой друг. Да споделяш как действително се чувстваш.

— Мислех, че винаги съм го правил с теб — каза Уайът. — И не че искам да променям темата, но ако не си разбрала, с Джина се разделяме.

Очите на Тамара се разшириха. Тя отстъпи половин крачка назад и после ги присви отново.

— Да, някак си ми е минало покрай ушите. Какво е станало?

— Нищо особено — махна с ръка той. — Просто цялостно износване на отношенията. Изтичане на гаранционния срок. Тя твърде много пътува. Аз пък твърде много работя.

— И как се чувстваш по този повод?

— Пак опряхме до чувства, а?

— Направо се възхищавам как си ги крил досега. Истински мачо.

— Благодаря, правя каквото мога. — Той взе една чиния и се залови да я търка с кърпата.

— Тази вече я подсуши — каза тя.

— Но не достатъчно. Далеч не достатъчно. Ето, сега вече е наистина чиста и суха според моите собствени стриктни стандарти. — Той я постави при останалите върху стелажа. — И тъй, как се чувствам по повод раздялата с Джина... Това беше правилно решение. Трудно, но правилно. С нея бяхме престанали да гледаме в една и съща посока. Тя взе да намеква, че може би е време да се съберем за постоянно, аз пък се усещах притиснат в личното си пространство. И освен това с Джина не изпитвах същото, както в онзи единствен случай, когато ми се прииска да се женя.

— Щял си да се жениш? Как така не съм разбрала? Кога? За кого?

— Беше преди много време, Там. За Софи. Името ѝ беше Софи.

— И какво стана?

— Тя почина. Мозъчен кръвоизлив.

— О, толкова съжалявам, Уайът.

— Е, случват се и такива неща. Както и да е, след това... вече говорихме за празнотата. Не бях готов да се подложя отново на същата болка. Искам да кажа, ако някоя огнена, неудържима страст се появеше на хоризонта, може би. Докато Джина е чудесна жена, но не е точно това.

Тамара взе кърпата от ръцете на Уайът, извърна се настрани и попи угълчетата на очите си. Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха в дълбока въздишка, преди да го погледне отново с думите:

— Хайде да се върнем на историята с родителите ти.

— Към коя част по-точно?

Тя приседна върху кухненския плот.

— Какво ще кажеш за тази, за която не искаш да говориш?

Хънт опита да се усмихне, после чертите му се отпуснаха и той поклати глава.

— Не се опитвам да избегна разговора, Там, просто не знам какво да правя. Искане ми се да узная колкото се може повече, но в същото нещо ми казва да оставя нещата такива, каквито са, защото

няма да ми хареса онова, което ще открия. Все пак толкова години съм се справял чудесно и без него.

— Но имаш тази огромна празнота, която трябва да запълниш.

— Може би не е нужно да го правя.

— О, разбира се. От къде на къде.

— Харесва ми как извърташ очи, когато ме иронизираш. — Устните му се изкривиха в мимолетна, но истинска усмивка. — Но само за да си опресня паметта, защо трябваше да запълвам празнотата?

— Нали вече се съгласих, че не трябва.

— Да, но не беше искрена. Е, и?

— Мисля, че сам виждаш отговора.

— Не, Там. Или поне не ясно. — Лицето му стана сериозно. — Сега сме само двамата и ти говоря напълно искрено. Има нещо, което ме плаши до смърт и то не е само фактът, че някой е убил майка ми. Има и друго, някакъв дълбок, личен страх.

Тя протегна ръка и докосна лицето му.

— Ех вие, мъже — рече нежно. — Глупави мъже.

— Моля?

— Това не е космическа наука, Уайът. Нещата са прости. Цял живот си носил ранните си спомени скрити дълбоко, скътани, недостъпни. Всичко, което си мислил или вършил, е било в този контекст. Или с този недъг, ако щеш. Не показваш чувствата си — добре. През цялото време се правиш на корав, нищо не може да те притесни. А сега изведнъж, бам! — стената е пробита. И зад нея са нещата, които не си се осмелявал да погледнеш четири десетилетия. Дали няма да е малко страшно, а? Каква очакваш да е реакцията ти?

— Може би просто се боя от болката. От цялата тази история ми се гади. Имам предвид буквално. А ако продължа да я различавам, ще си докарам още болка.

— Е, това е класическата дилема. Познание с болка, или блажено неведение — кое избираш?

— Не може ли да избира кутия номер три? Познание без болка?

— Адам и Ева не са могли — отвърна тя. — Защо ти да си по-специален?

* * *

— Днес потърсих в „Гугъл“ името на баща си. Кевин Карсън. Знаеш ли колко резултата излязоха? Един милион и осемдесет.

— Множко са — каза Джул. — Колко от тях са живи?

— Нямахте как да разбера.

— Виждаш ли? Това е проблемът с „Гугъл“. Купища от информация, но къде е онова, което наистина ти трябва?

— Вероятно мога да прецизирам търсенето. — Минаваше десет вечерта и Хънт се беше настанил в стола на Джул в отдел „Убийства“, докато домакинът му бе приседнал върху бюрото си. — Нали не възразяваш? — Той посочи към клавиатурата на компютъра.

— Моля, чувствай се като у дома си.

Хънт написа в търсачката „Кевин Карсън жив“.

— Аха! — възкликна. — Осемдесет и осем хиляди резултата. Лека-полека се приближаваме.

— Дали? — подсмихна се Джул. — Защо не напишеш „Кевин Карсън умрял“?

Две секунди по-късно Хънт изпъшка:

— Сто деветдесет и шест хиляди.

— Виждаш ли къде е проблемът — каза Джул. — Остават ни някъде към седемстотин хиляди Кевин-Карсъновци, които не са нито живи, нито умрели.

— Това не е ли противно на логиката?

— Да, освен ако случайно не сме се натъкнали на нова форма на съществуване между живота и смъртта, което обаче ми се струва слабо вероятно.

— Склонен съм да се съглася.

— И тъй, искаш ли да разбереш какво открих?

— Вече си мислех, че никога няма да попиташ. Но шегата настрана, благодаря ти. Сигурно си могъл да го отложиш и за утре.

— Можех, но реших да го свърша днес. И без това бях отхвърлил останалото и трябваше или да чета протоколи, или да потърся твоя случай. Оказа се прав. Технически погледнато, той все още не е приключен.

— Значи има шанс да поработиш по него заедно с мен?

Джул поклати глава.

— Не бързай да се надяваш, Уайът. Не вярвам Глицки да остане във възторг. — Той имаше предвид своя шеф Ейб Глицки, началника на отдел „Убийства“. — За него случай, който не влиза в тазгодишната статистика, със същия успех може да не съществува. Най-много да ми разреши да му отделя някой и друг час от личното си време. Особено ако откриеш нещо, с което да го заинтригувам.

— Добре, става. Къде е досието?

В погледа на Джул се появи дяволита искрица.

— Та ти го подмина на влизане. — И като слезе от бюрото си, го покани с ръка. — Заповядай, отгук.

Хънт го последва през вратата, бележеща границата на отдела, към голямото съседно помещение. Една цяла стена бе заета от шкафове, а по средата имаше четири стари дървени маси. Най-далечната бе плътно отрупана с кашони, на места дори по два един върху друг.

Когато Джул се спря пред купчината, полагайки покровителствено длан върху един от кашоните, Хънт го изгледа невярващо.

— Будалкаш ли ме?

— Сам си го изпроси — потупа камарата Джул. — Дело седем-нула-нула-девет-шест-три-две-едно-девет. Трябваше на три пъти да слизам до колата, докато го кача. Полицейски доклади, протоколи от свидетелски показания, лабораторни експертизи, бележки, снимки, токсикология, записи, искания за постановления, дори стенограма от първото заседание. Всичко, което душата ти желае, е на твое разположение.

— Мили боже.

— Разбирам те. Може да ти отнеме някоя и друга минутка да го разгледаш.

— Минутка? Ще са ми нужни цели дни, Дев, ако не и седмици.

— Вярно, но добрата новина е, че все пак го открихме и че изглежда що-годе непокътнато. Също така, надявам се да убедя Глицки да ти разреши да висеш тук колкото си щещ, стига да не изнасяш материали и да ни казваш, ако откриеш нещо.

Със скръстени ръце, Хънт се изправи пред планината от документи.

— На мое място откъде би започнал?

От мястото на Оушън Бийч, където бе спрял своето кавазаци, Хънт можеше да види как познатият слой дъждовни облаци започва отново да окупира територията си на няколкостотин метра от брега. Скоро щеше да се спусне ниско над водата, да целуне сушата във вид на мъгла и тласкан от поривите на западните ветрове, да започне нашествието си над земята — и тогава от слънчевата пролука, на която градът се бе наслаждавал през последните дни, нямаше да остане и помен.

Но за момента слънцето все още грееше ярко и Хънт не искаше да го остави да си отиде, преди да извлече от него максимум удоволствие. Затова сега, облечен с бермуди и тениска, яхна мотора и пое към плажа.

Предната вечер бе стоял до късно край кашоните, формиращи досието по делото, макар да изглеждаше абсурдно тази огромна маса от данни да се нарича досие. Мъчейки се да се ориентира, докато Джул довършваше нещо в офиса, той успя да погледне някои от полицейските доклади и да прелисти стенограмата от първото съдебно заседание. Научи няколко неща: името на прокурора е било Ферил Е. Мур, а на обществения защитник — Стийв Джайлс; майка му е умряла от няколко удара по главата с тъп предмет, а именно едър речен камък от колекцията, с която е бил украсен апартаментът им; версията на баща му Кевин била, че е открил Марджи, прибирайки се от дълга разходка с пакет бира, която предприел, след като двамата се скарали същия следобед; алкохолното съдържание в кръвта му при пристигането на полицията, която сам повикал, било 1,3 промила, а самият той, Уайът, явно се е намирал в дома по време на убийството.

Сега Уайът прекоси плажа под ресторанта „Клиф Хаус“, доближавайки един самотен рибар. Друг на негово място би опрял въдицата си на забит в пясъка чатал и би седнал зад нея, чакайки рибата да клъвне, но този мъж стоеше прав на самия край на ледената

вода, завил до колене крачолите на панталоните си, и методично замяташе стръвта.

Хънт спря на два-три метра от него, помълча секунда и после попита:

— Как е, кълве ли?

— Засега нищо. — Мъжът, прехвърлил седемдесетте, се извисяваше с два пръста над собствените му метър и осемдесет и осем; беше слаб, гладко избръснат и имаше гъста, бяла коса. — Но миналата седмица хванах хубав раиран костур. Към седем кила.

— Чудесно — каза Хънт. — Вие ли сте Ферил Мур?

Другият рязко извърна глава.

— Хванахте ме, признавам. А вие кой сте?

Хънт пристъпи по-близо и се представи:

— Тази сутрин се обадох в дома ви и съпругата ви каза, че вероятно ще ви открия тук.

— И както обикновено е била права. С какво мога да ви помогна?

* * *

Оказа се, че Мур все пак си носи метална опора за въдицата и след като я заби и постави пръчката върху нея, двамата с Хънт се оттеглиха да седнат назад, върху по-мекия и топъл пясък.

— Помня го, разбира се. Помня всички свои обвиняеми и особено тези, срещу които съм се изправял на два пъти. Казвате, че Кевин Карсън е бил ваш баща?

— Открих това едва наскоро.

— Е, съжалявам, че трябва да го чуете от мен, но той си беше виновен отвсякъде.

— Съдебните заседатели явно не са смятали така.

Мур го изгледа косо.

— Двама членове от първото жури и само един от второто. Повече не е и нужно, за да се блокира решението. Което значи, че двайсет и един от двайсет и четирима съдебни заседатели са гласували „виновен“. Всяка друга юрисдикция в страната, дори в целия свят, по дяволите, щеше да го прати на мястото му. Още веднъж се извинявам.

Но голата истина е, че нашите журита страшно наподобяват онази компания от бара в „Междузвездни войни“.

— Няма защо да се извинявате заради баща ми. Аз не го познавам. Никога не съм го познавал.

— Какво тогава искате да научите? И което е още по-интересно, защо?

— Добри въпроси. Предполагам, бих искал да знам дали е имало и други заподозрени. Някой, от когото полицията да се е интересувала. Защо са се спрели само на баща ми?

— Защото той беше единственият и очевиден избор. Съседите ги бяха чули да се карат, и не само в този ден. Също така не можа да даде каквото и да е разумно обяснение за местонахождението си. Защитата му така и не откри свидетел, който да го е видял на онази предполагаема разходка.

— Но... все пак трябва да е имало и елемент на съмнение, щом трима са се въздържали.

— Някой не го е видял действително да го извършва, ако наричате това елемент на съмнение, което аз не бих сторил. Намирал се е вкъщи с майка ви, двамата са се скарали, той е изпаднал в афект за няколко секунди, а после се е напил от разкаяние, докато е съобразявал какво да каже на полицаите, щом им се обади. За мен лично случаят беше кристално ясен. Но все още не мога да разбера защо се интересувате, след като не сте го познавали.

— Все пак бил ми е баща. А и ми е оставил едно писмо, което видях едва вчера. В него ми казва — не, къльне ми се, че не го е извършил.

Мур присви тънките си устни.

— Ако отричаш нещо достатъчно дълго, накрая сам започваш да си вярваш. Затворите са пълни с хора, които и до ден-дневен твърдят, че са невинни и може би дори дълбоко в душата си смятат, че е така. И знаете ли какво? Това просто не е истина. Впрочем откъде се появи това писмо?

— Беше го оставил при един свещеник, за да ми го предаде, ако се появя.

— Отец Берnard.

— Познавате ли го?

— Познавах го тогава. Щеше да представя личностна характеристика на баща ви, ако се наложеше, но не се стигна дотам.

— Защо?

— Защитата предпочете да не го прави, най-вероятно защото, ако го беше сторила, аз можех да отвърна с доказателства за лоша репутация, което почти със сигурност щеше да реши нещата в негова вреда. — Мур загреба шепя пясък и го остави да изтече между пръстите му. — Виждате ли, баща ви, меко казано, не беше примерен гражданин. Работеше от дъжд на вятър, имаше обвинение за търговия с марихуана, което после бе сведено до притежание на повече от една унция. Също и няколко сигнала за домашно насилие. Тогава те не се приемаха автоматично за утежняващо обстоятелство и съдията ги остави настрана, защото по тях нямаше повдигнати обвинения. Казано накратко, защитата благоразумно се въздържа от характеристика.

— Няколко сигнала?

— Три или четири, не помня точно. Тъй че журито нямаше удоволствието да чуе как отец Бернард се опитва да обрисова баща ви като добър човек — предан съпруг, грижовен баща, сполетян от беда млад мъж, комуто сега предстои сам-самичък да отглежда сина си.

— Е, той не ме е отгледал. — Хънт направи пауза. — Дал ме е за осиновяване.

— И все пак вие искате да се върнете назад и някак си да изчистите името му? На негодника, който е убил майка ви и за капак ви е изоставил?

— Не. Просто искам да разбера кой го е сторил, ако не той.

— Фактите — рече Мур — говорят, че е той.

— Не изключвам тази възможност — отвърна Хънт. — И разбирам казаното от вас, че всички виновни пеят една и съща песен, че са несправедливо обвинени. Но това, което не разбирам, е защо един баща ще пише на тригодишния си син, когато може никога повече да не види, за да му каже, че не е убил майка му. Защо просто не се махне и не зареже всичко?

— Примерно защото е роден лъжец.

— Това е един от вариантите. Но има и други.

— Ако бях на ваше място, не бих се лишавал от сън заради тях.

— Вече е твърде късно за това — каза Хънт. — Благодаря, че ми отделихте от времето си.

* * *

— Привет — каза Хънт.

— Не беше виждал Джина Роук вече пет седмици, откакто официално бяха скъсали. С някакво предчувствие, че ще я завари, се отби до къщата ѝ на Плезънт стрийт и натисна звънеца. И ето че тя се показва, облечена почти еднакво с него — шорти, маратонки и оранжев потник, който обаче в нейния случай стоеше далеч по-секси.

— Привет и на теб — отвърна тя. — Каква приятна изненада. Как си?

— Добре. Зает. А ти?

— Все едно и също. Накъде така? Аз тъкмо излизам да се поразходя, ако искаш, тръгвай с мен. — Джина огледа първо него, после себе си и се засмя. — Координация на цветовете, ключът към щастието на възрастните двойки.

— Това поне го можем — отвърна Уайът. — В каква посока си?

— Нагоре — каза тя, като затвори вратата зад гърба си и пое по тротоара.

Плезънт стрийт се намираще на Ноб Хил и докато минаваха покрай катедралата „Грейс“, по посока на хотелите „Феърмонт“ и „Марк Хопкинс“, Хънт я въведе в курса на последните събития. Когато свърши, вече се спускаха по Калифорния стрийт.

— Значи нямаш никаква идея за изпращача на съобщенията? — попита го Джина. — Кой може да бъде?

— Абсолютно. — Той се поколеба. — Всъщност дори не съм изключил напълно възможността да си ти.

Това я накара да се закове на място на ъгъла на Грант Авеню, вече в сърцето на Китайския квартал. Покрай тях сновяха туристи, заобикаляйки ги като поток в още слънчевото обедно време.

— Аз? — лицето ѝ изразяваше явно недоумение. — Защо ще го правя?

— Не знам. Може би без особена причина. Но винаги си казвала, че ще е добре, ако знам повече за истинските си родители, ако разполагам с липсващите късчета от мозайката. Това е един начин да ме накараш да се разровя.

— Така е, Уайът, но... не, никога не бих сторила подобно нещо. Ти ме познаваш. Ако смятах, че е толкова важно, просто щях да дойда и да поискам да го направя. Да поговоря с теб, както си говорим сега, а не да се крия и да ти пращам есемеси.

— Добре. Длъжен бях да попитам.

— Това ли било? Затова ли дойде да ме видиш? Ако е така, трябва да ти кажа, че съм малко наранена.

— Джина, последното нещо, което искам, е да те наранявам. Съжалявам, беше глупав въпрос. Бих си взел думите обратно, ако можех. Но просто изпитвам нужда да открия този човек.

— Защо? Според мен по-същественото е да откриеш кой е убиецът на майка ти. Авторът на съобщенията е само вратичка към него.

— Но и той трябва да знае нещо.

— Положително, и иска ти също да го разбереш. Затова, постарай се.

— Правя всичко възможно. Всъщност затова се отбих днес. Искам да проверя какво ще каже интуицията ти по един въпрос.

— Виж, това е малко по-добре. По кой по-точно?

Докато изминаваха следващата пресечка, той й разказа за писмото на баща си — как някакви хора му предложили работа в друг щат, как той решил да се откаже от търсенето на убиеца на жена си, а на тръгване да заяви своята невинност пред невръстния си син.

— Както и да е — завърши разказа си Хънт, — тази сутрин говорих с прокурора, водил делата му, затова ми се стори уместно да чуя гледната точка и на един адвокат по защитата.

— Кой е бил прокурорът? — попита Джина.

— Ферил Мур. Познаваш ли го?

— Разбира се. Мисля, че е вече пенсиониран. Свестен човек, но такава му е работата — вечно смята, че всички са виновни.

— Да, общо взето, отговаря на описанието — кимна Хънт. — Казва, че хора като баща ми толкова дълго повтаряли наляво и надясно, че не са извършили престъпление, че накрая сами започвали да си вярват.

— Случва се и това — съгласи се Джина. — И все пак понякога причината хората да не спират да настояват, че са невинни, е, че наистина е така.

Вече в подножието на хълма, Хънт спря и тя застана до него.

— Добре, ето какво исках да те питам — каза той. — Постави се на мястото на Кевин Карсън. Той е убеден, че навярно никога вече няма да ме види. Когато сядаш да пишеш писмото, аз съм около шестгодишен и вече живея при семейство Хънт. Не разполагаме с начин да се свържем помежду си, нито тогава, нито когато и да е в бъдеще, тъй че сякаш няма голямо значение дали вярвам във вината му, или не. И все пак, той си прави труда да изясни нещата, да заяви, че не той е убил Марджи. Защо ще го прави? На мен ми звучи почти като изповед на смъртно легло, само че с обратен знак. И кое би го накарало да лъже? Психологически просто няма смисъл, нали?

Джина го слушаше внимателно.

— Ако искаш да знаеш вътрешното ми чувство — рече накрая, — то вероятно е същото като твоето. Прилича ми на изстрел на сляпо в една хладна и бездушна вселена, чисто и просто вик за справедливост.

— Аз също смятам така — въздъхна Хънт. — Не мисля, че я е убил той.

— Разбира се, може и да греша — каза Джина, — а и имам ужасния навик като защитник винаги да търся доброто в хората, но в случая съм съгласна с теб. А знаеш ли какво означава това?

— Каж ми.

— Означава, че я е убил някой друг.

* * *

Хънт бе минал през къщи, беше се преоблякъл в риза и панталон и сега седеше сред кашоните в помещението на Съдебната палата, очаквайки завръщането на Джул. Стаята се намираше в непосредствена близост до отдел „Убийства“, тъй че трябваше търпеливо да понася хладната съдържаност или дори зле прикритата враждебност на останалите инспектори.

Шефът на отдела, Ейб Глицки, го навести на два пъти — първия за да се увери, че Джул наистина го е довел и че скоро ще се върне в офиса, за да надзирава усилията му, а втория за да види дали случайно Уайът не вади неща от папките.

Петнайсетина минути след като лейтенантът, удовлетворен и по двата параграфа, се отдалечи, той тъкмо прелистваше страниците на стенограмата от първото дело, когато телефонът изписука. Явно психиката му бе по-напрегната в очакване на този звук, отколкото бе очаквал, защото цялото му тяло конвулсивно подскочи.

Някакъв напредък?

Да. Ти баща ми ли си?

Не. Това ли е всичко?

Уайът вече на няколко пъти се беше упражнявал да се обажда на Кали Лусенте, като същевременно държи отворен екрана за съобщения, и затова когато го направи и сега, в гласа ѝ прозвуча известна досада.

— Пак ли суха тренировка, Уайът? — попита тя.

— Не, на линия е. Току-що ми писа пак.

— Добре. Започвам да търся.

Кои са приятелите, написа Хънт, намерили работа на баща ми?

Не му бяха приятели.

???

Искаха просто да го махнат от пътя си.

Защо?

Беше стигнал твърде близо. Имаше късмет, че не го убиха.

— Пипнах го — възкликна Кали в режим на високоговорител. — Точно в западния край на Санта Роза.

Това беше на близо час път от Сан Франциско. Хънт направи гримаса и тихо изруга. Нямаше как да изпрати някой от служителите си толкова далеч.

— Можеш ли да стесниш още периметъра? — попита.

В слушалката се чу раздражено сумтене.

— Задръж го така — каза Кали.

— Опитвам се — прошепна той и написа:

Там ли си още?

Да.

Стенограмите от процеса.

??

В момента ги чета. Струва ли си?

Не знам. Полицията вече ги е гледала.

Може да са пропуснали нещо.

— Готово! — каза Кали. — Намира се в ресторант на име „Зазу“.
Мога да потърся номера на заведението!
— Давай!

Ще ме посъветваш ли нещо?

написа в същото време.

Не мога.

Защо не?

Твърде опасно е.

— Ето го — каза Кали. — Готов ли си?
— Да.
— Отвори нова линия. Или чакай, по-добре аз да те свържа.
— Добре.

Ако той разбере, ще ме убие, появи се на екрана.

Значи е мъж?

— Мамка му — прозвуча отсреща гласът на Кали. — Телефонът на „Зазу“ дава заето.

Един ли е? — написа Хънт.

Да. Един човек.

Мъж или жена?

Стига си питал. Намери го. Довиждане.

Хънт почти се срина в стола си.

* * *

Четири минути по-късно телефонът в заведението най-сетне се освободи.

— Благодаря, че се свързахте с ресторант „Зазу“. Тук е Британи. С какво мога да ви помогна?

— Здравейте, Британи. Казвам се Уайът Хънт и съм детектив от Сан Франциско, разследващ случай на убийство. — Той умишлено пропусна да добави думата „частен“ преди детектив. От опит бе установил, че това често помага.

— Това някаква шега ли е?

— Не. Говоря напълно сериозно. Току-що установихме, че лице, представляващо интерес за разследването, се намира във вашия ресторант и през последните няколко минути е ползвало мобилен телефон за пращане на съобщения.

— О, боже! Не може да бъде.

— Спокойно, не изпадайте в паника. Лицето не е заподозрян, а само свидетел. Не представлява опасност. Трябва просто да го идентифицираме. Забелязали ли сте някой да седи наоколо, най-вероятно сам, и да пише усилено съобщения?

— Мъж или жена?

— Не знам.

— Но как изобщо сте разбрали, че е тук?

— От магьосниците в областта на мобилните комуникации, които за щастие са на наша страна. Е, някой да ви се е набивал на очи? Или в момента да виждате сами клиенти?

— Ами... аз всъщност не бях в салона, от близо половин час говоря по телефона. А тъкмо сега е доста пълно, тъй че седем, осем... към десетина души седят сами на маса.

— А колко от тях ползват телефони?

— Само секунда. — Тя въздъхна в слушалката. — Има двама с телефони в ръка, но никой от тях не е сам. Все си мислим дали да не забраним употребата им в заведението, но нали разбирате, това е загубена кауза. А колкото до есемесите, дори не се разбира кой пише, а кой не.

8

Джул беше дошъл в стаята с досиетата и тъкмо се наслаждаваше на късния си обяд от хартиен плик, когато приятелят му затвори първата папка със стенограмата по делото и се пресегна към следващата.

— Е, откриваш ли нещо полезно?

Хънт вдигна очи.

— Все още не са стигнали до свидетелите, нито дори до същността на обвинението. Половината от това нещо — той тупна по картонената корица — са предварителни искания до съда и описания на едни или други доказателства, по чиято допустимост той трябва да се произнесе. Но чета всичко подред, от страх да не пропусна тъкмо онова, което търся.

— Знаеш ли поне какво е то?

— Не — поклати глава Хънт. — Но се надявам да разбера, щом стигна до него.

Джул спря да дъвче и преглътна хапката си с малко диетична кола.

— Мога ли да те посъветвам как да оползотвориш по-добре времето си?

— Разбира се.

— Започни с полицейските доклади, там е истината. Те са само към стотина страници. Иди при копирната машина в ъгъла и ги преснимай. Щом са фотокопия, можеш дори да си ги отнесеш у дома — при дело с четирийсетгодишна давност на никой няма да му пука.

* * *

Към 6:30 вечерта, вече в своя офис, Хънт погледна към Тамара и каза:

— Виж, оценявам помощта ти, но по-добре се прибирай у дома. Каквото и да изскочи, не вярвам да бъде от тези документи. — Той се облегна назад в креслото си и се протегна. — Днес за малко да разкрием изпращача на съобщенията. По тази линия е по-вероятно да се получи пробив.

— Да, но всичко зависи от това кога и дали той отново ще се свърже с теб.

— Положително ще се свърже — отвърна Хънт.

Тамара присви устни.

— Не бъди толкова сигурен. Той знае, че не стоиш на едно място, че вече си направил някои разкрития. Сам казваш, че се притеснява за собствената си безопасност...

— Така е.

— В такъв случай, може да реши, че вече е сторил достатъчно и не си струва да рискува по-нататък.

— Надявам се да не го направи. — Хънт прелисти страниците пред себе си. — Защото тук няма нищо. Шестнайсет свидетели на обвинението, практически нито един на защитата, без дори намек за друг заподозрян. Право да ти кажа, като чета, направо не мога да повярвам, че изобщо са го пуснали.

— И то на два пъти. Значи все трябва да има причина.

— Не е задължително. Ето Мур например смята, че причината е в питейната вода на града, от която хората оглупяват, а мозъците им се размекват.

Тамара се намръщи.

— Това са негови думи, не мои. — Хънт поклати отегчено глава. — Мисля вече да спирам за днес. Утре ще продължа на свеж ум. Какво ще кажеш за едно питие? Аз черпя.

Тамара не отговори веднага. Помести се върху стола си, сведе очи, после го погледна отново.

— Тя мисли — каза Хънт. Изминаха още няколко секунди. — Тя продължава да мисли. Ей, тук ли си?

— Чакай да помисля още малко.

— Решението не е трудно. Да пиеш или да не пиеш.

— Не е там въпросът.

— А къде тогава?

Тя отметна коса.

— Истинският въпрос е малко по-различен. Не смяташ ли, че прекарваме твърде много време заедно?

Хънт се поколеба, после попита:

— В какъв смисъл?

— Нали разбираш, като работодател и служител.

— Ние сме малко повече от това, Там. Смятам, че можем да си позволим един коктейл преди вечеря без риск от скандал.

— Не се притеснявам от скандал, Уайът.

Той склони глава на една страна, а тонът му стана по-мек.

— Но се притесняваш от нещо. Какво е то?

Тамара премисли, преди да отговори.

— От това да не започнем да сме все по-често заедно, не по работа, а просто по навик, и да позволим отношенията ни да минат на друга фаза, без никой от нас всъщност да е решил да го прави. Сигурна съм, че знаеш за какво говоря. И не искам да вървя натам.

— Накъде по-точно?

— Към нещо случайно и неопределено, както между теб и Джина. Аз не съм такава. Мисля, че го знаеш, но просто исках да сме напълно наясно по въпроса.

— Разбирам — каза Хънт. — Посланието е прието. Ще го имам предвид.

— Това нещо е твърде важно, за да си играем с него.

— Съгласен. Няма да го правя. Обещавам. — Той се изправи зад бюрото си. — И все пак няма да ни навреди да излезем за по едно питие заедно, не мислиш ли?

* * *

Беше четвъртък вечер и ресторант „Булевард“ пулсираше с онази маниакална енергия на блясъка и лесния успех, които Сан Франциско често обещаваше, но далеч не всякога предоставяше. Тук те бяха налице. Добре облечени заможни клиенти се трупаха на три реда пред бара, всички маси бяха пълни, а пред входа се бе събрала малка тълпа от хора, чакащи да ги настанят.

Като наематели в същата сграда, Хънт и Тамара бяха познати на бармана Теодор и само пет минути след появата им в далечния край на

бара като по чудо се освободиха две „резервирани“ места.

Те чукнаха чаши — коктейл „Космополитън“ за Тамара и отлежал скоч за Хънт, тя отпи от своята и каза:

— Знам, че вероятно искаш да се откъснеш за малко от мисълта за съобщенията и смъртта на майка ти, но ми хрумнаха още едно-две неща, стига да имаш търпение да ги чуеш.

— Ще те спра, щом се отегча — отвърна той.

— Първото е доста очевидно, но не се бях замисляла за него досега. Нейният убиец трябва вече да е доста стар, поне на шейсет години, ако не и повече. Но все още е опасен или поне онзи, който ти пише, се бои от него. Какво ни говори това?

— Че е чудовище? Древно чудовище?

Тамара остави чашата си на бара.

— Добре, ако не ти се занимава...

— Не, не, напротив. Честно казано, не ми беше минавало през ум, но вероятно си права. Добре, той е стар и опасен, което означава...?

— Според мен означава, че твоят кореспондент е жена, и то такава, която живее с убиеца, вероятно дори е омъжена за него.

— Не ми се вярва — поклати глава Хънт. — Досега да го е напуснала.

— Ами я си представи, че я е заплашил, че ще я убие, ако го направи? А тя знае — може би защото сам ѝ е казал, — че вече го е правил и преди. Единственият ѝ изход е да накара да го арестуват за другото убийство. Така ще се отърве от него, без да се излага на опасност.

Хънт отпи от скоча си.

— Теорията не е лоша, но откъде знаем, че е жена?

— Не знаем. Поне не със сигурност. Допускам, че може да са и гей двойка, но схемата ще е същата. Във всички случаи обаче изпращачът трябва да е в ежедневна близост с убиеца, не мислиш ли? Иначе нямаше толкова да се бои да не го хванат, че ти пише.

— Това всъщност е отлично съображение. — Хънт завъртя чашата си върху подложката. — В своето писмо обаче баща ми казва, че някакви хора са му предложили работа и пари за път. Кое то ме кара да мисля, че е замесен повече от един човек, макар и есемесите да твърдят друго.

— Възможно е, но това всъщност не променя нещата. Пак стигаме до един убиец, живеещ с някой, който знае за станалото. Логиката е същата. Има и друго...

— Слушам те.

— Той е богат. Бил е богат тогава, а сега — още повече.

— Това пък от къде на къде?

— Ами предложил е на баща ти пари за пътуване. Всъщност платил му е да се махне от града, нали?

— Очевидно.

— Значи е разполагал със средства. Ако приемем, че е заможен и до днес, това е още една причина жена му да стои при него, освен че се бои. Ако го напусне или дори ако го ядоса дотолкова, че да се разведе с нея, губи най-малко половината от парите си. Докато ако го тикнат в затвора... сецаш се накъде бия.

— Да, но последното ми се струва по-скоро догадка.

— Всичко е догадка, с изключение на това, че със сигурност е прехвърлил шейсетте и че най-вероятно е мъж.

— Приемам и че може да живее с авторката на съобщенията. Или че поне се виждат редовно.

— Каза „авторката“, значи си съгласен, че е жена — посочи го победоносно с пръст Тамара.

— Да, вярно — кимна Хънт. — Добре, приемам и тази част. — Той допи питието си. — Което означава, че успеем ли да я идентифицираме, значи сме пипнали и него, или поне сме стигнали дяволски близо.

Лицето на Тамара помръкна.

— Но дори да го разпознаем със сигурност, пак няма да има дело, нали? Защото не разполагаме с доказателства. С никакви факти.

Тази внезапна и трезва преценка накара Хънт леко да се прегърби върху табуретката си.

— Те трябва да са в папката горе, не мислиш ли?

— Ако не са там — отвърна тя, — значи изобщо не съществуват.

* * *

Тамара повика такси и си тръгна, като го остави с целомъдрена целувка по бузата. Хънт остана в бара. Имаше твърдото намерение, щом довърши питието си, да се качи горе за още един преглед на полицейските доклади, но когато барманът го попита дали да му налее пак, каза:

— Разбира се, защо не.

Втората чаша отново бе от щедрите дози, които Теодор сипваше „за свои хора“, и докато я изпразни, той си даде сметка, че тази вечер повече няма да е годен за следователска, нито за каквато и да било друга работа.

И изправен пред лицето на този факт, си поръча още едно.

* * *

Въртележката се въртеше прекалено бързо. Хънт държеше фунийка с черешова скрежина и от нея ръцете му замръзваха, но не можеше да я пусне, защото щеше да се разтече по дрехите му, а може би и по съседните кончета. Но тя му пречеше да контролира въртенето и скоростта и вече имаше чувството, че всеки момент ще се прекатури от седлото. И тогава, тъкмо преди да падне, видя, че до него стои майка му. Тя му помогна да се изправи, после взе фунийката от ръцете му и ги постави обратно върху дръжките, за да може да се улови здраво.

Но кончетата продължаваха да набират скорост и майка му започна да изоставя някъде назад, докато не се изгуби окончателно от погледа му. Чу сподавен вик, сякаш въртележката я бе изхвърлила, последван от глух тропот, като падане по стълби. А той все се въртеше и въртеше и не можеше да се обърне назад, за да види къде е изчезнала майка му.

Извика с цяло гърло: Мамо! Майко! Но тя не отговори.

Вече обхванат от паника, реши да слезе, за да я потърси, но дрехите му бяха станали някак различни, подобни на одеяла, и той целият бе омотан в тях. Понечи да се освободи, но те сякаш притежаваха собствена сила, с която го удържаха в хватката си. Затова просто се наведе встрани и се търкулна от седлото. Въртенето спря и той отново бе загърнат в одеялата, но вече се

намираше върху килима в някакъв вестибюл, а майка му продължаваше да бъде зад него.

Извърна глава и видя ярка светлина да се процежда под вратата в края на тъмното помещение. Измъкна се от одеялата и падна, защото още му се виеше свят от въртележката. Когато се изправи пак на крака, видя червения черешов сок да се стича към него изпод вратата, където майка му бе изпуснала фунийката. Протегна ръка да го докосне и сокът се оказа гъст, лепкав и топъл. Отвори вратата и я видя да лежи на една страна, взирайки се неподвижно в него. Понечи да я повика, но тогава устата ѝ зейна и той...

— Мамо! — изкрещя Хънт, скачайки в леглото си.

Дишайки конвулсивно, потърка лицето си с ръце.

Намираше се в пълна тъмнина. Опитвайки слепешката, светна нощната лампа и взе да се озърта наоколо. Естествено, разпозна дома си, макар да нямаше ясен спомен как се е озовал тук. Кувертюрата, подарък от Джина, бе усукана около него и все още бе напълно облечен, с изключение на обувките. Електронният часовник до леглото показваше 3:12 сутринта. Пое си още няколко пъти дълбоко дъх и стаята най-сетне спря да изглежда чужда и заплашителна.

— Божичко — прошепна.

После затвори очи отново, опитвайки се да върне сцените от съня — как бе влязъл от вестибюла в по-светла стая, с прозорци от лявата страна. Но основното бе майка му на пода, неподвижна, с разтичаща се изпод главата ѝ локва кръв.

Нещо му подсказваше, че точно тази част не е сън. Тя бе спомен.

Хънт размота кувертюрата, отхвърли я настрана и спусна крака на пода. Трябваше да пие вода, в банята имаше и шишенце с аспирин. Понечи да се изправи, но наред движението мисълта се стовари върху него с такава сила, че го събори обратно върху матрака.

Той бе открил тялото на майка си.

9

На вратата на офиса му се почука и вътре влезе Тамара.

— Мисля, че открих нещо ново.

Хънт седеше зад бюрото, подпрял челото си с ръце, блуждаейки с поглед над разтворената папка от делото.

— Звучи интригуващо. — Той отгърна поредния лист, вдигна глава и я фиксира с кървясалите си очи. — Давай го насам.

Тя доближи и сложи пред него една от пресниманите страници.

— Не е точно ключът към загадката, но пък и ти щеше досега да си го забелязал, ако беше.

— Не съм толкова сигурен — усмихна се леко той. — Какво е това?

Тамара го подбутна към него.

— Полицейски доклад за застрашаване безопасността на дете отпреди смъртта на майка ти, който на пръв поглед няма нищо общо със случая.

Хънт го погледна отблизо.

— Да, разбира се. Виждам съм го. Четох го един или два пъти, както и повечето останали документи. Но имаш право, той няма как да е свързан с убийството, защото е писан пет месеца по-рано.

— Отначало същото си помислих и аз. Но понеже ме помоли и понеже съм железен професионалист, го прегледах повторно и нещо ми направи впечатление. — Тя обърна страницата. — Виж последния ред.

— „Да се прати копие до Служба за закрила на детето, за сведение“ — прочете на глас Хънт надрасканото с нечетлив почерк изречение и после отново вдигна поглед към нея. — Те правят това винаги когато има жалба и когато са замесени деца. Службата посещава адреса седмица-две по-късно, за да се увери, че всичко е наред.

— Правилно. — Тя се изправи и скръсти ръце на гърдите си. — Хайде, Уайът, нали си умник. Кажи ми кое не е наред.

Очите му се отместиха от нея обратно към листа хартия.

— Вече бях в Службата и прегледах там досието по осиновяването си. Този доклад беше вътре, спомням си го много добре.

— Именно, защото там му е мястото. Ставало е дума за бебе, оставено в компанията на две деца, съответно на шест и осем години, които да се грижат за него. Въпросът е защо се намира в папката, която разглеждаш сега? Както сам отбеляза, той няма нищо общо с процеса за убийството. Не би трябвало изобщо да е тук.

Хънт изведнъж се изправи като наелектризиран.

— Още един свидетел. Някой от прокурорския екип е видял този доклад или е надушил за него и е решил, че може да използва показанията на подателя на сигнала... — Хънт вдигна листа срещу светлината, за да види по-добре. — Ърнест Талбот, съсед на семейството. Или пък на Еви Секрист, майката на другите две деца.

— Само че никой от тях така и не е бил призован, нали?

— Очевидно не.

Тамара го изгледа изпод вежди.

— Майка ти наистина ли те е оставяла на грижите на съседските деца?

— Отчетът на социалните работници не гласи точно това. Те само са отправили предупреждение, а впоследствие са съставили документите. Според мен, докато пристигнат, майка ми и приятелката й Еви вече са се били върнали в апартамента. Но в сигнала си Талбот твърди, че са липсвали около два часа, оставяйки децата сами.

— Ужас — рече ласкаво Тамара. — Значи затова и досега се боиш от изоставяне.

— Да не започваме сега — отвърна Хънт. — Не че бягам от темата, но ако случайно не си забелязала, имам случай за разрешаване.

— Смяташ ли, че си струва да потърсим този Талбот? Или пък Еви Секрист?

— Опитай се да познаеш от три пъти — погледна я закачливо Хънт.

* * *

— Господин Ърнест Талбот?

— На телефона.

— Казвам се Уайът Хънт и съм частен детектив.

— Радвам се за вас. Аз пък съм пенсиониран шофьор на автобус.

С какво мога да ви помогна?

— Може да ви се стори малко изненадващо, но се обаждам за събитие, случило се преди четирийсет години. Вие сте се обадили в Службата за закрила на детето по повод на някакъв проблем в съседен апартамент.

— Да, спомням си. Две млади хипарки си бяха оставили децата заедно без надзор. Цяло чудо е, че никое не пострада. Разбира се, едната от тях по-късно я убиха, нали? Съпругът ѝ, ако не се лъжа.

— Правилно, макар че съпругът ѝ може и да не е бил виновен. Именно този случай разглеждам след толкова време. Аз съм едно от децата, които са били оставени сами, а жената е моята майка. Дали ще имате нещо против да намина за няколко минути, да поровим заедно в паметта ви?

— Разбира се, не виждам защо не, стига да е останало нещо в нея. Не мога да ви обещаая, че помня много повече от това, което вече ви казах. Предполагам, че след като сте намерили телефона ми, адресът също няма да ви затрудни.

* * *

Десетина минути след пладне Хънт преваля най-високата точка на булевард „Гиъри“, малко след Ван Нес Авеню, и попадна в толкова гъста мъгла, че видимостта спадна от една пресечка до не повече от десетина метра. Той натисна спирачките, включи фаровете, вдигна шофьорския прозорец и намали скоростта до трийсет километра в час. Докато примижаваше срещу млечната белота, главоболието го удари с пълна сила отново и той продължи да кара, притискайки с пръсти дясното си слепоочие.

Хънт обичайно не пиеше много и не можеше да си спомни кога за последен път е имал истински махмурлук. Този сега си го биваше — шест от щедрите двойни скокове на Теодор не бяха шега работа, — но той нямаше ясна представа защо изобщо бе продължил да се налива.

Освен ако от търкалящото се в съзнанието му зрънце фактическа информация балансите му не бяха започнали да избиват.

След като паркира до бордюра, отново направи нещо нетипично — доста време остана да седи, чудейки се какво ли ще му донесе предстоящата беседа и дали изобщо има желание да го чува.

Но знаеше, че не бива да се поддава на такива настроения. Човек трябваше да гони съмненията, да стига до сърцевината, да сритва пътьом нечий задник, ако се наложи, и да продължава нататък. Каквито и резерви да имаше Тамара, в това нямаше нищо лошо — просто правилно мъжко поведение.

Накрая отвори вратата и пристъпи навън в мъглата. Температурата бе шест-седем градуса, а пронизващият вятър развяваше полите на лятното му сако. Измина пресечката, дяляща го от дома на Талбот, пъхнал дълбоко ръце в джобовете и с пулсираща до пръсване глава.

Жилището се намиреше на втория етаж в сграда с шест апартамента на Фултън стрийт, срещу северния край на парка Голдън Гейт. Уайът натисна звънеца до металната външна порта. Оттам по тясна бетонна пътечка покрай стената се стигаше до стъпалата пред входа.

Той се изкачи по тях и изведнъж се озова лице в лице с чернокож мъж, почти изпълващ рамката на вратата, който спокойно можеше да мине за защитник от Националната футболна лига. Носеше сив спортен анцуг и бели маратонки. Имаше късо подстригана сива коса и също такива мустаци над широката уста.

— Господин Хънт?

— Същият.

— Просто исках да се уверя. Заповядайте.

Минаха по къс коридор, покрай малка кухня и стигнаха до всекидневната — спретната и спартанска, с кожено кресло и диван, модерна лампа до него, чаена масичка от хром и стъкло и телевизор с плосък екран на стената.

Домакинът посочи на Хънт към дивана, а сам се настани в креслото.

— Мислих си за вашето обаждане — започна без всякакво предисловие — и сякаш не помня много конкретни неща около случая, за който споменахте. Знам, разбира се, че имаше дело, отначало дори

щяха да ме викат за свидетел. Това е единственото убийство, с което съм имал нещо общо през живота си, и слава богу! Но понеже бях на смяна, когато е станало, в крайна сметка решиха, че няма да съм от особена полза — имам предвид нито за обвинението, нито за защитата.

— Познавахте ли добре майка ми? Или баща ми?

Мъжът не отговори веднага.

— Всъщност не. Никога не сме се събирали или нещо подобно. Поздравявахме се, като се видим, и толкова. Те бяха семейни, с дете — което явно трябва да сте вие, — а аз млад, неженен и разбира се, черен.

— Това проблем ли беше?

Талбот се засмя.

— Дали е било проблем да си черен? Предполагам не толкова, колкото по други места, но ако човек се вгледа внимателно, се усещаше. — Той махна с ръка. — Но не, с твоите родители не сме имали никакви търкания. Те се държаха учтиво, и аз се държах учтиво. А после, след онзи ден, в който викнах Службата за закрила на детето, просто не си говорехме много.

Хънт се приведе напред на дивана, облягайки лакти върху коленете си.

— А онази, другата жена, Еви Секрист? Майката на по-големите деца?

— Не бяха много по-големи от вас.

— На шест и осем години, ако не се лъжа.

— Тъкмо това имам предвид. Беше лудост да ви оставят сами.

— Няма да споря с вас. Положително не е било много умно.

— Вие всичките крещяхте, сякаш ви дерат живи. Помислих си, че някое от вас наистина може да пострада, затова се обадох в полицията.

— В полицията, а не в Службата?

— Да. Но в крайна сметка дойдоха и едните, и другите. Майките обаче се бяха върнали преди тях и ми бяха бесни, задето съм подал сигнала. Кажете ми какво според вас трябваше да направя?

— Мисля, че сте постъпили правилно.

— Във всеки случай, не седнах да си посипвам главата с пепел.

— А онази другата жена, Еви? Познавахте ли я?

— Съвсем бегло. — Моментното раздражение на Талбот премина и в погледа му проблесна искрица. — Струва ми се, че мен

достатъчно лесно ме открихте. Как така знаете името ѝ, а все още не сте я намерили?

Въпросът беше уместен и Хънт го прие с лека усмивка.

— Човек не би казал, че вие се криете. Адреса ви го има в указателя.

— Значи ли това, че тя се крие?

— Не знам какво прави. Не знам дори дали е жива. Няма обявен телефон. Потърсих я в „Гугъл“ и излязоха четири хиляди резултата, но нито един местен. При вас беше по-лесно. И между другото, благодаря за съдействието.

— Шегувате ли се? Вие ми разнообразихте деня. Не съм имал други гости от деня, в който телевизионният техник дойде да ми инсталира сателитната чиния. Май трябва да започна да излизам повече. — Плътният смях на Талбот прозвуча отново.

Хънт си помисли, че вероятно би могъл да се сприятели с този човек. Разговорът го караше да забрави за махмурлука си.

— Идеята не е лоша — отвърна, — но на ваше място бих изчакал първо да се вдигне мъглата. Казахте, че все пак сте познавали донякъде Еви Секрист?

— Само толкова, колкото да не искам да имам нищо общо с нея.

— Защо не?

Талбот помисли за секунда.

— Най-добрият начин да го кажа е, че от нея ме побиваха тръпки. Виждал съм я само заедно с майка ви, може би десетина пъти, но това ми беше достатъчно.

— И от кое у нея ви побиваха тръпки?

— От всичко. Но най-вече от това, че изглеждаше като зомбирана.

— Вземала е наркотици?

Той кимна.

— Най-вероятно ЛСД. Или се е дрогирала толкова много в миналото, че мозъкът ѝ беше изпържен. По онова време това беше като епидемия в града. От пръв поглед си личеше, че жената не е наред. На всичко отгоре беше и религиозна фанатичка. Кимнеш ѝ за добър ден, а тя вдигне ръце и възкликне: „Слава на Бога“.

— И майка ми ли беше такава?

— Не бих казал. Никога не се е държала така пред мен.

— Защо тогава е дружала с Еви?

— Знам ли. И двете имаха малки деца, може да се е нуждаела от компания. — Той замълча за момент. — Ще позволите ли да ви попитам нещо?

— Разбира се, давайте.

— Защо смятате, че баща ви не е убил майка ви?

— Сигурно ще ви се стори смешно, но ми беше оставил писмо, в което пише, че не го е направил.

— Не ми се струва смешно.

Хънт въздъхна.

— Искаше да му повярвам, и толкова. Това беше цялото съобщение. Защо? Имате ли някаква причина да смятате обратното?

Талбот поклати глава.

— Не и по онова време. Естествено, не знам какво точно се е случило, защото не съм бил там, но баща ви не беше зъл или агресивен. Чувах ги понякога да се карат, но не се е стигало до физически разправии. Просто двама борещи се, ядосани, разочаровани млади хора. Инак ежедневно им държание показваше, че се обичат.

— Освен когато я е пребил и са дошли ченгетата.

— Вижте, мен ако питате, той изобщо не ѝ е вдигал ръка. Онези стени бяха тънки като хартия и просто като са чули скандала, съседите са повикали полицията и са казали, че има бой. Но всъщност не е било така, затова нито му повдигнаха обвинение, нито го арестуваха.

— Радвам се да го чуя. — Хънт преглътна. — А нейната приятелка Еви показвала ли е признаци на агресия?

Ново поклатяне на глава.

— Явно се опитвате да откриете кой друг може да го е извършил.

— Да.

— Бих предположил, че ченгетата са огледали добре всичките ѝ познати.

— Не знам. Допускам, че ако съпругът им се е сторил достатъчно добър заподозрян, просто са спрели да търсят по-нататък.

— Какво недоверие в родната полиция — рече саркастично Талбот. — И смятате, че след толкова години ще попаднете на нова следа?

— Не съм сигурен. Но се надявам нещо да изскочи.

— Като например Еви Секрист?

- Защо не. Може тя да е първата стъпка.
- Ако я откриете.
- Да — кимна Хънт. — Ако я открия.

* * *

Хънт се върна до колата, запали двигателя и пусна парното. После извади телефона, отвори менюто за съобщения и започна да пише.

Трябва да се срещнем. Гарантирам анонимността ви. Търся приятелката на майка ми, Еви Секрист. Чували ли сте името? Знаете ли нещо за нея? Искам да знам с кого си пиша. Познавам хора от полицията, можем да уредим свидетелска защита. Моля отговорете.

После натисна „Изпрати“ и остана да седи в затоплящата се кола, разсъждавайки какво да прави оттук нататък. Изведнъж телефонът иззвъня. Този път не есемес, а обаждане!

— Ало?

— Ало, с кого говоря? — каза женски глас отсреща. Хънт стисна ликуващо юмрук. Най-сетне бе успял!

— Казвам се Уайът Хънт. Кой се обажда?

— Британи. От ресторант „Зазу“.

Възторгът на Хънт се изпари.

— Британи?

— Вие ли сте детективът, който позвъни вчера? Във връзка с разследването за убийство?

— Да, същият. Откъде намерихте номера ми?

— Тъкмо там е работата. Снощи намерихме забравен телефон под една маса. Прибрахме го тук, на рецепцията, и преди минутка на него се получи вашето съобщение. Натиснах „Отговори“ и така се свързах с вас.

Хънт стисна устни.

— Господин Хънт?

— Да, още съм тук. Чуйте, Британи, имате ли някаква представа кой седеше на масата, под която сте намерили апарата?

— Имате предвид снощи ли?

— Не, имам предвид вчера по обяд.

— О, не, съжалявам. Може да е бил всеки. Дори не знам кой от келнерите го е намерил вечерта, просто днес, когато дойдох на работа, беше на рецепцията. Клиентите обикновено забравят по един или два на седмица, а после се обаждат или пращат есемес като вас, а ние им ги пазим, докато минат да си ги вземат.

— Британи, ще ми направите ли една услуга? Както ви споменах вчера, става дума за убийство. Ако някой се появи, за да търси този телефон, бихте ли се опитали да разберете самоличността му, да запишете номера на колата му или поне да запомните как изглежда?

В гласа ѝ трепна неподправена уплаха.

— Нали казахте, че човекът не бил опасен.

— Вярно, не е. Но въпреки това, много бихме искали да поговорим с него. Междувременно, ако не възразявате, аз ще изпратя един от моите сътрудници да вземе телефона. Казва се Мики Дейд. Ще бъде при вас след час, най-много два.

— Ами ако собственикът дойде преди него?

— Това е малко вероятно. Ако все пак се случи, просто му го дайте, но преди това му поискайте документ за самоличност. Дори за по-убедително му кажете, че сте длъжна да видите такъв документ. Ако наистина се притеснявате, поне запишете номера на колата му, както вече споменах. Макар че бих се учудил, ако собственикът се появи. Който и да е той, според мен го е оставил при вас нарочно.

— Цялата тази работа ми звучи доста опасна. Знаете ли какво? За всеки случай ще уведомя управителя на заведението, в случай че реши да предприеме нещо.

— Разбира се. Нека и той ми се обади, ако желае. Главното е да задържите телефона, докато дойдем. Би помогнало, ако го сложите в някаква найлонова торбичка. Ще трябва да го проверим за отпечатьци, за ДНК, а също и за информация на симкартата. При вас ще дойде Мики Дейд, нали запомнихте?

— Да, запомних. Той също ли е полицай?

— Не, но ще носи документ за самоличност.

- Добре. Значи, до час-два?
— Може и малко повече, зависи от трафика.

* * *

Веднага щом приключи разговора с Британи, Хънт се обади на Мики, даде му инструкции и му каза да не жали газта. После се свърза със секретаря на Девин Джул и му остави съобщение, че Мики ще се отбие да донесе един от телефоните на тайнствения непознат, като го помоли да използва всички методи, които счете за необходимо, за да установи самоличността му.

Докато говореше в слушалката, си даде сметка, че подсъзнателно е стигнал до решение, което изглеждаше не по-малко разумно от всяко друго. И без това се намираше на половината път до църквата „Света Богородица, Звезда на моретата“. Щом Еви Секрист е била толкова набожна и приятелка на майка му, не бе изключено отец Бернад да я е познавал.

* * *

— Да, спомням си бедното момиче. — Двамата отново седяха в скромната приемна на енорийското жилище, с нейните тапицирани в жълтеникава изкуствена кожа мебели и разпятие, висящо на боядисаната в бледозелено стена. Икономката донесе кафе, което дойде като балсам за изтерзаната от махмурлука душа на Хънт. — Но името ѝ не беше Секрист — продължи отец Бернад. Вероятно са го сгресли, когато са писали доклада. Наричаше себе си Сий Крайст.^[1] Еви Сий Крайст. Боя се, че бе станала жертва на прекомерната употреба на наркотици.

— Същото каза и един от съседите ѝ.

— Като гледам, май не си седял много на едно място, Уайът?

— Опитвам се да разбера докъде ще ме отведе всичко това, отче. Сега поне разполагам с още един човек освен вас и автора на съобщенията, който е убеден, че баща ми не е извършил убийството.

Което, ако е вярно, означава, че го е извършил някой друг. Правя каквото мога, за да го откроя.

— И къде в цялата картина се вписва Еви?

— Не знам. Била е приятелка на майка ми. Занимавала се е с наркотици. Може пък да изскочи нещо. — Той сви рамене. — Поне за момента това е единствената нишка, с която разполагам. Имате ли представа какво се е случило с нея, къде е тя сега?

— Не. Виждал съм я само един или два пъти, заедно с майка ти. Не посещаваше нашата църква, нито пък която и да е друга.

— И все пак се сетихте за името ѝ?

— Право да ти кажа, почти нямам спомен от нея самата като личност. Основната причина да не съм я забравил е, че тя беше един от основните поводи за конфликти между майка ти и баща ти.

— И защо?

Отец Бернард вдигна поглед към тавана.

— Да ме прости господ, но от това, което разбрах за нея, бе фундаменталистка, последователка на някакъв религиозен култ. Нямах представа колко хора по онова време се обръщаха от ЛСД директно към Исус, благословено да е свящото му име.

— И какво е намирала майка ми в нея?

— Аз се питах същото. Вероятно са се познавали отпреди и ѝ е било съвестно да я зарече, може би дори се е чувствала длъжна да я спаси. Във всеки случай, баща ти мразеше Еви, притесняваше се от влиянието ѝ върху теб. Това беше голям проблем. — Свещеникът склучи длани. — Ето защо си спомням добре за нея, макар и да не я познавах отблизо. Името ѝ изникваше всеки път, когато ходех да съветвам родителите ти.

— И нямате представа къде е сега?

— Не, никаква. Съжалявам.

Хънт изпъшка, пресегна се към чашата с кафе и я пресуши.

— Знаеш ли, Уайът — каза отец Бернард, — между жените с малки деца често възникват изключително силни връзки. Дори инак да не си подхождат и в никой друг момент от живота си да няма шанс да се сприятелят, докато са в това трудно, напрегнато положение, с бебета покрай тях и без мъже по цял ден, те стават много близки.

— А майка ми... била ли е склонна към религиозен фанатизъм?

— Не бих казал. Може би с една идея по-набожна, отколкото са повечето хора в наши дни, но тогава ми изглеждаше относително нормална.

Хънт пробва последен изстрел в тъмното.

— А случайно да знаете как е била истинската фамилия на Еви? Моминска или по съпруг, ако е била омъжена?

Отецът разпери ръце и поклати съжалително глава.

— Бих искал да мога да ти помогна, Уайът, но не знам никое от тези неща. Нито пък имам представа откъде можеш да ги откриеш.

---

[1] Букв. „Виж Христос“. — Б.пр. ↑

10

Към пет без десет същия петъчен следобед Ейб Глицки, началникът на отдел „Убийства“ на Сан Франциско, се отби да поговори с Девин Джул, който седеше край масата, отрупана с датиращите отпреди близо четири десетилетия папки по делото на Кевин Карсън.

Външността на Глицки не бе от най-предразполагащите. Челото му изпъкваше над неестествено големите, дълбоки сини очи, чийто вид бе още по-стрясащ поради контраста с тъмната кожа. Извитият орлов нос допълнително се подчертаваше от стария белег, пресичащ и двете устни. Колегите му често се обзалагаха дали в течение на даден ден върху лицето му ще се появи и най-леко подобие на усмивка.

— Е, как върви? — попита той.

Джул, вгълбен в поредното свидетелско показание, вдигна стреснато очи. Като видя шефа си, побърза да свали крака от бюрото и да ги сложи на пода.

— И като питам как върви — додаде Глицки, — имам предвид скоро ли ще свърши.

— Вижда му се вече краят. — Джул махна с ръка към купчината кашони. — Надявам се, че тези тук не пречат на никого.

— Още не съм чул оплаквания, но трябва да признаеш, че фъншуй атмосферата в офиса ни отива по дяволите. Откри ли нещо?

— Не бих казал.

— И какво всъщност търсиш, та си губиш времето с този случай?

Джул положи папката в скута си и се поколеба доста дълго, преди да попита:

— Някакъв проблем ли има?

Глицки опря бедро на съседната маса.

— Току-що ми се обади Ви Лапиър, началничката на градската полиция. Тя на свой ред получила обаждане от един пенсиониран помощник окръжен прокурор на име Ферил Мур, който на два пъти

гледал делото някъде преди Гражданската война, а вчера сутринта бил посетен от твоето приятелче Уайът Хънт. Старецът явно се е вкиснал и е останал с впечатлението, че откриваме повторно случая.

Джул си пое дъх и рече предпазливо:

— Не че се хващам за думата, Ейб, но случаят няма как да бъде открит повторно, тъй като никога не е бил закриван. Не се е стигнало до присъда, затова не изключвам възможността този господин Мур да е просто един дядка с твърде много свободно време.

Глицки очевидно изцяло подкрепяше квалификацията.

— Дори да си прав, Девин, явно разполага с достатъчно връзки, за да вдигне политическа пушилка някъде нагоре по веригата. Дотолкова, че шефката да ме пита дали в тези времена на бюджетни съкращения съм допуснал работното време на отдела да се пилее в подобни занимания. И ако да, защо. А аз не можах да ѝ дам адекватен отговор.

— Отделили сме му не повече от два часа — каза Джул. — Най-много три.

— Плюс експертизите за проверка на онзи мобилен телефон, който някой ти е донесъл.

— Хайде стига, Ейб — рече протестиращо Джул. — Пак не повече от час или два, и то одобрени от теб.

Устните на Глицки се присвиха.

— Давам си сметка, че е така. И все пак остава въпросът на началството — защо изобщо си губиш времето с това? Имаме специални хора, които отговарят за неразкритите случаи, и ти не си един от тях.

— Защото може да открия нещо, което предния път са пропуснали.

— Предните два пъти. И явно всеобщото мнение е, че не е пропуснато нищо, а просто журито не си е свършило добре работата. Случайно да ти звучи познато?

Джул срещна погледа на Глицки.

— Искаш да спра ли?

— Искам да избегна впечатлението, че харчим обществени средства, за да вършим личната работа на един частен детектив.

— Това е открит случай, Ейб. Ти сам позволи няколко часа.

— Така е — кимна Глицки. — И ти вече ги изразходва, нали? — Той вдигна ръка. — Виж, Дев, не ти трия сол на главата. Ето, уикендът приближава. Лабораторните резултати от проверката на телефона са вече готови. Господин Хънт може да заповяда тук и да рови колкото му душа иска. Ти също си добре дошъл да му помагаш, стига да не се набивате излишно на очи. Ще бъде обаче приятно изненадан, ако в понеделник сутрин всички тези кашони се озоват обратно в архива. Е, как ти звучи?

Джул предъвка два-три пъти чутото и каза:

— Като заповед.

— Правилно — кимна Глицки. — Чудно нещо е комуникацията. — И след известна пауза добави: — Макар че за едно трябва да се съглася с теб. Странно е, че шефката го е счела за чак толкова важно, та лично да ми се обажда да го прекратя.

* * *

— Другият вариант е... Мразя, когато се случват такива неща... Не мога дори да го изрека.

— Разбира се, че можеш. — Кони, жената на Джул, седеше до него, като и двамата се бяха загърнали с одеяло върху твърдата, студена пейка и се взираха да видят сина си Ерик, който се мяркаше от време на време в мъглата. Той играеше ляво крило в младшия колежански отбор „Риордан Крусейдърс“. Играта беше още в първото полувреме и трибуните щяха да се напълнят чак след час, което им даваше достатъчно време за усамотение и разговор. — Хайде, Дев. Какво има?

Джул се озърна настрани, погледна дори зад гърба си.

— Просто не мисля, че Глицки има някакво отношение. Получил е съвсем резонно обаждане от шефката на полицията, на която пък ѝ е проглушил ушите бивш окръжен прокурор, а това не са какви да е хора.

— Е, и?

— Неволно ми идва на ума, че когато има открит случай — дори да е само формално такъв, защото журито не си е свършило работата — и се обади не някой канцеларски плъх, а самият началник на

градската полиция, в целия си блясък, за да спре един разследващ инспектор, това намирисва на...

— Май наистина ти е трудно да го изречеш.

— Трудно ми е даже да си го помисля.

Кони се наведе и почти долепи устни до ухото му.

— Прикриване на следи — прошепна. — Може би дори конспирация.

— Само като го чуя, ме и побиват тръпки. — Джул сведе глава, притиснат от тежестта на подозрението. — Аз не вярвам в такива неща. Чак ме е яд, като ги гледам по филмите. Но работата е там, че няма никаква разумна причина под слънцето да ме отзовават от случая. Все едно колко са ограничени средствата, тук става дума за не повече от три-четири часа мое време, плюс час или два лабораторно. Да се твърди, че с това щял да се обремени бюджетът, е направо абсурдно!

— Да не би лаборантите да са се оплакали, че са твърде претоварени?

— И заради това да се обажда началникът на полицията? Добре, добре. — Той стисна ръката ѝ под одеялото. — Вероятно прекалено се вживявам.

— И все пак не си сигурен.

— Сигурен съм в едно. Че в онези папки наистина има нещо, докато преди просто смятах, че помагам на Уайът да преодолее травмата от детството си. Не може току-така Глицки да дойде и да ми каже да приключвам всичко през уикенда и повече да не му обръщам внимание. Сега, естествено, ще му обърна много повече внимание отпреди.

Кони отправи поглед към стадиона и проследи последната атака.

— Дори не мога да видя кой отбор владее топката в тази мъгла.

— Нашият — каза Джул. — Но на Ерик не му подадоха.

— Как успяваш да разбереш? И защо не играят, когато е малко по-топло?

— Така трябва да бъде. Футболът е игра за студено време.

Кони изпусна от устата си облак пара.

— Щурава работа. Но да се върнем на темата. Имал ли е някой от родителите на Уайът нещо общо с полицията? Искам да кажа, ако не броим арестуването на баща му. Или пък с политиката? С големи

пари или нещо от този род? Нали каза, че били просто две бедни хлапета, мъчещи се да свържат двата края?

— Така е. Но това е било преди четирийсет години. Някой от тогавашните им познати може впоследствие да се е издигнал. Или вече да е бил на път.

— И да е убил майката на Уайът? Но защо?

Джул сви рамене.

— Не знам. Нямам представа. Ревност? Някакъв любовен триъгълник? Но едно ще ти кажа — сега осъзнавам колко слаби всъщност са били доказателствата срещу баща му. За което, разбира се, всеки премълчава. Чудя се дали и аз да не отида да поговоря с онзи прокурор, Мур. Току-виж съм успял да измъкна от него повече, отколкото Уайът.

— Не ми се струва добра идея. Защо просто не послушаш Ейб и не зарежеш всичко?

— Искан ми се. Бих го направил. Честна дума.

— Но не обичаш, когато ти забраняват нещо?

— И тук си права.

— Значи сега ще търсиш начин да продължиш да дълбаеш, така ли?

— Не съм сигурен. Трябва още да помисля.

Тя се обърна и го погледна в лицето.

— Знаеш, че познавам, когато ме лъжеш.

* * *

Извън работата и семейството си, състоящо се от дядо ѝ и брат ѝ, Тамара водеше, общо взето, живот на вдовица. В продължение на няколко години, едва прехвърлила двайсетте, тя имаше връзка с един от бившите служители на Уайът, Крейг Чиурко. Подобно на Джил Филипс, трупача стаж за собствен детективен лиценз, той също бе неотменима част от офисния пейзаж и социалният живот на Тамара се въртеше около него и тесния им кръг от приятели. Проблемът бе, че Крейг още не възнамеряваше да уляга и да се задомява. Освен това бе сериозно хлътнал по наркотиците и си имаше своя опасна, скрита страна. Преди три години двамата бяха скъсали след бурен скандал

заради дрогата. Малко след това поредната от неговите мрачни тайни го застигна и той бе застрелян в една съдебна зала в Сан Франциско.

В резултат Тамара престана да идва на работа и спря да се храни. Раздялата ѝ с Крейг бе по-скоро пробна и те навярно щяха да се съберат отново, ако не го бяха убили. Но което бе по-лошо, случилото се я накара да изгуби вяра в себе си, в своите инстинкти. Ако изобщо излизаше, го правеше сама. Отиваше на кино, след това се прибираше вкъщи и си лягаше. Повечето време прекарваше в малката всекидневна на апартамента им, четейки или гледайки телевизия. Най-сетне, преди около година, Хънт и брат ѝ Мики успяха да я склонят да се върне на работа. Постепенно тя си възвърна десетината килограма, които беше изгубила.

Сега вълнуващата вечеря от полуготови макарони със сирене бе приключила, дядо ѝ беше заспал още преди девет, Мики бе отишъл при приятелката си, а остатъкът от петъчната вечер зееше безмилостно пред нея. На масичката до креслото лежеше книгата ѝ „Взривената въздушна кула“, но за момента се бе преситила от мъжете на Стик Ларшон и тяхното женомразство.

Мина ѝ през ума да звънне на Уайът, но после си каза, че той също има телефон и ако желае да я види, може да ѝ се обади. Нещо се променяше в отношенията им през последните дни, обичайните шеги и закачки добиваха неочакван смисъл. Вероятно известна роля имаше и раздялата на Уайът с Джина. Тамара го харесваше, понякога дори допускаше, че може да се влюби в него, но нямаше да си позволи неволно да хлътне в заплетена романтична авантюра със собствения си шеф. Беше му го заявила директно и той явно споделяше виждането ѝ и не би предприел нищо, освен ако действително нямаше сериозни намерения. Положението я устройваше — ако този момент настъпеше, просто щеше да се вслуша в гласа на сърцето си.

Но дотогава можеше направо да изгние тук. Трябваше да си намери някакво развлечение.

Погледна лицето си в огледалото над скрина в стаята на Мики. Не можеше да се отрече, че изглежда доста прилично, дори секси — добре оформени скули, ясни зелени очи, перлена кожа, лъскава тъмна коса. И все пак имаше достатъчно опит, за да знае, че не бива прекалено да се надява, че ще открие свестен и неженен мъж, който да

не е обратен. Намерението ѝ бе просто да се поразвее из града и може би да направи нещо поне що-годе забавно.

Все още пред огледалото, тя си сложи малко яркочервено червило, после навлече коженото си яке от гардероба в антрето и излезе в нощта.

* * *

Барът „Литъл Шамрок“ се намирал на около четири преки западно от апартамента ѝ, на Линкълн Уей, близо до Девето авеню. Той обслужваше местната пиеща публика още от края на XIX век и като повечето ирландски кръчми бе ставал свидетел на порядъчен брой сбивания, но като цяло бе дружелюбно място, събиращо трудовите хора, за разлика от лъскавите барове в центъра, посещавани от юпити и бели якички. В дъното, в ниско и тъмно помещение след късия коридор с тоалетните, едни клиенти играеха сериозно на дартс, а други седяха с чаши в ръка по очуканите столове и пейки. Отпред, където пространството се стесняваше докъм четири метра, бе пълно с правостоящи, както и подобаваше за разгара на петъчната вечер.

Тамара успя да се добере до една табуретка на самия бар и тъкмо чакаше своя „Космополитън“, когато чу мъжа до нея да казва на своя приятел:

— Стигам аз, значи, до банкомата, а зад мен се наредила цяла опашка от коли, и изведнъж установявам, че напълно съм забравил ПИН номера си.

Тя се пресегна и леко го докосна по лакътя.

— Извинете ме.

Той се извърна и като я видя, се усмихна и каза:

— Добре, ще го направя, но само този път.

— Ще направите какво?

— Ще ви извиня. Нали това искахте? — После ѝ подаде дясната си ръка. — Аз съм Уил. А тук до мен е жалката отрепка, с която живея, Робин. Името му си пада малко момичешко, но какво да го правиш.

— Момичешко, друг път — взмути се Робин. — Да не би Робин Худ да е бил момиче? Или пък Робин Робъртс, бейзболната звезда? А имаме още Батман и — забележете — Робин, също мъжкар отвсякъде.

Приятно ми е, Робин — здрависа се и той с Тамара, която, за свое собствено учудване, се засмя — леко, но от сърце.

— Но нека не се отклоняваме от темата — намеси се Уил. — Вие се обърнахте към мен с „извинете“, сякаш искате да ми кажете нещо.

— Вярно, само да се сетя... а, да. Неволно чух вашия разказ за банкомата и просто не можах да се сдържа. Знаете ли какво означава ПИН?

— Искате да кажете, като ПИН номер?

— Ето пак! — възкликна тя. — Не се ли усещате? — Междувременно барманът поднесе питието ѝ, тя отпи предпазлива глътка и отново се обърна към тях. — Означава персонален идентификационен номер. Значи, все едно да кажете „Забравих си персоналния идентификационен номер номер“. Второто просто е излишно.

— А иначе момчето е учило в колеж — вметна Робин.

— Вижте ми лицето — сведе глава Уил. — Толкова съм засрамен, че сигурно е червено като вашия коктейл. Поне така го усещам.

— Е, не чак толкова — каза тя и отново му подаде ръка. — Аз съм Тамара.

* * *

Рич бе единственият от братята и сестрите на Хънт, останал за постоянно в района на Залива. Завършил финанси, той работеше като вицепрезидент във финансово-брокерска компания и живееше в Сан Анселмо заедно с жена си Ема и четиригодишната си дъщеря Кейтлин. Вече приключили с вечерята, двамата с Уайът изиграха партия хоккей на маса, където Рич с труд измъкна победа с две на една игри. После всички се качиха в колата и напук на студа се отправиха към сладоледения салон „Марбъл Слаб“, за да трупнат по още хиляда калории на човек.

След като насядаха около масата от мрамор и ковано желязо, малката Кейтлин заяви, обръщайки се към групата като цяло:

— Обичам, когато чичо Уайът ни идва на гости.

— Аз също обичам. — Уайът седеше срещу нея и сега се наведе поверително напред. — Но сигурна ли си, че не е само защото после винаги идваме да ядем сладолед?

Една от веждите ѝ се вдигна учудено, може би защото Хънт бе докоснал истина, по-дълбока, отколкото тя сама подозираше.

— Не — рече накрая със спокойна увереност. — Това е само допълнителен бонус.

— Добър отговор, миличка — каза Ема.

— Хубав бонус, няма спор — добави баща ѝ. — Дори ако означава, че утре с майка ти трябва да пробягаме пет километра допълнително. Но пък ние обичаме да бягаме, нали, Ем?

— Любимото ни занимание. По-добро и от сладоледа.

— Сигурно се шегуваш — рече Кейтлин. — Не може да харесвате бягането повече от сладоледа. Двете изобщо не могат да се сравнят. Аз самата не обичам нищо повече от сладоледа... — Тя направи пауза за по-силен ефект и после пусна очарователна усмивка. — Освен това чичо Уайът да ни идва на гости.

Уайът кимна, сочейки я одобрително с пръст, и каза на родителите ѝ:

— Имате страхотно дете.

* * *

Уайът и Рич седяха на чаша кафе във всекидневната и разговаряха за „Джайънтс“, които засега, три седмици преди финала, все още държаха второ място. Макар да бе спечелил Световните серии предната година, отборът бе разбивал сърцата на двамата братя твърде много пъти, за да повярват, че е възможно пак да се случи такова чудо. Все пак Хънт бе по-голям ентузиаст.

— Трябва да вярваш — каза той. — Остават им само още три мача. Момчетата имат нужда от твоята вяра.

— Това е само лозунг, Уайт, и много добре го знаеш — поклати глава Рич. — Миналата година беше същинско изтезание, нищо че накрая взеха купата. Да си запаянко на този отбор може направо да те убие. Лично аз на плейофите едва не получих инфаркт. Имам предвид, буквално. Ето сега поне са шампиони, дори и само за още няколко дни.

Вече веднъж ми е минало през главата, не ща да ги гледам пак. Искам да си умра щастлив.

— Ако се откажеш сега и тази година загубят, ти ще си виновен.

— Не ми излизай с този номер. Какво правя или не, няма никакво значение за бейзболните резултати.

— Твоя воля. Но помисли дали си струва рискът.

Съпругата на Рич не бе никак глупава. Завършила бизнес администрация в Уортън, сега работеше вкъщи, съставяйки финансови анализи за една малка инвестиционна компания в Мил Вали. След като сложи Кейтлин да спи, тя дойде и застана на прага с чаша бяло вино в ръка, слушайки двамата мъже и спортните им бръщолевения. Найсетне прочисти гърло и като пристъпи към средата на стаята, каза:

— Не бой се, Уайът, той само така си говори. Щом настане решителният миг, ще ги подкрепя до победа.

— Ако изобщо победят.

— Да, ако изобщо победят. — Ема седна на дивана и погледна съпруга си. — Знаеш ли, струва ми се, че в живота на Уайът в момента се случват по-важни неща от бейзбола, и се чудех докога ли ще въртите и сучете, преди да стигнете до тях. — Тя отпи от чашата си сред настъпилата тишина, после се усмихна и продължи:

— Добре, аз ще започна първа. Разбирам, че с Джина сте се разделили.

* * *

— Значи следата свършва с тази Еви Сий Крайст, така ли? — каза Ема.

— Засега да. Отец Бернард няма представа какво е станало с нея, а и по принцип не я е познавал твърде добре.

— Какви са шансовете тя да ти пуска съобщенията? — попита Рич.

— Вероятно не много големи, но все пак не мога да я изключа напълно — отвърна Уайът и след кратка пауза добави: — Изхождам от предположението, че все отнякъде трябва да познавам човека, който ми пише, а нямам спомен да съм срещал жена на име Еви.

Рич кимна.

— Ако не е сменила и него, както фамилията си.

— Да, знам. Но хората рядко сменят кръщелното си име. Това е нещо, с което си свикнал от малък.

— А защо си толкова сигурен, че трябва да познаваш автора на есемесите? — поинтересува се Ема.

— Все пак, разполага с личния ми мобилен номер, а аз не го давам на всекиго.

— Може да му го е дал някой друг, например твой служител, вземайки го за потенциален клиент.

— Не е изключено, макар че би било необичайно.

— И каква ще е следващата ти стъпка? — попита Рич.

— Малко съм затруднен — каза Уайът. — Отначало мислех, че убиецът ще се окаже един от свидетелите, но полицейските доклади не дават никакъв повод за подозрение срещу когото и да е от тях. Неколцина съседни, две-три ченгета, все хора без каквито и да било лични връзки с Марджи и Кевин.

— Родните ти майка и баща — каза Ема. — Колко ли ти е тежко да се занимаваш с това?

Хънт сведе за миг глава, после я вдигна отново.

— Не е най-лекият случай, с който съм се занимавал, ако трябва да съм честен. Особено като се има предвид, че съзнателно или не, съм потискал доста неща в себе си. Сега те изплуват в душата, в сънищата ми. Мислех, че отдавна съм се справил с факта, че съм изоставен. Казваш си, какво пък толкова, давай смело напред. А после излиза, че не е било така. — Той прокара пръсти през косата си. — Миналото те удря изневиделица. Струва ми се, че още не съм преживял напълно кризата.

— Щях да се учудя, ако беше — каза Ема.

— Но да се върнем на... татко ти. — Рич се запъна на думата. — Даже ми е странно да го наричам така. Той все пак те е изоставил, нали?

— Обективно погледнато, да. Но е бил принуден да го направи. Не е като да се е събудил една сутрин, да е решил, че вече не иска дете, и да ме е зарязал пред нечий праг. Смятал е, че ще влезе в затвора и че аз ще съм по-добре при друго семейство. Има известна разлика.

— Съгласна съм — каза Ема.

— Но хората не изоставят децата си току-така — парира я съпругът ѝ.

— В някои случаи явно се налага. Не че се опитвам да го защитавам, Рич. Просто споделям как го чувствам. А чувството е... — Хънт се облегна назад в креслото и сложи длан върху гърдите си. — Ето тук, вътре, и сякаш лека-полека се уталожва.

— Остави го да се уталожии тогава — посъветва го Ема. — Но ако имаш нужда да поговориш с някого, знай, че винаги сме на твое разположение.

— Да, знам. И ви благодаря. И все пак, ако не открия път към въпросната Еви Сий Крайст или както там ѝ е името, няма да се доближа до решаването на загадката. А нещо ми казва, че трябва да го сторя, ако искам да сложа край на тези подсъзнателни дивотии.

— Значи тя не присъства в полицейските доклади, така ли? — обади се Рич. — И не са я призовали за свидетел?

— Странно наистина. — Еми отпи глътка от виното си. — Нали е била най-добрата приятелка на Марджи?

— За какво да свидетелства, щом не е била край местопрестъплението? — рече Уайът — Но въпросът е уместен. Май трябва да се видя пак с прокурора Мур. Ако Еви и Кевин са се мразели взаимно, той може да знае нещо за нея, дори да не е присъствала на делото.

— Или пък с адвокатата на защитата — додаде Рич. — И за него важи същото.

— Добра идея — каза Уайът, приготвяйки се вече да си ходи. — Във всеки случай, струва си да се опита. Ако не стигна по някакъв начин до Еви, не знам какво друго да предприема. Тя е познавала майка ми, двете са били приятелки. Това ще ми помогне да поставя нещата в определен контекст. Само така ще мога да се ориентирам.

— Хрумна ми нещо — каза Ема. — Нали спомена, че Еви е спомената в доклада на Службата по онзи случай, в който майка ти те е оставила без надзор?

— Да — кимна Хънт. — Оттам научих името ѝ.

— Тогава не трябва ли и за нея да има друг, отделен доклад? Нейните две деца също са били невръстни и изложени на риск, нали? Той също би следвало да присъства в архивите.

Уайът, вече почти станал от стола си, замръзна на място, вторачен в снаха си.

— Ти, мила моя — произнесе накрая, — май току-що улучи джакпота.

11

Хънт и Джул стояха край отрупаната с кашони маса пред отдел „Убийства“.

— Не знам какво става — каза Хънт. — Бетина не си вдига телефона. Вече ѝ оставих две съобщения на секретаря.

Приятелят му погледна часовника си.

— Виж, сега е десет часът в събота сутрин. Случайно да ти минава през ум, че може би просто иска да поспи и си е изключила звука?

— Тогава ще отида дотам с колата и ще блъскам по вратата ѝ.

— Да, това особено би ѝ допаднало. Сериозно, остави я да се събуди и сама ще ти върне обаждането. Освен това съмнявам се, че твоята Еви изобщо има нещо общо със случая. — Той посочи към папките. — Снощи имах малък разговор с Глицки по повод тези неща тук.

— Какъв по-точно?

Докато Джул приключи разказа си, Хънт вече се беше настанил в един от столовете.

— Виж, Дев — рече след кратко мълчание. — Говорим за една млада жена, без особени познанства. Няма как да е била замесена в някаква грандиозна конспирация.

— Не е нужно да е била грандиозна. Но ако изключим варианта баща ти да го е сторил и журито не е било чак толкова безхаберно...

— Искаш да кажеш, че Глицки и Мур са замесени?

— Глицки не, защото, ако беше, никога нямаше да ни позволи да се ровим. Но виж, за Мур не гарантирам... А да ти кажа ли кои са инспекторите, работили по случая? Джером Арманино и — чуй, това ще ти хареса — Дан Ригби.

Хънт повдигна вежди.

— Ригби беше началник на полицията. Явно доста си се поразтърсил.

Джул кимна.

— Всъщност половината нощ не съм спал, за да размишлявам.
— Той седна срещу Хънт. — Но едва тази сутрин, щом влязох, ми хрумна да проверя инспекторите и ето какво излезе. Чакай, има и друго.

— Какво?

— Можеш ли да отгатнеш кои са полицаите, отзовали се на сигнала, че майка ти и онази Еви са ви оставили без надзор?

— Да не е пак Ригби?

— Единият от тях, да.

— Но защо служител от отдел „Убийства“ ще ходи на такова повикване?

— Тогава още не е бил в отдела — усмихна се Джул. — Преместили са го през следващите пет месеца, преди убийството. И това проверих тази сутрин.

— Знаех си, че трябва да те взема на работа при мен. — Хънт помисли за секунда. — Добре, а колегата му?

— Джим Бърг, който — още едно съвпадение — е бил докладващ полицаи на делото срещу баща ти. Всъщност именно той му е щракнал белезниците на местопрестъплението. — Джул се облегна назад. — За съжаление, това не е чак толкова странно, колкото звучи.

— Защо?

— Защото Бърг поначало е патрулирал в района, където са живеели вашите. Но трябва да признаеш, че работата около Ригби леко намирисва.

Хънт не беше толкова сигурен, но не го показва, за да не попарва ентузиазма на Джул по отношение на разследването.

— И каква по-точно е теорията ти?

— Тъкмо там е проблемът, че всичко се прекъсва, преди да е стигнало донякъде. Но поне разполагаме с нови късчета, които да подреждаме. Би било чудесно, ако имахме индикация, че майка ти е въртяла любов с някой от тях.

Хънт сбърчи чело.

— Майка ми не е имала връзка, Дев, иначе отец Бернард щеше да знае. — И след секунда добави: — А и аз също щях да го усещам.

— Ти? Мислех, че не си спомняш нищо от тогава.

— Не — поколеба се Хънт. — Но го сънувам.

* * *

Бетина Кек продължаваше да не връща обаждането, затова двамата се качиха в колата на Джул и се отправиха към Телеграф Хил, където бе домът на Стивън Джайлс, защитника на Кевин Карсън и по двете дела. Докато прекосяваха Маркет стрийт под свъсените небеса, Джул се извърна да погледне спътника си от шофьорската седалка.

— И какво успя да възстановиш от детството си до сега?

— Не е точно възстановяване. През повечето време става дума най-вече за сънища. Събуждам се целият плувнал в пот, без да знам къде се намирам, и съм адски, адски изплашен.

Джул беше близък с Хънт още от гимназията, както и през целия му зрял живот по-нататък.

— Не си спомням да съм те виждал някога изплашен.

— Тъкмо това е най-кошмарното. Постоянно намирам тялото на майка си. Средата на следобед е и съм сам вкъщи... — Хънт въздъхна тежко. — А в друга сцена пък съм заедно с баща си. Той все ме носи на рамене, а аз се мъча да се наведе надолу, за да видя лицето му, но не успявам.

— Може да не е бил баща ти.

— Не, определено е той. Просто не мога да го зърна. И няма друг мъж — никой, с когото майка ми е могла да поддържа връзка. Иначе щях да го усетя — нещо като зловещо присъствие, не мислиш ли?

— Не знам.

— Единственият друг образ е в дълга черна дреха. Това обикновено минава за страшно, но този е безобиден. Навярно е просто отец Бернард в своето расо — след като е идвал да консултира нашите, все трябва да съм го виждал.

— Е, пристигнахме. — Джул спря колата и угаси двигателя. — Да видим какво има да сподели с нас господин Джайлс.

* * *

Старият адвокат ги посрещна във всекидневната си, седнал в инвалиден стол, с увити в одеяло нозе. Гледката през прозореца, дори в

облачен ден като този, сякаш обхващаше половината от Залива. До стола имаше кислородна бутилка, от която две прозрачни тръбички се проточваха до ноздрите му. Съпругата му, Дороти, след като донесе кафе за всички в големи оранжеви чаши, седна до него и положи длан върху лявата му ръка, откъдето не я свали до края на срещата.

— Благодарим, задето ни отделихте от времето си — започна Джул.

— Вие двамата заедно ли работите? — попита Джайлс с удивително енергичен глас. — Не си спомням много случаи на сътрудничество между полицаи и частни детективи.

Джул можеше да бъде и тактичен, когато се наложеше.

— Имаме съвпадащи интереси. Случаят, с който се занимавам, засяга майката на господин Хънт, убита през 1970-а година.

Старецът изпръхтя.

— Бая време е минало оттогава. — После, вече сериозно, се обърна към Хънт: — Съжалявам за загубата ти, синко, макар и толкова отдавнашна. Как се казваше майка ти?

— Марджи Карсън.

Гърбът на Джайлс се изправи, а очите му проблеснаха.

— Кевин Карсън.

— Имайте предвид, че Стийв никога нищо не забравя — намеси се Дороти.

— Радваме се да го чуем — каза Джул. — Донякъде сме затруднени от полицейските доклади и стенограмите по делото, които са добри сами по себе си, но не хвърлят достатъчно светлина върху някои детайли.

— Като например? — попита Джайлс.

— Как да ви кажа, тъкмо затова сме тук. Да открием дали няма нещо, което да е пропуснато.

— Да речем, името Еви Секрист или Сий Крайст — намеси се Хънт. — Звучи ли ви познато?

Джайлс присви очи, напрягайки паметта си.

— Не, не бих казал. Защо, присъства ли в документите по делото?

— Не — отвърна кратко Джул.

— Но е била приятелка на майка ми — подзе Хънт, — вероятно най-добрата. Имала е две деца, малко по-големи от мен, и са

прекарвали доста време заедно.

— И как би могла тя да е замесена в убийството? — попита Джайлс. — Имам предвид, чисто теоретично.

— Не знаем. Но чухме, че баща ми, Кевин, я е мразел. Затова допуснахме, че може да ви е споменавал за нея.

— В какъв контекст?

— Очевидно е внасяла напрежение в отношенията между родителите ми. Била е религиозна фанатичка и баща ми се дразнел от това. Смятал е, че може да се опита да привлече и майка ми, и това предизвиквало кавги помежду им.

— И откъде сте научили тези неща?

— От отец Бернард. Това е свещеникът, който...

— Да, помня го — прекъсна го Джайлс. — Един от малкото, които вярваха в невинността на баща ти. Значи още е жив?

— И още как. Служи в църквата на Света Богородица.

— И той смята, че тази Еви е могла да има нещо общо със смъртта на майка ви?

— Единствено доколкото двамата са имали вечни разногласия заради нея.

— Дори да е било така — каза Джайлс, — аз никога не съм чувал за това. А би трябвало, защото основната слабост в обвинението бе липсата на мотив. Баща ти просто нямаше достатъчно силни причини, за да иска да убие майка ти. Разбира се, косвените улики бяха достатъчно и господин Мур много добре го знаеше, затова и не се притесняваше особено. Но мисля, че в крайна сметка това бе причината да не се стигне до осъдителна присъда. Разбира се, тогава домашното насилие още не бе излязло на мода. Ако делото се водеше днес, щяха да гласуват „виновен“ още преди да са го изслушали. Та както споменах, журито очакваше да чуе нещо, което да го е извадило от релси, а такова нямаше. — Джайлс усети, че започва да държи реч, и се усмихна леко сконфузено. — Мисълта ми е, че ако имаше конкретен повод, какъвто и да било, Мур щеше да го извади и да го размаха пред заседателите. А той не го стори. — Старият адвокат разпери длани. — Нещо друго?

Хънт погледна за помощ към Джул.

— Чудехме се — рече приятелят му — дали не ви е минавала през ум някоя алтернативна хипотеза. С други думи, ако Кевин Карсън

не го е направил, тогава кой?

Джайлс потърка брадичка за секунда.

— Не. Не ми е минавала.

— А защо не? — попита Хънт.

Отговорът явно беше болезнен за Джайлс, но той го изстреля, без да се колебае.

— Защото вярвах, че той действително е убиецът. Съжалявам. Имате ли каквото и да било основателно доказателство да смятате иначе?

— Не чак доказателство — отвърна Хънт, — но вижте това.

Измъкна писмото на баща си от вътрешния джоб и го побутна към Джайлс. Той го прочете бързо, почти на един дъх, и го подаде на жена си.

— Откъде го имате? — попита, докато тя четеше.

— Отец Бернард ми го даде преди два дни.

— И го е пазил през цялото това време? Без да е сигурен дали някога ще се появите? Как всъщност го открихте?

— Отрасъл съм в приемно семейство, но напоследък се заинтересувах кои са истинските ми родители. Единствената следа, на която попаднах в службата за осиновяване, бе неговото име, тъй че изрових координатите му от епархията.

— Значи съвсем наскоро сте узнали, че майка ви е била убита?

Хънт кимна.

— Едва тази седмица.

— О — закри уста Дороти. — Трябва да е било ужасен шок.

— Да, госпожо. Също както и фактът, че баща ми е съден за убийството ѝ. И то два пъти. Затова се опитвам с помощта на инспектор Джул да откроя какво всъщност се е случило.

Дороти му върна обратно писмото.

— И мислите, че това тук — посочи Джайлс към листа — хвърля някакво съмнение върху вината му?

— Не виждам защо ще го пише, ако не е било истина.

За човек врял и кипял в съдебните зали въпросът бе по-скоро риторичен. Джайлс поклати глава и изрече с мек тон:

— Защото, ако изобщо е стигнело до вас, което е могло и да не стане, той е искал синът му да вярва, че е невинен.

— Дори това да не е вярно?

— Особено ако не е вярно. — Джайлс отново разпери ръце. — То не му е струвало нищо, но е щяло да ви накара да погледнете на него с по-добри очи. Защо да не го направи? Съжалявам, но това е моят прочит.

— Ами другите хора, споменати вътре? Онези, които са му предложили работа?

Джайлс почеса наболата си брада, явно смутен от очевидната необходимост на Хънт да повярва в невинността на баща си.

Джул прочисти гърло и се намеси в разговора.

— Просто се питахме дали не помните някоя друга драма или интрига, която да не е била спомената на делото. Да речем извънбрачна връзка, ревност от страна на Марджи или пък на Кевин?

Джайлс бавно поклати глава.

— Ако е имало подобен детайл, смятате ли, че нямаше да го използвам? Вярно, нещата се обърнаха така, че минахме и без него, но ако се бе появил дори намек за друг заподозрян или заподозряна, аз пръв щях да го разнищя. Но такъв човек просто нямаше тогава, а вярвам, че няма и сега. Положително баща ви също щеше да ми го посочи, ако можеше, а двамата разговаряхме надълго и нашироко.

* * *

— Е, поздравления — каза Джул, когато се озоваха отново в колата, спускайки се по Телеграф Хил. — Това определено ни разкри нови простори.

Мускулът на челюстта на Хънт заигра.

— А номерът с писмото на баща ти — не мирясваше Джул — направо го разби.

— Аз вярвам на това писмо — каза Хънт. — Независимо какво смята Джайлс или пък който и да било.

— Така те искам. Няма да им се даваш, я!

— Не става въпрос за инат, Дев. Имало е някой друг замесен в цялата история и баща ми е знаел кой.

— Не искам да споря с теб, Уайът, но защо тогава не го е споменал още на делото, когато е можело да му помогне?

— Научил е по-късно. Авторът на съобщенията казва, че са му дали пари, за да се махне от града. Очевидно е смятал, че го правят просто от приятелски чувства. А и с какво е щял да се занимава, ако остане? Да работи като градинар за някой от енорияшите на отец Бернард?

Джул го стрелна с поглед.

— Дали пък този твой автор не е баща ти?

— Мина ми през ума, разбира се, но изрично го попитах и той отрече. А и аз не допускам да е той.

— По каква причина?

— Преди всичко, смятам, че ако е бил наблизко, ако е знаел телефона ми, все някога е щял да излезе от укритието си и да дойде да ме поздрави. Няма защо да се крие от мен след толкова време. В първите минути сигурно щяхме да се чувстваме неловко, но после нещата щяха да потръгнат.

— Ами ако се бои да не стане отново заподозрян?

— Какво тогава? Да не би да отида и да го предам?

* * *

Към четири часа двамата вече се бяха разделили и Хънт се бе прибрал у дома си. Преди това бе минал да преснима още страници от стаята до отдел „Убийства“, които сега стояха струпани върху една от старите библиотечни маси в импровизирания му офис. След като пробва за сетен път да се свърже с Бетина Кек и отново попадна на телефонния ѝ секретар, той седна пред един от компютрите и се зае да разглежда професионалните биографии на бившия началник на полицията Дан Ригби и бившия заместник окръжен прокурор Ферил Мур. Дватама рядко бяха имали служебни контакти, не личеше да са повлияли взаимно на кариерите си, нито се бяха замесвали в скандали, свързани с жени или сексуални забежки. Ако имаха тъмни тайни в миналото си, то наистина се бяха постарали да ги прикрият добре.

След около час, прекаран пред компютъра, Хънт прехвърли вниманието си върху Джером Арманино, партньора на Дан Ригби при разследването срещу баща му. Откри настоящите му координати и

следвайки твърдия си принцип, че винаги е по-добре да искаш извинение, отколкото разрешение, извади телефона си и набра номера.

— Ало?

— Инспектор Арманино?

— Вече от доста време не съм инспектор, но да, така ми казваха навремето. С какво мога да помогна?

Хънт се представи и мина направо на въпроса.

— Извинете — прекъсна го Арманино, преди да е стигнал твърде далеч. — Преди четирийсет години ли казахте?

— Приблизително. Арестували сте за убийство един мъж на име Кевин Карсън.

— Възможно е. Нещо повече за него? Кого е убил?

— Така и не е бил осъден. Но жертвата е била съпругата му, Марджи.

— Защо не са го осъдили?

— Журито не е стигнало до решение. На два пъти.

— Щурав град — изсумтя събеседникът му. — Не знам защо изобщо си правим труда да прибираме боклуците, след като после ги пускат.

— Аха — рече неопределено Хънт. — Значи, не помните случая?

— Честно казано, нищо не ми изниква в ума. Кевин Карсън, нали така беше? Началото на седемдесетте... Бих могъл да проверя, още си пазя списък с имената на всички, които съм окошарил. Какво по-точно ви интересува?

— Малко е сложно за обяснение, но се опитвам да открия една жена — Еви Секрист, която понякога се е наричала и Сий Крайст. Била е приятелка на убитата.

— Свидетелка, предполагам?

— По делото ли? Не.

— А каква е връзката ѝ тогава?

Хънт реши леко да украси нещата.

— Вероятно е била забъркана с наркотици, включително и с продажбата им, в това число и на жертвата. Сега синът на семейството, който е мой клиент, смята, че не са я проучили достатъчно по време на делото. Че убиецът може да не е бил баща му, а някой от търговията с дрога, свързан с въпросната Еви Секрист. Името ѝ присъства в досието по случая, но не са я призовали в съда.

— Нищо чудно да не е имала какво да каже.

— И според мен това е причината. Но клиентът ми иска да провери. Затова ми хрумна, че вие, като един от разследващите полицаи, може да имате някакъв спомен.

— Ако съм разговарял с нея, сигурно съм си отбелязал и ще я открия някъде из папките си. Случайно да знаете кой е бил партньорът ми по случая?

— Дан Ригби.

— Виж, щом Дан е работил по делото, няма начин да не го е записал.

— Там е работата, че не е. Прерових всички документи.

— А как тогава е попаднала в досието?

— Няколко месеца по-рано в семейство Карсън е имало скандал. Ригби е бил един от полицаите, изпратени по сигнал за застрашаване на безопасността на детето. Явно преди да премине в отдел „Убийства“.

— Е, това е отговорът.

— В смисъл?

— На въпроса защо тази ваша дама е в досието. Дан е повикан за семеен скандал, а няколко месеца по-късно на същия адрес става убийство. Бидейки най-големият буквояд, обличал някога униформа, естествено е, че ще измъкне по-предния доклад и най-малкото ще го добави в папката, дори и да не тръгне да разпитва никого.

— Но защо не го е сторил? Защо не я е потърсил?

— Ами например, защото съпругът от пръв поглед му се е видял достатъчно добър заподозрян. Какъв е бил смисълът да се занимава с нея?

— Значи не сте гледали особено усърдно за други заподозрени?

Тонът на Арманино внезапно охладня с няколко градуса.

— Не кой знае колко. Защо ще го правим? Пипнеш ли когото трябва, най-често спираш дотам. Щом съпругът е виновен, а това почти винаги е така, кръгът определено се стеснява, не мислите ли?

12

В 11:15 в понеделник сутрин Хънт отвори с размах вратата на офиса и вдигна победоносно юмрук:

— Най-сетне успех!

Тамара се обърна от компютъра си и го дари с мимолетна усмивка, която той спокойно можеше и да не забележи — толкова бързо се появи и изчезна тя.

— О, негово величество пристига. И какъв по-точно е успехът?

— Еви Секрист. Или Спенсър, както е истинското ѝ име. Живяла е на Аргуело стрийт, на една пряка от нашите. Тази сутрин Бетина най-сетне ми върна обаждането, отидохме заедно в Службата и я изровихме за няма и десет минути. Секрист, наречена още Сий Крайст или Спенсър. — Той замлъкна и я погледна внимателно. — Всичко наред ли е?

— Да, чудесно.

— Сигурна ли си? Как мина уикендът?

— Добре.

— Търсих те в събота вечер, реших, че може да искаш да хапнем навън или да отидем на кино.

— Знам. Получих съобщението ти, но бях излязла. Съжалявам. — Тя взе една писалка и почука с нея по бюрото си. — И тъй, какво за Еви Спенсър?

— Нямам представа. Знам, че звучи смешно, след като прекарах почти целия уикенд да я издирвам, макар и под фалшиво име. Но засега тя е единствената реална следа към родителите ми. Не ме ли отведе донякъде, се връщам обратно в изходна точка.

— Не си ли получавал нови съобщения?

— Не и от петък насам.

— Човекът явно си почива през уикенда.

— Така изглежда.

— Като стана дума за това, Девин се обади, че вече са готови лабораторните резултати за телефона, който Мики взе от Сонома.

— Да, чух се с него на мобилния, за да му съобщя за Еви.

— Значи ти е казал?

— Каквото имаше за казване. Че от апарата няма други обаждания, нито входящи, нито изходящи. Няколко отпечатъка, които обаче не присъстват в криминалната база данни, никаква ДНК. Също никаква информация върху симкартата за притежателя ѝ, макар че според него можело да се установи откъде е купена. С две думи, нищо полезно, но аз и не очаквах оттук да изскочи кой знае какво. — Хънт прекоси стаята и седна върху бюрото на Тамара. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Вече за втори път ме питаш.

— Знам, аз също ги броя. Струва ми се, че нещо те тревожи.

— Не. — Тя го погледна. — Или пък да.

— Ако искаш да споделиш...

— Не точно сега.

— Е, добре тогава. В случай че си промениш решението, ще бъда в офиса си. Или подобно на духа от бутилката, ще се появя отново тук, ако само щракнеш с пръсти. — Той слезе от бюрото. — А междувременно ще се впусна в малко интернет издирване на неуловимата Спенсър.

* * *

Но така и не стигна дотам, защото още преди да седне зад компютъра, от телефона му се разнесе познатото писукане, сигнализиращо, че е получил ново съобщение.

Някакъв напредък?

Вече се чувстваше истински факир в свързването със своята позната от телефонната компания Кали Лусенте и едновременното водене на есемес диалог.

— Пак сме на линия — рече в режим на високоговорител.

— Задръж го така.

— Няма проблем.

Еви Спенсър?

Да. Внимавай. Близо си.

Доди?

Кой?

Доди Спенсър.

??? Не.

Трябва да говоря с теб.

Не. Еви.

— Пипнах го, Уайът! — разнесе се из стаята гласът на Кали, обзета от тръпката на лова. — Намира се в сградата на фериботния терминал, на две крачки от теб!

Хънт отиде до прозореца, откъдето можеше да види зданието, намиращо се на отсрещната пресечка. Естествено, нямаше как да различи отделни хора, пищеци на мобилните си телефони.

Моля те. Трябва ми повече информация.

Почуквайки с пръсти по дисплея, отиде до вратата и я отвори.
— Бързо! Нашият човек е на линия. Намира се във фериботния терминал. — Той спря и написа още един ред.

Замесени ли са полицаи?

???

Тамара, вече на крака, тръгна пред него към изхода, докато той се стараяше да не прекъсва връзката.

Намирисва на полицейско прикриване.

???

Отец Бернард?

???

Каж ми нещо, което не знам.

Не мога. Не мога.

— Кали! — почти изкрещя Хънт в микрофона. — Трябва ми точно местоположение!

Двамата с Тамара вече се спускаха надолу по стълбите към улицата. Само след минута щяха да стигнат до терминала.

— Някъде край входа на виетнамския ресторант „Слантед Дор“.
Съвсем близо до водата!
Хънт погледна екрана.

Вече знаеш достатъчно!

Трябва да се срещнем! Моля те!

— Да го вземат мътните! — извика Кали. — Изчезна. Целият сигнал се изгуби.

Хънт и Тамара спряха на стълбищната площадка и се спогледаха разочаровано.

— Бас държа — рече Хънт, — че е хвърлил телефона в проклетия залив.

* * *

Двамата прекараха следващия час в претърсване на всеки квадратен сантиметър от терминала, като започнаха от виетнамския ресторант в единия му край и стигнаха чак до другия, оглеждайки десетките магазини и заведения и стотиците клиенти. Беше обедно време и сградата гъмжеше от народ. Но ако тайнственият изпращач бе някой, когото Хънт познаваше, каквото бе предположението му от самото начало, той бе успял да изчезне още преди появата им.

Накрая, след като тъй или иначе бяха тук, можеха поне да се възползват от възможността да похапнат. Седнаха на бара на Хог Айлънд Ойстър Къмпани, дъвчейки сурови стриди, току-що уловени от залива Томалес.

— Най-лошото е — въздъхна Хънт, — че май няма да получа повече съобщения.

— Защо мислиш така?

Той извади телефона си и й показа последната върволица от есемеси.

— Ето виж. Първо ми казва, че съм близо, после настоява да не изпускам Еви, а накрая заявява, че вече знам достатъчно. Тоест, на прав път съм и оттук нататък трябва да разчитам само на онова, с което разполагам.

— С други думи, на Еви.

— Да, и това е кажи-речи всичко.

— Може да е достатъчно.

— Да се надяваме.

Тамара отпи от бирата си.

— А коя е Доди Спенсър?

— Просто една жена от членския комитет на Мишън Клуб. Като видях фамилията Спенсър, внезапно ми хрумна, че може би ми пише тя. Малко вероятно, знам, но не и невъзможно. Затова реших да попитам.

Тамара продължи да разглежда съобщенията.

— А това за полицейското прикриване?

— Идея на Девин, която разчепквахме целия уикенд. Без особена полза, мога да добавя. Всички свързани с делото на баща ми, дори и собственият му адвокат, вярват, че той го е направил.

— Но Девин споделя твоето виждане, че не е така?

— Да кажем, че не изключва напълно възможността. Кое за едно ченге си е гигантска стъпка. Но му наредиха да спре да се занимава със случая и това го накара да наостри уши.

— Наредили са му? Кога?

— В петък.

— И ти нищо не си ми казал?

— Не е нарочно. Просто съвпадна с уикенда.

— Кой му е наредил?

— Глицки. Но нещата са тръгнали от Ви Лапиър и прокурора, Ферил Мур.

Тамара подсвирна с удивление.

— Тежка артилерия.

— Може да се каже. — И Хънт продължи да описва теорията на конспирацията на Джул, както и своите разговори със Стив Джайлс и Джером Арманино, всеки от които бе стигнал до задънена улица по отношение на Еви. — Опитах да се свържа и с Джим Бърг — заключи той. — Това е полицаят, който го е арестувал, а също и един от

двамата, отзовали се на сигнала за оставяне на деца без надзор от страна на майка ми и Еви. Оказа се обаче, че той се е самоубил през седемдесет и пета, с което угасна и последната ми надежда да узная нещо за Еви или родителите си, което да не присъства в материалите по делото.

— Ами Ригби?

— Да, Ригби — кимна примирено Хънт. — Само дете Девин се закле във всичко свято, че ще ме убие, ако опитам да се свържа с него. Тъй че за момента тази опция отпада, макар че ако се наложи, ще стигна и дотам.

Тамара вдигна внимателно последната си стрида и изсърба съдържанието на черупката.

— Ама че вкусотия — примлясна, след което обърна и остатъка от бирата си. — Впрочем как се е самоубил Джим Бърг?

— Както всички ченгета. Със собственото си служебно оръжие. Един изстрел в слепоочието.

* * *

Не бяха минали и пет минути, откакто Хънт бе седнал обратно на бюрото си, готвейки се най-сетне да започне издирването на Еви Спенсър, когато Тамара почука и влезе, затваряйки вратата след себе си. Бузите ѝ бяха поруменили, а очите ѝ блестяха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Добре — каза тя вместо увод. — Мисля, че вече мога да споделя.

Хънт се облегна назад и сплете пръсти върху корема си.

— Чудесно, слушам те. Няма ли да седнеш?

Като кимна в знак на съгласие, тя отиде до едно от удобните кожени кресла, пазени обикновено за клиенти, тръшна се в него и изпусна дълбока въздишка.

— Накратко казано, онази вечер забих някакъв мъж. И сега се чувствам адски кофти заради това.

Хънт остана известно време неподвижен, вперил поглед в нея. После се изправи, заобиколи бюрото и седна в креслото срещу нея.

— Ти си голямо момиче, Там — рече след кратко колебание. — Можеш да правиш каквото си поискаш.

— Не това имах предвид — махна раздражено тя.

— Да, знам. Харесваш ли го поне?

— И това не е най-важното. — Повторна въздишка. — Важно е усещането. Все едно че съм предала... не знам точно кого. Него, теб, себе си, всички. Просто го подведох, а ето че вчера той ми се обади и поиска да излезем отново.

— Това лошо ли е?

— Да, лошо.

— Защо?

Тамара се помести към ръба на креслото и се наведе към него.

— Защото не бива да излизаш с други хора, когато си... обвързан с някого. — Тя срещна погледа му и опита безуспешно да се усмихне. — Само дето аз не знам дали е така.

— Не знаеш?

— Не съм сигурна. Не искам да насилвам нещата. Наясно съм и че току-що скъса с Джина и навярно ти трябва малко време. Но когато ми каза за това, имам предвид, че сте се разделили, си помислих... — Тя го погледна отчаяно. — Нямам представа какво точно си помислих.

— Напротив, имаш. И искаш ли да знаеш защо се разделих с нея?

— Нали вече ми каза. Не си искал да се ангажираш.

— Да се ангажирам с нея, Там. Има разлика. Но дори и това не беше истинската причина. И ти го разбираш много добре, защото всъщност я знаеш, нали?

Тя кимна.

— И малко се боя от това.

— Не те виня. Мен също ме присвива под лъжичката. Можем да си основем клуб на уплашените.

— Но аз не искам неангажираща връзка. Дори с теб, Уайът. Вече съм на двайсет и осем, минало ми е времето за тези неща.

— На мен също ми е омръзнало. Но постави се на мое място. Аз съм ти шеф, а правилата са си правила. Ако кажеш нещо, а излезеше, че не съм прав, можеше и да напуснеш. А каквото и да става, аз не искам да те изгубя.

— Никога няма да ме изгубиш.

— Ти също. — Хънт се приближи, стопявайки няколкото педи, които ги делиха. — И вече не говоря като твой шеф.

Последното най-сетне предизвика лек смях, полъх на облекчение.

— Доста дълъг разговор за двама души, които дори не са се целували, не мислиш ли?

Хънт взе ръцете ѝ в своите.

— Това лесно може да се поправи.

* * *

Телефонът на Тамара във външния офис иззвъня.

— Тъкмо навреме — каза Хънт.

— Ще отида да го вдигна.

— Дори не си и помисляй.

— Ако не го направя, шефът ще ме накаже.

— Аз ще говоря с него и ще уредя нещата.

— Няма да стане. Той е голям гадняр. А освен това може да е нещо важно.

— Добре, върви тогава — пусна я той. — Но се връщай веднага.

Тамара вдигна слушалката на третото позвъняване, а той я последва до прага на кабинета си и я чу да казва:

— Здравей, Девин. — А после: — Да, разбира се, тук е. Чакай, ще му предам. — Тя се обърна към него и направи съжалителна физиономия. — Казва, че е важно.

— Разбира се, как не. — Хънт се върна на бюрото си и вдигна слушалката. — Говорил си с Ригби и той си е признал, предполагам?

— Не улучи. Става дума за Еви Спенсър.

— Какво за нея?

— Още ли не си разбрал? Откога си на работа?

— От двайсетина минути, след като ти се обадох и ти оставих съобщение с истинското ѝ име. Какво да съм разбрал?

— Значи не си проверил на „Гугъл“?

— Не, бях зает.

— Ами направи го тогава. Още сега.

Хънт покорно издърпа клавиатурата, написа името „Еви Спенсър“ и натисна Enter. Екранът се изпълни с резултати, общо към сто и четирийсет хиляди, като няколко точни съвпадения бяха на първата страница. Той щракна с мишката върху едно от тях и пред очите му изскочи някакъв официален документ, със снимка на слаба, отнесена, леко напомняща на самодива жена в горния край. Отляво се редяха „Собствено име“, „Фамилно име“, „Дата на раждане“ (19.04.1948), „Възраст към дата на смъртта“ (30 г.), „Местожителство“, „Пол“, „Раса“, „Религия“ и така нататък. Той задържа за кратко погледа си върху „Източник на информация за смъртта“, където бе написано „Доклад на комисия към Министерство на външните работи“, последвано от номер на досие на ФБР.

По-надолу графа „Месторабота“ гласеше „Храм на народите“, имаше и „Дата на влизане в Гвиана“ — 23.07.1977 г.

— Е, видя ли вече? — Гласът на Джул бе дрезгав от вълнение.

— В момента го гледам. Дали е това, което си мисля?

— Не може да е нищо друго, Уайът. Всички те, Еви Спенсър и децата ѝ, са умрели заедно с Джим Джоунс в Джоунстаун.

През останалата част от деня Тамара и Уайът не успяха нито за минутка да останат насаме. Иван Орлов се появи в офиса, защото имаше нужда да ползва правната информационна система от компютъра в приемната, точно срещу бюрото на Тамара. Джил Филипс също дойде, за да се консултира с Хънт относно работата си с един експерт по подбора на съдебни заседатели, нает от тяхна фирма клиент. После самият Хънт трябваше да излиза за среща с наскоро открит свидетел, бивш служител в старчески дом, където бе починал дядото на друг клиент. На всичко отгоре, всеки понеделник вечер братът на Тамара организираше кетъринг в частни домове, при който тя му помагаше да сервира храната и да разчиства след вечерята.

* * *

Хънт се пробуди с вик по средата на нощта.

През горните прозорци в спалнята нахлуваше бледа светлина от уличната лампа, едва разпръсвайки мрака на помещението. Докато паниката му бавно спадаше, той се озърна, за да се ориентира. Споменът за собствения му вик сякаш още продължаваше да виси във въздуха. Не му се искаше да легне отново от страх, че кошмарът може да се върне, затова седна в леглото и погледна часовника. Беше 3:11 сутринта.

Шляпайки с боси нозе по пода, тръгна към кухнята, светвайки всички крушки по пътя си. Отвори хладилника, наля си чаша мляко и седна на масата. Докато я изпие, ръцете му вече бяха спрели да се тресат. Остави я в мивката и се върна обратно през антрето до вратата, водеща към широката, открита част на преоборудвания склад.

Тук бе значително по-хладно, отколкото в стаите, а усещането на дъсчения под — по-приятно от голия бетон. След като отново запали всички лампи, застана на линията за наказателния удар и започна да

вкарва кош след кош — шест поредни, после пропускане, още четири, две пропускания, осем, пропускане, като след всяко хвърляне тичаше подир топката и дриблираше обратно до линията, а цялата зала ехтеше като физкултурен салон.

След около два̀сет минути тупна топката още няколко пъти и спря, без да стреля към коша. Цялото му тяло се обливаше в пот, но дишането му се бе поуспокоило.

Сега отиде до компютрите си, придърпа ергономичния стол и включи единия от тях. За десети или два̀сети път през този ден изписа името на Еви Спенсър, проследи я до Джоунстаун и разгледа различни линкове, свързани с трагедията. И за сетен път, както и по-рано, се запита: какво общо можеше да има всичко това? Еви бе умряла, заедно с всички останали, на 18 ноември 1978 година, много след смъртта на майка му. Кевин Карсън се бе явил за втори път пред съда, а след това изчезнал, четири години по-рано. А самият Уайът по това време вече е бил при семейство Хънт, градейки своя нов и подобър живот.

Връзката на Еви Спенсър с рождената му майка, навярно и без това бегла през 1970, трябва да е била напълно забравена осем години по-късно. И все пак той се връщаше към „Гугъл“ отново и отново, търсейки какъвто и да било намек или проблясък.

Нямаше защо да се заблуждава. Ако и около Еви не изникнеше нищо, нишката, която бе следвал през последните няколко дни, щеше да се прекъсне окончателно. Изпращачът на есемесите му бе заявил, че вече знае достатъчно, и той не вярваше да получи още насочващи съобщения.

Преди да си тръгне от офиса, Девин Джул бе позвънил отново, за да му каже, че най-сетне е събрал куража да поговори с бившия шеф на полицията Дан Ригби. Срещата им обаче не бе разкрила нищо подозрително около връзката с обаждането за оставените без надзор деца или с ареста на Кевин Карсън. Ригби си бе спомнил Марджи Карсън само бегло, като име от досие, но не бе имал нищо против, че го разпитват за случая. Дори бе заявил на Джул, че щом формално случаят е все още открит, ще се радва, ако той успее да го разреши, и ще стори всичко по силите си, за да му съдейства.

С това се изчерпваха и последните неизследвани области, към които можеше да се обърне. Ако отговорът не бе свързан по някакъв

начин с Еви Спенсър, Хънт се намираше в задънена улица.

От десетките начини да подходи към трагедията в Джоунстаун бе започнал с най-мъглявия — смъртта на един от членовете на култа, при това дори не от най-изтъкнатите. Сега, яздейки вълната на интернет информацията, се задълбочи във фактите около селището в Гвиана и Храма на народите.

Историята за Джим Джоунс и масовото самоубийство бе доминирала новините от есента на 1978-а, но естествено, като невръстно дете по онова време, той нямаше преки спомени за нея. Вече се бе запознал с последните дни на колонията и с посещението на щатския сенатор Лео Райън и неговата група, станало непосредствена причина за решението на Джоунс да нареди масовата гибел, или „революционното самоубийство“ на своите последователи. Всичко на всичко 914 души бяха намерили смъртта си в този ден, включително Райън и самият Джоунс. Броят им бе наистина потресаващ. Някъде в паметта на Хънт се таеше споменът, че в Гвиана е имало инцидент с много загинали, свързан със сектата на Джоунс, но сега за първи път съзнанието му действително се сблъскваше с неговата чудовищност — *деветстотин и четиринайсет души!* Сред които един американски конгресмен и неговите сътрудници. Стотици деца, пиещи цианид, примесен с безалкохолна напитка, от ръцете на собствените си родители, погълнали го после и сами и легнали като дървени трупи в почти идеално прави редове. Снимките на мъртвците, дори и трийсет години по-късно, бяха покъртителни.

Имаше и други, почти необясними факти и цифри. Колонията наема близо 16 квадратни километра джунгла от гвианското правителство, управлявано от марксисти, какъвто е и самият Джоунс. Това не е някаква малка аграрна комуна, уединила се там, за да обработва земята. Всъщност това е пълномащабен модел на Обетованата земя. Съставът на заселниците също е странен: седемдесет и пет процента от тях са чернокожи, две трети жени, а една трета — деца на възраст до осемнайсет години.

Към третата година след основаването на селището до Щатите все по-често достигат слухове за системен тормоз над жителите, в това число телесни наказания, лоша храна, ужасяващи условия на труд, използване на упойващи средства, въоръжена охрана, траещи с часове нощни словоизлияния на Джоунс, предавани по високоговорители,

цензура на писмата и телефонните връзки. Накрая сенаторът Лео Райън заедно с антуража си отива на място, за да провери какво се случва. Именно неговата визита, както и желанието на някои от заселниците да напуснат колонията тласкат Джим Джоунс към съдбовната крачка.

Райън наема два самолета — един „Отър“ и една по-малка Чесна, за да транспортират отлъчилите се, но Джоунс блокира пистата с влекач, теглещ бордово ремарке. Вътре в чесната един мним отстъпник от сектата открива огън, което служи за сигнал на намиращите се в ремаркетото мъже да започнат да стрелят по Райън и останалите, чакащи да се качат на втория самолет.

Знаейки какво се случва на летището, Джоунс събира последователите си, обкръжава ги с въоръжена стража и ги наставлява с помощта на спринцовки да впръскат от отровната течност в устите на децата си, а след това сами да изпият останалото. Поразителното е, че намесата на стражата дори не се налага, защото повечето от убийците самоубийци безропотно се подчиняват.

Накрая Хънт с удивление узна, че в историята са били замесени и към 50 милиона долара — а може би и много повече — под формата на пари и ценности. Точна сметка така и не бе направена, но няколко души явно се бяха измъкнали от колонията с огромни суми. Една от версиите гласеше, че Джоунс е завещал богатството си на комунистическата партия и е помолил свои последователи да го отнесат и доставят в руското посолство.

Сега Уайът реши да провери произхода и биографията и на самия Джим Джоунс. Не бе прочел и няколко реда от житейската му история, когато попадна на нещо, от което първо отскочи назад в стола си, а после залепи лице до монитора, настръхнал от прилива на адреналин.

* * *

Мъглата се бе отдръпнала към брега, а слънцето още не се бе показало над Оукландските хълмове, когато Тамара почука и надникна в кабинета на Хънт.

— Много си подранил.

Той отвърна с морна усмивка.

— Ти също.

— Събудих се и не можах да заспя, затова реших да дойда в офиса.

— И аз така.

Тя пристъпи от крак на крак.

— Да направя ли кафе?

— Вече го направих — докосна чашата върху бюрото си той. — Сипи си и ти, ако искаш.

Тя не помръдна.

— Добре ли си, Там?

— Не съм сигурна. Зависи ти как си. Може да си притеснен от разговора ни вчера или да искаш нищо да не се е случвало помежду ни.

— Нито едно от тези неща. — Хънт стана и се приближи към нея. — Всъщност иска ми се да се беше случило повече.

— Половината нощ не съм спала, за да мисля за нас.

— Какво по-точно?

— Ами всичко.

— Няма защо да се тревожиш. Нищо не се е променило от вчера насам.

— Стига, Уайът. Знаеш, че всичко се е променило.

— Една прегръдка ще помогне ли?

Тя кимна и пристъпи в обятията му. Дълго останаха притиснати един към друг, преди Хънт да отметне косата от едната страна на лицето ѝ и да я целуне по бузата.

— Нали си даваш сметка, че това може като нищо да прати по дяволите офисната ни дисциплина?

Все така обвиня ръце около него, тя кимна:

— Най-добре да бъдем бдителни.

* * *

Двамата седяха на малкия диван в офиса. До идването на първите им колеги все още оставаше поне половин час.

— Пак ли кошмари? — попита тя.

— Да. — Той помълча, после сви рамене. — Един всъщност. Но си го биваше. Изплувах от водата към дъската си за сърф, а върху нея вече се бяха сместили поне шест души. Мъчех се да се уловя, но някой непрестанно ме буташе обратно надолу, за да се удавя.

— Нищо, свързано с родителите ти?

— Сякаш не. Не ги забелязах в цялата сцена.

— Позна ли някой друг?

— Не. Беше просто плътна маса от хора.

— Които те блъскаха, искаха да те изритат от дома ти?

— Не беше домът ми, а дъската за сърф.

— Голяма разлика, няма що.

Хънт се обърна да я погледне.

— Не съм се мъчил да го анализирам. Гледах само да избягам от съня.

— И тъй, колко приемни двойки са те изритали, преди да попаднеш при семейство Хънт?

— Знам ли — махна с ръка той. — Било е в течение на тригодишен период. Мисля, че съм чувал за пет или шест.

— И чак сега за първи път ги сънуваш?

— Не помня да е имало друг. Ако изобщо приемем твоята интерпретация.

— Случайно да имаш по-добра?

Хънт поклати глава.

— Цялата тази работа май наистина започва да ми се отразява. Имам предвид щуротиите около ранното детство, рождените родители и тъй нататък.

— И че първо баща ти те е зарязал, а после са те зарязвали отново и отново, общо колко... шест пъти? Че всеки път, когато си се привързвал към някого, той ти е обръщал гръб? И че светът е място, където постоянно те изоставят?

— Не мисля така. Не искам да мисля така.

— Това не е въпрос на избор, Уайът. Просто такъв жребий ти се е паднал, в случай че се чудиш защо темата за обвързването се явява постоянен лайтмотив в живота ти.

Ръката на Уайът обгръщаше раменете ѝ и сега той я притисна по-силно към себе си.

— Искам вече да приключи, Там. Имам нужда да приключи. Затова и трябва да се погрижа. Да стигна до дъното на историята.

— Да затвориш страницата.

— Както щеш го наречи.

* * *

— Джим Джоунс е роден и отрасъл в Индиана. Първата църква, която е посещавал, е там.

— Добре — отвърна Тамара. — И защо това е толкова важно?

— Защото майка ми също е родена там. Отец Бернард ми каза, че избягала още петнайсетгодишна заради някакъв тормоз, за който не искала да говори.

— Е, това наистина стеснява кръга. — Тя лекичко го докосна по лицето. — Не искам да ти охлаждам ентузиазма, Уайът, но Индиана е доста голям щат. Има и немалко жители, ако не греша. Какви са шансовете майка ти да е имала нещо общо точно с един от тях?

— Скромни, наистина. Но вече се изчерпах откъм всякакви други варианти.

— Може пак да получиш есемес.

— Не, не мисля. Есемесите приключиха. А и не ми трябва повече. Изпращачът не иска да рискува убиецът на майка ми да го хване. Освен това каза, че вече съм близо.

— Виждаш ли? А Индиана изобщо не е близо.

— Нямам предвид физически. Близо до отговора. Веднага щом му споменах Еви Спенсър, разбрах, че съм на прав път. Точните му думи бяха: „Внимавай, близо си“. Как иначе би го изтълкувала?

— Добре, значи според него тази Еви наистина е имала нещо общо със смъртта на майка ти. Но колко години по-късно е трагедията в Джоунстаун?

— Осем. И разбирам какво имаш предвид — как може толкова далечни събития да са свързани? Но чуй това. През шейсет и пета Джоунс се мести в Калифорния и остава тук чак до отпътуването си за Гвиана. Какво има пак? — попита той в отговор на скептичния ѝ поглед.

— Тъкмо се канех да кажа, че Калифорния е още по-голяма от Индиана, но предположих, че и без това го знаеш. Да не говорим, че има и повече жители. Някъде наблизо ли се е заселил Джоунс?

— Дошъл е в същия този град през седемдесет и втора.

Тамара извъртя очи към тавана.

— Само две години след убийството. А къде е живял преди това?

— В място, наречено Редууд Вали, на около сто и петдесет километра северно оттук.

— Кажете ми в полите на майка ти.

— Сарказмът не ти отива — отдръпна се Уайът. — Май не успявам напълно да те убедя.

— И аз имам такова чувство.

* * *

Ферил Мур не скри неудоволствието си, когато, отваряйки входната врата в девет часа във вторник сутринта, завари пред прага Уайът Хънт. Устата му се сви, сякаш бе вкусил нещо кисело, после се насили да изобрази лека усмивка, но не стигна чак дотам да му подаде ръка.

— Отново господин Хънт, ако не се лъжа?

— Имате добра памет.

— Да, така е. Боя се, че това е един от инструментите на занаята. По-добре не ставайте адвокат, ако ви е трудно да помните неща. Все още ли се занимавате със случая Карсън?

Хънт кимна.

— Сега подхождам от малко по-различен ъгъл. Чудя се дали не бихте ми отделили малко време?

Усмивката стана по-тънка.

— Мислех, че тъкмо това правя в момента.

Фразата бе доста груба и Хънт трябваше да потисне изкушението да й отвърне в същия дух.

— Разбира се, така е. Но се надявах на малко по-подробен разговор. — Той се опита да звучи примирително. — В никакъв случай не подлагам на съмнение вашата работа по делото.

— Всъщност именно това правите, ако се опитвате да докажете невинността на баща си.

— Честно казано, не това е основната ми цел. Дори не съм сигурен, че беше при последния ни разговор. Просто идеята за смъртта на майка ми бе твърде прясна и се намирах под влияние на емоцията. Все пак негодник, убиец или какъвто и да е, Кевин Карсън е бил мой баща.

Мур го погледна изпод вежди.

— И върху кое сте се фокусирали сега?

Хънт пристъпи от крак на крак и пхна по-дълбоко ръце в джобовете си, за да ги предпази от бръснещия вятър.

— Поразрових се във фактите от миналото и се натъкнах на нещо, което ми се стори интригуващо. Случайно да сте попадали на името Еви Спенсър, известна още като Секрист или Сий Крайст?

За първи път в поредицата си от срещи му се стори, че долавя искрица на спомен в очите на другия.

— Тя май не бе призована на делото, нали? — попита Мур.

— Не, сър. Дори не е била включена в първоначалния списък на свидетелите. Но може би вие все пак сте разговаряли с нея?

Челото на стария адвокат се проряза от съсредоточена бръчка.

— Не, не мисля — рече най-сетне. — Щях да си спомням. Но името наистина ми звучи познато. По-специално Сий Крайст, не другите две. Какво общо има тя?

— Именно това се надявах да разбера от вас.

Мур присви очи.

— Има ли нейни показания в който и да е от полицейските доклади?

— Не. Което означава, че никой от полицаите не е говорил с нея, прав ли съм?

Сдържано кимване.

— На теория, да.

— Възможно ли е на практика да е станало друго?

— И да е така, на мен не ми е известно.

— Но името ѝ все трябва да е изникнало в някакъв контекст. Как иначе щяхте да го помните четирийсет години по-късно?

— Ферил! — долетя женски глас от вътрешността на къщата. — Какво правиш толкова време на вратата? Затвори я, за бога, иначе ще

измрем от студ!

— Чакай, разговарям с един човек — викна през рамо Мур.

— Ами тогава или го изгони, или го покани да влезе, ако обичаш!

Но вместо това той излезе на верандата, затвори вратата след себе си и скръсти ръце на гърди.

— Соломоново решение — рече с поредната хладна усмивка, след което продължи: — Не си спомням контекста, господин Хънт. Знам, че съм чувал името, но не мога да ви кажа в каква връзка. Дори не съм сигурен, че е било по делото Карсън. Тази жена има ли досие? Знаете ли къде се намира сега?

— Мъртва е. Загинала заедно с другите в Джоунстаун.

— Виж ти — вирна глава Мур. — Това е интересно.

— В какъв смисъл?

— Само по себе си. Човек вече не чува често за онзи случай. И може би си мислите, че Марджи Карсън по някакъв начин е била свързана със секта? Не точно тази на Джим Джоунс, но нещо подобно? И че Еви я е свързала с някой, който ѝ е навредил? Или че тя сама е посегнала на себе си? — Той разкърши рамене на студа. — Е, нека ви уверя, че нямаше каквито и да било признаци за култове или някакви религиозни влияния. Нищо повече от обикновен семеен скандал, излязъл изпод контрол.

— В такъв случай може би ще ми кажете защо сте толкова чувствителен към повторното разглеждане на фактите?

— За какво говорите?

— За това, че след последната ни среща сте се обадили на шефа на полицията и сте поискали да не се пилеят повече време и ресурси по случая.

— Не съм направил нищо подобно — искрено избухна Мур. — Просто попитах дали не е излязла някаква нова информация. Делото беше мое, нормално е да се интересувам.

Хънт реши да го притисне още малко, за да види какво ще се получи.

— Може и да е така — отвърна, — но сте създали впечатление, че ще има неназовани санкции надолу по веригата, ако не престанем да се ровим.

— Някой е изтълкувал погрешно намеренията ми — каза Мур. — А и освен това, независимо какво сте чули, аз нямам власт да санкционирам когото и да било. Вече съм доста стар, да не говорим, че съм пенсиониран.

Хънт го погледна в очите и изпита желание да му повярва. Извади от портфейла си една визитка и му я подаде.

— Ще съм ви благодарен, ако ми се обадите, в случай че се сетите нещо за Еви.

* * *

Джил Филипс влезе в кабинета на Хънт и се закова на място, като го видя прегърбен над бюрото си, прелистващ копията от полицейски доклади, струпани на дебели купчини върху малката масичка до прозореца.

— Кога си спал за последен път, Уайът? — попита.

— Скоро.

— Например миналата нощ?

— Да.

— И колко дълго спа?

— Часове.

— Колко точно часа? Моля, бъди конкретен.

Хънт въздъхна и остави материала, който четеше.

— Мога ли да направя нещо за теб, Джил?

— Щях да те питам нещо за оня глупав експерт по подбора на съдебни заседатели, с когото трябва да се срещна, но като те гледам такъв отпаднал, майчинският инстинкт се надига в мен с чудовищна и непредсказуема сила.

— Оценявам го, но наистина съм добре.

Джил не му повярва.

— Знаеш, че можеш да споделиш с нас какво те мъчи, а предполагам, че това е случаят с родителите ти. Все пак ние сме твоят екип. Колкото и да са скромни способностите ни, току-виж сме ти помогнали.

— Не са скромни. — Той кимна към вратата. — Кой още е там?

— Всички. Дори и Мик.

Хънт затвори очи, кимна с глава, после се изправи на крака.

— Добре тогава — каза. — Да направим съвещание.

Не след дълго, пред целия си личен състав, строен в полукръг на столовете в приемната за посетители, той изложи накратко цялата история, спирайки се на есемесите, отец Бернард, откритието за убийството на майка си, двете дела на баща си, теорията за конспирацията на Джул, Еви Спенсър и накрая на Джоунстаун.

Целият разказ и коментарите към него отнеха по-малко от половин час, в края на който Иван каза:

— Сега вече знам защо се магнах от полицията. Осем години служба и нито един загадъчен случай, който да може да се сравни с този.

— Най-добре го сподели с Девин — вметна Тамара. — Уайът от доста време се опитва да го впримчи, но той засега не поддава.

— Крайната ми цел — рече Хънт — е да подкопая устоите на полицията, като привлека всичките ѝ служители да работят за мен, и накрая да се възцаря над града като благ диктатор.

— Идеята ми допада — каза Мики.

— Но щом ще си благ — поде идеята Иван, — защо са ти толкова много ченгета?

— Добър въпрос — отвърна Хънт. — Просто в случай че някой реши да не ми играе по свирката. Тогава ще ми трябва подсилващо средство. За благостта, имам предвид. Ако изобщо има такава дума.

— Трябва да има — каза Тамара. — И разбира се, ще ти е нужна титла.

— Император, естествено — заяви без колебание Иван. — Този град не е имал император от времето на император Нортън^[1] насам.

— Значи, решено — обади се Мики. — Даже вече имаме установен прецедент. Император Хънт. И неговите веселяци.

— И веселячки — добави Тамара.

— Виж, за това не знам — възрази Иван. — Титлата „веселяци“ може да не се понрави на цял куп бивши ченгета.

— Истина е — кимна мъдро Хънт. — Но може ли поне да запазим „император“? Сега, като се замисля, винаги ми се е искало да бъда такъв.

— Чакайте, чакайте — обади се най-сетне Джил. — Предлагам за момент да оставим императорските въпроси на заден план и да се

върнем на темата за действителния проблем на Хънт. Какво ще кажете?

Две минути по-късно от хумора не бе останала и следа.

— Е, това е всичко, за което мога да се сетя — резюмира отново Хънт. — Ако някой иска да пита нещо или забелязва следа, за която да се захванем, нека говори. Аз вече се изчерпах.

Мики пръв вдигна ръка.

— Онзи телефон, който ходих да взема от ресторанта, се оказа безполезен, но Девин каза, че може се да установи откъде е купен, нали?

— Най-вероятно.

— Е, ако изпращачът на есемесите е купил повече от един апарат, нищо чудно в магазина да си спомнят за него.

— Струва си да се провери — каза Хънт без особен ентузиазъм.

Джил прочисти гърло и на свой ред заговори:

— Не ми стана съвсем ясна историята Джоунстаун. Каква е връзката?

— Не знам. Ясно е само, че Еви Спенсър е умряла там.

— Но майка ти няма нищо общо със случилото се.

— Или поне не пряко, тъй като е била убита осем години по-рано.

— И още веднъж — обади се Иван, — защо тази Еви е толкова важна?

— Не съм сигурен, че е важна — отвърна Хънт. — Била е приятелка на майка ми и се явява в документацията по делото без очевидна причина. Същевременно никой, който е работил по него, не я помни, с изключение на Ферил Мур. Дори и той се сеща само за името, но не и за контекста, в който го е срещнал.

— Била ли е омъжена? — попита Иван.

— Нямам представа. Имала е две деца, затова допускам, че е била.

— Тогава съпругът ѝ може още да е жив? И да носи фамилията Спенсър?

— Да — кимна Хънт. — Освен ако не е моминското ѝ име, което да е решила да запази, кой знае?

— Вероятно никой. Но за всеки случай мога да го проверя, току-виж излязло нещо.

— Давай тогава.

— Това ми навява една идея — каза Джил. — Ами жената на Бърг, самоубилия се полицай?

— Бърг? — Хънт се усмихна колкото да не я засегне. — Какво за него? Той бил ли е изобщо женен?

— Във всички случаи е имал роднини. Братя, сестри, съпруга, който и да е.

— Е, и?

— Мисълта ми е, че имаме един мъртъв човек, който е влизал в жилището на вашите поне два пъти, ако не и повече. Може да са го пращали и по сигналите за домашно насилие. Струва си да се провери, щом ще пресяваме трохите.

— Очевидно друго не ни остава — каза Хънт. — Добро предположение, Джил.

— Говорейки за трохи от информация — вметна Мик, — ако баща ти е още жив, няма как да е неоткриваем.

— Добре дошъл си да опиташ, аз самият се залових да го търся още щом научих името му. Пробвах всяка база данни, до която имаме достъп. Но в страната има хиляди Кевин Карсъновци.

— Ами номерът на социалната му осигуровка? По него можеш да намериш настоящия му адрес, нали?

— Радвам се, че съм те обучил толкова добре, синко. И на мен ми дойде наум, но последният му адрес е на Фултън стрийт, където са живели заедно с Марджи.

— Нали каза, че е заминал да работи в Тексас?

— Така пишеше в писмото, но няма никакви данни, че действително го е сторил.

— Все някъде трябва да е отишъл, Уайът. Нима твърдиш, че срещу социалната му осигуровка не излиза никакъв адрес още откакто е излязъл от затвора?

— Точно така.

— Допускаш ли, че може да са го убили?

— Възможно е — кимна сериозно Хънт. — Другият вариант е просто да е сменил името и цялата си самоличност. Притежавал е достатъчно печална известност, за да го стори.

— Можеш ли да смениш номера на социалната си осигуровка?

Хънт неволно се изсмя.

— Ако ти се е приискало, Мик, просто се спусни надолу по улицата и ще успееш да го направиш за петнайсет минути. Попитай всеки незаконен работник в щата, ако не ми вярваш.

Тамара вдигна ръка и Уайът я посочи шеговито:

— Дамата в дъното?

Тъгълчето на устата ѝ леко се повдигна в отговор.

— Чудех се за парите — онези, които са дали на баща ти, за да отиде в Тексас.

— Какво за тях?

— Те присъстват в картината, но никога досега не сме ги обсъждали.

— Просто защото не знаем някое от действащите лица да е разполагало със средства.

— Тъкмо за това ми е думата — каза Тамара. — Има такъв човек.

— Джим Джоунс — подсказа Джил.

Тамара кимна.

— И това връща Джоунстаун и Еви обратно на сцената.

---

[1] Джошуа Ейбрахам Нортън (1819–1880) — ексцентрик, провъзгласил се през 1859 г. в Сан Франциско за император на САЩ. Не притежава реална власт, но до смъртта си се радва на популярност и уважение сред жителите на града. — Б.пр. ↑

Когато Мики влезе в отдела за мобилни телефони в магазина „Бест Бай“ на Гиъри Булевард, вътре нямаше други клиенти. Продавачката, двайсетинагодишна, с щръкнала къносана коса и цялата покрита с пиърсинги и татуировки, бе обърната с гръб и подреждаше стоката си.

Мики изчака около минута, която му се стори доста по-дълга, преди да се осмели да почука по щанда и да каже:

— Извинете.

Никакъв резултат.

Той почука по-силно и повиши глас:

— Ехо, има ли някой?

Този път, с театрална въздишка, младата жена се обърна. Стори му се, че долови тихото дрънчене на железарията, окачена по ушите ѝ. На гърдите ѝ имаше табелка с името „Ден“, а лицето ѝ носеше култивиран израз на незаинтересована скука.

— Здравейте — каза Мики, плувайки срещу течението, решен да следва протокола. Извади визитна картичка и я постави пред нея. — Казвам се Мики Дейд и работя за частна детективска агенция. Ще възразите ли, ако ви задам няколко въпроса?

— Давайте — сви рамене Ден. Погледът ѝ срещна неговия за частица от секундата, а после се устреми някъде над рамото му така втренчено, че той се обърна да види какво има там. След като се увери, че няма нищо, попита:

— Тук ли би следвало да дойда, ако искам да си купя предплатен телефон за еднократна употреба?

Вместо отговор тя извъртя отегчено очи, с което явно предполагаше, че сочи към заобикалящите я отвсякъде апарати.

— Какъв по-точно? — попита с тон на безмерна скука.

— От онези, които си имат номер и определен брой предплатени минути, но...

— Марка — прекъсна го тя. — Каква марка? Иначе всичките са едни и същи.

— Да. Искам да кажа, знам. Просто исках да се уверя, че съм дошъл на правилното място.

— Да, ако търсите мобилен телефон, това е мястото — удостои го с отговор тя след кратка пауза.

— Добре, тогава въпросът е следният — продължи упорито Мик. — Някой е бил тук, най-вероятно миналата седмица, и е купил предплатен телефон. Предполагаме, че може да е взел дори няколко наведнъж. Помните ли да сте обслужвали подобен клиент?

— Много хора купуват повече от един телефон.

— Тук става дума за три, четири или дори повече.

— И такива ги има. Дилъри, сецате се.

— Вземат ги за препродажба?

Тя бавно поклати глава.

— Не, не продажба на телефони. На наркотици. Ползват телефоните веднъж, после ги хвърлят.

— Аха — каза Мики. — Разбира се. Но нашият човек не ще да е изглеждал като типичен пласъор.

— Типичен пласъор?

— Искам да кажа, вероятно е бил по-възрастен.

— По-възрастните не продават ли дрога?

— Не, тоест... сигурно, както и да е. Искам да знам, помните ли някой, който да се е отличавал от останалите?

— Не.

— За секунда си помислих, че ще кажете „да“ и ще ми го опишете в най-малки подробности. — Той пусна в ход най-очарователната си усмивка, мъчейки се да пробие леда.

— Не помня.

— Добре, да опитаме иначе. Имате регистър на продажбите, нали?

— Разбира се.

— И вписвате имената на клиентите?

Тя въздъхна тежко.

— Теоретично, да. Но никой не си ги казва.

— Е, поне можем да видим покупките на по няколко аппарата. Ако някой е ползвал кредитна карта, ще го идентифицираме по нея.

Тя най-сетне го погледна, макар и за кратко.
— Трябва да говорите с управителя.
— Чудесна идея. Къде да го намеря?
Раменете ѝ се повдигнаха с около сантиметър.
— Следвайте табелките — бе отговорът.

* * *

— Уайът не вдига, сестричке — каза Мики.
— Това е, защото откри госпожа Бърг и отиде да поговори с нея.
— Бързо се е справил.
— Тя все още получава пенсията си от градската община. Струваше му само едно телефонно обаждане. Този човек понякога е истински факир. А при теб как мина?
— По-зле не можеше и да бъде. Допускам, че дори направихме крачка назад.
— Нима? И как го постигна?
— Ами Девин беше сигурен, че телефонът е купен от „Бест Бай“ на Гиъри, нали? Е, момичето, с което говорих... тоест с което се опитах да говоря, сякаш никога през живота си не бе виждало клиент. Един кактус щеше да е по-разговорлив от нея. Без майтап. Не помнеше някой да е купувал повече телефони, изобщо не помнеше нищо. Трябваше да ѝ тегля думите с ченгел от устата. Не знам защо изобщо наемат такива същества за работа с клиенти.
— Това е философски въпрос, Мик, който може да обсъдим някой ден. Успя ли да научиш каквото и да било, в случай че Уайът се обади да провери?
— Само отрицателни отговори. Накрая отидох при управителя, който поне владееше членоразделна реч. Проверихме в регистъра и открихме към дузина продажби на по няколко апарата за последните двайсет дни — по-назад нямаше смисъл да проверяваме. И всичките бяха в брой. Очевидно щом си купуваш телефон за еднократна употреба, плащаш в брой.
— Но не трябва ли да представиш някакъв документ за самоличност?
— О, без съмнение. Но познай колко хора го правят.

— Почти никой?

— Абсолютно никой. Изобщо не се спазва. Продавачките просто вписват каквото им попадне. Има на купувача — „Предплатен“. Фамилия — „Телефон“. Нещо подобно. Не получават бонуси за продажбите, не са мотивирани. Като цяло са невежи и безразлични, а тази, с която говорих днес, е перфектният пример.

— Няма ли записи от охранителните камери?

— Има, но ги пазят само до три дни. Нашият човек е бил там много по-отдавна. Тъй че ако шефът се обади, му кажи, че по линия на телефоните сме пълна нула.

— Така и ще направя, Мик, макар и да не е най-любимото ми съобщение.

* * *

Хънт бе паркирал на около две преки, на Балбоа стрийт, и вървеше по тротоара, проверявайки номерата, когато зърна добре изглеждаща жена, приближаваща седемдесетте, застанала пред вратата на една двуетажна сграда. Тя пристъпи напред и още отдалеч му даде знак с леко помахване.

— Господин Хънт? Насам! — И като приближи, му протегна ръка. — Аз съм Елинон Бърг и ми е трудно да опиша колко се радвам да ви видя. Откакто се обадохте, седях вътре и се вълнувах все повече и повече, докато накрая не излязох да чакам пред вратата, за да не ви изпусна. Или пък вие да не изпуснете къщата. — Тя сложи и другата си ръка върху неговата и продължи да се здрависва. — А сега се боя, че ще се окажа една бърлива стара глупачка. Но давате ли си сметка, че от трийсет и пет години насам вие сте първият, пожелал да говори с мен за смъртта на Джим? Дори и тогава, веднага след случилото се, никой не се разрови по-надълбоко. Решиха, че е ясно като бял ден. Ченгета се самоубиват постоянно. А заради пистолета и начина, по който изглеждаше всичко, не допуснаха и сянка на съмнение. Е, сега най-сетне ми се удаде случай да си излея душата и се боя, че страшно ще ви досадя.

— Няма проблем — увери я Хънт. — Ще ви слушам дори ако говорите цял ден.

— Е, добре тогава, най-добре да влезем вътре. — И за негово удивление, тя вдигна ръката му към устните си и бързо я целуна.

Имаше стегната фигура, облечена със сини джинси и едра гръд под бежовия пуловер. Беше си сложила с вкус малко коралово червило, очна линия и сенки, подчертаващи зелените ѝ очи. Сивата ѝ коса бе силно опъната назад, разкривайки високото чело. Личеше си, че на младини е била изключително привлекателна, а и все още беше.

Тя му задържа вратата и я затвори зад него, след което го поведе към всекидневната, гледаща към улицата. Закрити с кепенци панорамни прозорци. Светли дървени подове, пъстър индиански килим, диван и две кресла от кафява кожа, масичка за кафе, вградена библиотека и камина.

— Това, естествено, е Джим в униформата си — каза тя, посочвайки една от снимките на полицата. — Следват Тим, Дъглас и Керъл, всеки от тях при завършването на колежа си. А останалите са внуците, моите любимци, с чиито имена обаче няма да ви отегчавам.

— Прекрасно семейство.

— Защото до един са се метнали на Джим. Той беше хубавец, както виждате. — Гърдите ѝ се повдигнаха в несъзнателна въздишка. — Ако искате кафе, ще стане за две минутки. Имам една от онези нови еспreso машини, наистина го прави много ароматно.

— С удоволствие. Черно и с малко захар, ако обичате.

— Ей сегичка. — Тя кимна към едно от креслата и докато чакаше, Хънт се загледа в образа на усмихнатия ѝ съпруг, който имаше такова силно присъствие в дома дори сега, трийсет и пет години след смъртта си.

После жената се появи отново, носейки поднос с бисквити, захарница и две димящи чаши. Постави го върху масичката и седна диагонално срещу него, в другото кресло.

— Докато бях в кухнята, си обещах, че като се върна, няма пак да се впусна да бърборя. Вие сте този, който се обади и каза, че има въпроси към мен. Затова какво ще кажете направо да започнем с тях?

— Честно казано, вие сама налучкахте някои от темите, които ме интересуват. Разбирам например че не сте убедена, че мъжът ви наистина се е самоубил.

Тя пусна бучка захар в кафето си и дълго го разбърква.

— Не бих искала да ви подвеждам — рече накрая. — Нямаше никакви доказателства за обратното. Може би съм била просто глупава млада жена, която не е разпознала признаците навреме и не е пожелала да повярва, че той просто ей така ще напусне нея и семейството си.

— Какви са били тези признаци?

— Точно там е работата, че и да ги е имало, не съм ги видяла. Дойде ми напълно като гръм от ясно небе. Той изглеждаше... не, той беше щастлив. Справяхме се добре, децата бяха здрави, имахме пари... Не бяхме чак богати, но не се лишавахме от нищо. Освен това и работата му вървеше чудесно. Току-що го бяха повишили в инспектор и бъдещето, поне според мен, изглеждаше напълно безоблачно.

Хънт отпи от кафето си, което наистина беше великолепно, за да си даде време да потисне вълнението в гласа си.

— Не знаех, че е получил повишение.

— О, да. Само два месеца по-рано. Кое то, разбира се, страшно помогна за пенсията ми, макар че с радост бих се отказала от нея. — Тя въздъхна отново и продължи: — Но има друга причина, поради която постъпката му нямаше смисъл. Всичките тези усилия и учене, през които трябва да преминеш за сержантския изпит, особено когато имаш три деца на главата. Накрая успяваш, вземаш го и пред теб се разкрива кариера, съвсем различна от тази на уличното ченге. — Погледът ѝ срещна неговия. — Човек не става инспектор само за да се самоубие няколко седмици след това, господин Хънт. Просто не го прави.

— Разбирам.

— Много трудно го приех. И както вече казах, може да не съм била права. Никой друг явно не изпитваше съмнения. — Тя отпи глътка от кафето си и поклати глава. — Не знам дали нещо от това ще ви бъде от полза.

— Възможно е — отвърна Хънт. — Допускам, че на определен етап ще се впише в картината.

— В коя картина?

— На случая, по който работя.

Хънт видя как жената леко се дръпна при осъзнаването, че главният повод за посещението му не е смъртта на съпруга ѝ.

— Когато казахте, че искате да ми зададете няколко въпроса за Джим — каза тя, — останах с впечатлението, че ви интересува той

самият. Че по някаква причина случаят му отново се разглежда.

— Не бих се учудил, ако се стигне и до това. Но в момента се занимавам с нещо, в което е имал доста странична роля. Три или четири години преди смъртта си се е отзовал на сигнал за убийство и е арестувал заподозрения.

За негово учудване, тя кимна.

— Семейство Карсън, предполагам.

— Именно. Но как, ако позволите да попитам, се сетихте толкова бързо?

Жената леко се засмя.

— Е, Джим не се е занимавал с толкова много убийства, господин Хънт. Беше патрулиращ полицай. А като инспектор така и не стигна до тежките престъпления. Този човек... Кевин Карсън ли му беше името? Той май бе единственият убиец, на когото е слагал белезници. И всъщност доста го обсъждахме вкъщи по време на делото.

— Кое по-точно?

— Че е бил първият на местопрестъплението и лично го е арестувал.

Хънт повъртя чашата в линийката си.

— И това... имало ли е някакво особено значение за него?

— О, да, и още как — кимна тя.

— По какъв начин?

— Ами преди всичко той не смяташе, че Кевин е виновен. Но сами разбирате, когато си полицай и те пратят на адрес, а там завариш мъж, приведен над окървавен труп, първата ти работа е, ако можеш, да го задържиш, и Джим е сторил именно това.

— А защо е смятал, че Кевин е невинен?

— Най-вече защото го познаваше.

— Искате да кажете, че са били приятели? — попита Хънт, след като успя да прибере увисналата си челюст.

— Не, не, не. Но Джим няколко пъти бе посещавал апартамента им — по сигнали за кавги, обаждания на съседни и други такива неща — и бе помагал да се уталожат нещата. И разговаряйки с тях, бе вникнал донякъде в проблемите им. Знам, че може да ви се види странно, но той си беше такъв. Никога не съдеше хората. А освен това — погледна го тя — сякаш донякъде се идентифицираше с тях. Те

имаха малко момче, приблизително на възрастта на Дъглас. Просто една млада двойка, която се опитваше да си стъпи на краката и не се радваше на особен успех. Поне така ги виждаше Джим. Сподели ми, че когато слагал бележниците на Кевин, дори му се извинил, а онзи му отвърнал да не се притеснява, защото не е убил жена си и това скоро ще се разбере. Само дето така и не се разбра.

— Но предполагам знаете, че не са го осъдили. А е имало две дела.

— Да, знам. Такова пилеене на време и сили. Всъщност Джим ги следеше много отблизо. Колкото до мен — махна с ръка тя, — не можех да вдигна очи от децата.

Може би неволно, Елинор бе откряла нова врата и след като размисли за секунда, Хънт реши да я отвори докрай.

— Ако Джим е смятал, че Кевин не е убиецът, имал ли е някаква теория кой може да бъде?

— Мисля, че да.

— И?

— И отговорът няма да ви хареса, но той никога не споменаваше имена, дори пред мен, преди да разполага с доказателства, а в случая нямаше време да ги събере.

— За четири години?

— Не са четири години. Беше инспектор само два месеца, а нямаше смисъл да се рови, докато още траеха делата. Пък и това не е нещо, с което се занимават уличните ченгета. Те не обикалят да търсят убийци. Дори инспекторите не го правят, ако не са назначени по случая. При тежките престъпления навлизането в чужда територия само ти създава врагове.

Хънт можеше да оцени коментара. Той допи остатъка от кафето си, постави чашката върху чинийката и се облегна назад в креслото.

— И тъй, второто дело е приключило и той вече е бил инспектор?

— Още не, но след няколко месеца стана.

— И е могъл да разследва, да разпитва хора?

Елинор се поколеба, ровейки в паметта си.

— Смяташе, че ще отбележи червена точка, ако открие нещо, което всички останали са пропуснали, но така и не успя да го стори. —

Тя го дари с обнадeждeна усмивка. — Но фактът, че сега сте тук, ми говори, че е бил на прав път.

— Не знам. Засега не попадам на нищо особено. Само на още въпроси.

— Но те не са просто въпроси, господин Хънт. Имате ли представа колко много означават за мен, дори да не разполагате с отговори на тях? — Тя остави чашата си и го фиксира с поглед. — Те ми дават основание да мисля, че Джим в крайна сметка не се е самоубил, разбирате ли? Открил е нещо, засегнал е нечий интерес и е бил убит заради това. Не ни е изоставил. Някой ни го е отнел. А това е нещо различно. Съвсем различно. — По бузата ѝ се стече сълза. — Извинете ме.

Хънт се пресегна и ѝ подаде салфетка от подноса. Тя попи очите си.

— Съжалявам, задето ви разстроих.

Елинор се разсмя през сълзи.

— Напротив, не сте ме разстроили. Това е облекчение. Щастие. Изкупление. — После погледна снимката на съпруга си на полицата над камината. — О, боже, Джим. Как изобщо съм могла да се усъмня в теб?

Той я остави за момент във властта на емоциите ѝ. Новооткритото обяснение за смъртта на съпруга ѝ, макар и хипотетично, съвсем не бе невъзможно. Тя можеше да го приеме, без да е нужно да го доказва. Докато Хънт не разполагаше с този лукс — имаше нужда от отговори.

— Нека ви попитам още нещо — каза, след като тя възвърна самообладанието си. — Джим споменавал ли ви е някога името Еви Сий Крайст?

* * *

— Дори да го е правил, тя нямаше никакъв спомен за това. — Двамата с Тамара седяха в своя ъгъл в бар „Булевард“, някъде около час преди смрачаване. Тя отпи от своя „Космополитън“.

— Но ние знаем, че с Марджи са били приятелки, нали? Ти и децата на Еви сте си играели заедно.

— Може би „играели“ не е точната дума. Сигурни сме само, че сме оставени заключени за няколко часа в един апартамент и сме вдигали безбожен шум. А също, че според отец Бернард те са били близки и са се виждали често.

— И че баща ти я е мразел.

— Правилно. Но това още не означава, че е имала нещо общо с каквото и да било. Толкова време душим около тази Еви и не можем да се похвалим с какъвто и да било резултат. — Хънт побутна с показалец кубчето лед в скоча си. — Просто една следа, която не води наникъде.

— Освен към Джоунстаун.

— Което по дефиниция си е задънена улица. Като отвори дума за това, искаш ли да ти кажа каква страховита мисъл ми мина през ума, докато шофирах насам?

— Умирам от желание. — Тя сложи ръка върху неговата. — Да, наистина.

— Хрумна ми, че ако майка ми не е била убита, а е продължила да се шляе с Еви, е имало голяма вероятност двамата с баща ми рало или късно да се разделят заради пари, религия или каквото и да е. Тогава Еви е щяла да остане единствената ѝ близка на света и майка ми сигурно е щяла да я придружи в пътуването към гвианската джунгла, вземайки ме със себе си. И познай как щях да свърша тогава?

— Уайът. — Тамара стисна ръката му силно, но нежно. — Искаш ли да преброим колко „ако“ има в тази история?

— Да, знам.

— Но тя въпреки това продължава да те гложди, нали?

— Явно, да — въздъхна той.

Тамара се наведе и го целуна по бузата.

— Знам, че няма да искаш да чуеш това, но може би трябва да си дадеш малко почивка.

Чертите му се втвърдиха, когато я погледна.

— Нямам никакво намерение да го правя.

— Защо ли очаквах този отговор. — Тя го целуна отново. — Но помисли все пак.

Хънт вдигна чашата си, после я остави отново.

— Някой е убил майка ми, Там — каза с равен глас. — И се е измъкнал безнаказано. Как очакваш да постъпя?

— Просто да зарежеш всичко. Да забравиш за съобщенията. Не знаеш какъв е мотивът на изпращача им. Ами ако той е убиецът? Ако те примами в някаква клопка, тъй че да пострадаш, или нещо по-лошо?

— Не вярвам да се случва точно това — поклати глава Хънт.

— Именно там е цялата работа. Ние изобщо не знаем какво се случва. Не сме стигнали доникъде. — Тя понижи глас. — Майка ти е умряла преди четирийсет години, Уайът. Баща ти липсва от около трийсет и шест. Междувременно ти си изградил добър бизнес и имаш чудесен живот. Копаянето в тези отминали неща направо те съсипва.

— Случаят е необичаен, Там. Просто се опитвам да го разреша.

— Знам, че е така. — Тя го помилва по ръката. — И знам, че го правиш заради собственото си душевно спокойствие. Но виж какво се случва. Престанал си да спиш, гонят те кошмари и разни сценарии от рода на този с Джоунстаун. Това не е спокойствие, това е изтезание.

— Което ще приключи, щом открия отговора.

— Нямах никаква гаранция за това, да не говорим, че този отговор може да те нарани или убие.

— Вече ставаш мелодраматична.

— Така ли, Уайът? Та ти се мъчиш да откриеш човек, извършил едно убийство преди четирийсет години, може би и второ с Джим Бърг, и избягнал наказание през всичкото това време. Смяташ ли, че ако ти или Девин стигнете близо до него, той много ще ви се зарадва? Затова изобщо не намирам, че съм мелодраматична.

Теодор се появи с усмивка пред тях.

— Забавлявате ли се, деца?

— Много силно ли говорех? — попита сконфузено Тамара.

— Да кажем, ентусиазирано — рече покровителствено барманът и посочи към чашите им. — Да ви наляе още по едно?

— За мен не, благодаря — каза Хънт.

— И на мен ми стига толкова. — Тамара побутна чашата си към ръба на тезгяха. Когато Теодор се отдалечи достатъчно, тя прошепна тихо: — Извинявай, май се разгорещих.

— Напротив, имаш право. Действително не знам какво да правя. — Хънт също отмести чашата си и обърна лице към нея. — Искаш ли да отидем на някое по-тихо място?

— Не съм сигурна дали ще е такава, когато се озова там. — Тя обви ръка около врата му, приближи се и го целуна по устните. Около десет секунди по-късно, щом целувката свърши, допълни: — Но можем да опитаме.

* * *

Кони Джул отиде от кухнята в малката трапезария, където собственото ѝ семейство и две съседски хлапета, Стийв и Расдип, вдигаха безбожен шум около масата. Доколкото успя да различи сред гълчавата, собствените ѝ двама синове и Стийв спореха, както и можеше да се очаква, за футбол, докато Джул, другото момче и дъщеря ѝ обсъждаха дали сериалът „Клуб Веселие“ е по-добър от „Светлини в петък вечер“ — сякаш, мина ѝ през ума, изобщо можеше да има две мнения по въпроса.

Според нея цялата тази суматоха бе просто чудесна. В семейството, което двамата с Девин бяха създали, нямаше и сянка от стеснителност, а приятелите, които децата ѝ водеха вкъщи, обикновено се вписваха безпроблемно в тази среда. Тъй че в къщата винаги беше шумно и това ѝ допаднаше.

Самата тя бе отрасла с родители интелектуалци, където ако радиото биваше забравено и се чуваше като едва доловим шепот от съседната стая, някой веднага бе изпращан да угаси проклетото нещо. Първия път, когато Девин я взе от дома ѝ, преди милион години, той изсвири няколко пъти с клаксона от улицата, което почти веднага спечели сърцето ѝ. А когато тя се появи на вратата, развълнувано викна насреща ѝ. Тя му извика в отговор, игнорирайки неодобрението на майка си и баща си. Оттогава нещата сякаш винаги си бяха същите.

Сега тя носеше голям керамичен поднос с любимото му ястие — купчина спагети в средата, заобиколени от прочутите ѝ домашни кюфтенца. Компанията около трапезата вече бе подхванала чесновия хляб, а Девин се бе погрижил да отвори бялото вино и да напълни чашата ѝ.

— Някой да иска спагети? — извика Кони още с появата си, което предизвика бурни аплодисменти. Постави блюдото в средата на масата, придърпа един стол и седна. Някой ѝ бе запазил две парчета от

чесновия хляб, поставяйки ги върху чинията ѝ. — Салатата по посока часовниковата стрелка — изкомандва тя на висок глас, — а спагетите на обратно.

Когато сервирането приключи, Девин почука по чашата си и всички млъкнаха.

— Рас, искаш ли ти да кажеш Тофу молитвата днес?

Поради изключителното етническо разнообразие на Сан Франциско, което намираше отражение и сред приятелите на децата, скоро бе станало ясно, че обичайното католическо „Благослови ни, Господи“ на Девин невинаги идва на място. Затова Кони бе излязла с идеята за Тофу молитвата, при която присъстващите се хващаха за ръце, а някой изричаше нерелигиозна благодарност за това, че всички се хранят заедно и че животът е хубав. Както гости, така и членове на семейството биваха поощрявани да вземат тази роля, вече добре позната на обичайните посетители. Накрая цялата маса крещеше с пълен глас „Амин!“.

Сега Расдип улови с едната си ръка нейната, а с другата — тази на дъщеря ѝ Алекса, което я наведе на мисълта, че не е зле да държи двамата под око, и каза:

— Чудесно е да бъда тук заедно с всички вас и благодаря ви, госпожо Джул, за тази страхотна, страхотна храна, която от днес нататък ще ми стане любима.

— Чакай, докато я опиташ — подхвърли Джул.

— Амин! — изригнаха всички в хор.

В този момент телефонът му иззвъня.

— Остави го сега — каза Кони. — Ще се обадиш след вечеря.

Но Девин вече го бе извадил от калъфа и го обърна към нея, сякаш тя можеше да види екрана от другия край на масата.

— Сара е — каза. Сара Русо беше неговият партньор в отдела и щом го търсеше у дома по това време, значи наистина бе нещо важно. — Ей сега се връщам. — Той обгърна с широк жест присъстващите. — Ако някой от вас само посмее да ми пипне кюфтетата, веднага ще го арестувам.

Сред всеобщия смях Кони с натежало сърце го проследи как се отдалечава по посока на всекидневната и никак не се учуди, когато две минути по-късно се появи отново на вратата с посърнало лице и се облегна на касата с думите:

— Имаме проблем в града. Трябва да вървя.

* * *

Джул не искаше да каже на Кони и младежите къде всъщност трябва да отиде — а именно в квартал Тендърлойн. Макар и практически в самия център на града, това бе район с лоша репутация, станал дом на всевъзможни скитници, проститутки, наркомани и дилъри на дрога, сводници и друга отбрана измет. Дори полицаи като него, каращ служебна кола, рискуваше да остане без нея, ако я паркира твърде надалеч.

Тротоарът пред ресторант „Ориджинал Джо“ вече бе ограден с жълта лента и осветен с прожектори; бетонът проблясваше от влагата на кондензираната се мъгла. Бусът на съдебните медици бе паркиран край входа на близкия паркинг и Джул спря до него. Скоро забеляза Сара, застанала на ъгъла с останалите от оперативната група. Показа значката си на патрулния полицаи, охраняващ района, и се упъти към нея.

Направи му впечатление, че няма журналисти. Явно хората, умиращи тук, не представляваха интерес за новините. Никой в тази пустош нямаше значение.

Докато вървеше, пъхнал ръце в джобовете на якето си, под краката му изхрущя счупено стъкло. Под ярката изкуствена светлина успя да преброи не по-малко от шест използвани спринцовки, три празни бутилки от алкохол и един мъртъв плъх в канавката. Въздухът бе гранясал от мириса на боклуци и урина, но край кофата за смет, която подмина, вонята бе наистина непоносима. Може би и някой друг също бе умрял и го бяха напъхали в нея. Кой знае? Ако проверяха, щяха да разберат. Но Джул нямаше намерение да го прави.

Доволен, че е дошъл на празен стомах, доближи групичката от свои колеги и изчака встрани, докато Сара не се отдели от лежащия край бордюра труп и не дойде при него.

— Съжалявам, че те обезпокоих, но реших, че ще искаш да знаеш. — Тя бе с няколко години по-млада от него, умна и делова.

— Сигурна ли си, че е той?

— Всъщност не на сто процента. Ограбили са го и няма документи и мобилен телефон, но в джоба на самото му открихме визитки, а и виж как е облечен. Не е просто поредният бездомник. Реших, че ако наистина е той, ще можеш да го разпознаеш.

Джул кимна с тежка въздишка.

— Да вървим да погледнем.

Отидоха до мястото, където тялото бе проснато настрани, обърнато с гръб към тях. Още никой не го беше местил и съдебният фотограф обикаляше, святкайки с апарата си. Не бе нужно да си опитен детектив, за да различиш под блясъка на прожекторите дупката в задната част на главата, както и съсирващата се черна локва под нея.

Джул бе сигурен кой е убитият още преди да види лицето, но въпреки това се наведе, за да се увери. Нямахше никакво съмнение. Той се изправи, отстъпи крачка назад и се обърна към Сара.

— Да, Иван е. — И след секунда добави: — Достатъчно зле е и когато не ги познаваш.

— Разбирам те — докосна рамото му тя. Техническите лица вече бяха готови да пристъпват към задълженията си и след като им даде няколко кратки инструкции, Сара отново дойде при него.

— Реших да започна разследването сама. Забелязвам, че и ти правиш така напоследък, ако искаш да постигнеш някакъв резултат.

— Абсолютно. И научи ли нещо?

Тя се изсмя прегракнало.

— О, разбира се. Всички съседни от квартала се наредиха на опашка да свидетелстват.

— Никой ли не е видял?

Тя кимна.

— Всъщност няма да повярваш, но разполагаме с един свидетел, който тъкмо е излизал от ресторанта. Той пръв се обади на 911. Има и още едно обаждане, но иначе, както обикновено, местните не са чули и видели нищо. Малко е трудно да се повярва, че изстрелът е минал незабелязано, гледайки тази голяма дупка в главата на Иван.

— От акустиката на улицата е — каза Джул. — Просто поглъща звуците.

— Да, вероятно това е причината.

— И тъй, кой е свидетелят?

Сара провери в бележника си.

— Майк Мориси. — Тя посочи към вратата на ресторанта, на петнайсетина метра от тях, където в компанията на униформен полицай стоеше прегърбен мъж на средна възраст, облечен в костюм и шлифер. — Не е сигурен дали жертвата също е била в ресторанта, но самият той тъкмо излизал навън, когато видял да спира едно такси, сякаш Иван току-що му е махнал. После изтрецял изстрел, тялото се строполило на земята, а таксито изчезнало с пълна газ.

— Чакай малко. Стрелецът е бил в колата?

— Това е видял Мориси.

— Запомнил ли е номера?

— Не. Разбира се, че не. — Тази вечер въздишките изглеждаха предпочитано средство за комуникация и Сара добави още една към поредицата. — Казва, че стоял и гледал потресено и още преди да успее да мръдне, някакъв уличен тип се привел над тялото. Майк помислил, че проверява дали е жив, затова извадил телефона си и набрал 911. Но всъщност онзи не мерел пулса на Иван, а го преджобвал. Във всеки случай, десет секунди по-късно вече бил изчезнал заедно с портфейла и телефона му.

— Съучастник на убиеца?

— Малко вероятно, но не го изключвам.

— Стрелба от *такси*?

— Странно е, знам. И друго ми мина през ума. Ако е работил по задача за твоя приятел Хънт, може това да има нещо общо.

— Струва си да се провери. — Джул замълча, после хвърли поглед към тялото и изруга полугласно. — Надали е имал и трийсет. Трябва да съобщя на Уайът.

— Както и на всички останали — допълни Сара, имайки предвид родители, съпруга и деца, ако имаше такива. Предстоеше им много дълга нощ.

Междувременно бяха обърнали тялото по гръб. Входната рана на челото приличаше на малка бучица кал, от която тъмна струйка се стичаше към косата. Джул погледна надолу към нея.

И побърза да отмести очи.

По-тихото място, на което се оттеглиха Уайът и Тамара, се оказа задушевният ресторант „Вентичело“, може би най-романтичното заведение в града. Нямаха резервация, но още бе рано във вторник вечер и късметът им се усмихна. Явно бяха постигнали взаимно и негласно споразумение да не обсъждат повече разследването на смъртта на майка му. Вместо това си поръчаха писия и италианско бяло вино и побъбриха за историята на своите отношения, за зле напасваните приливи и отливи на взаимното си привличане. За първото влюбване на Тамара в него още в колежа и за второто, четири години по-късно, за увлечението на Хънт по нея, когато току-що бе постъпила във фирмата, но излизаше с друг негов служител, и накрая за последната фаза, довела до раздялата му с Джина Роук.

Сега голямата гаражна врата на бившия склад се затвори зад гърба им. Хънт угаси двигателя и фаровете на купъра угаснаха. Те останаха да седят в приглушения мрак, преплели пръсти.

— Е, ето ни най-сетне тук — каза Тамара.

— Доста време ни отне, не мислиш ли?

— Точно колкото трябва — стисна ръката му тя. — Ни повече, ни по-малко.

— Да влезем ли вътре?

— Май ще е най-добре.

И двамата отвориха вратите.

— Искаш ли първо да вкараме някой кош? — попита той.

Тя заобиколи колата и отново хвана ръката му.

— Може би по-късно.

Тъкмо влизаха в жилищната част на склада, когато мобилният на Хънт иззвъня.

— Не, това не е истина — измърмори той, докато го вадеше от калъфа, за да спре звука. На екрана бе изписано името „Девин“. — Девин може да почака.

Но не бяха изминали и пет крачки по коридора, когато стационарният телефон също нададе аларма.

— Това е заговор — каза той. — Някой е сложил скрити камери и ни наблюдава. — Пред вратата на спалнята я целуна бързо и добави: — Чакай само да изтичам да изключа проклетото нещо.

Докато стигне до кухнята, чу собствения си глас на телефонния секретар, последван от този на Джул:

— Уайът. Вдигни. Спешно е. Имам лоши новини.

Той се обърна и видя Тамара, застанала в рамката на вратата, с каменно лице и скръстени на гърдите ръце.

— По-добре го послушай.

* * *

Хънт даде на Тамара ключовете от колата, за да може да се прибере вкъщи, докато самият той взе кавазакито и за по-малко от пет минути стигна до „Ориджинал Джо“.

Там показа документите си на охраняващия полицаи и обясни:

— Инспектор Джул току-що се обади и ме повика. Жертвата е мой служител.

Полицаят кимна, каза му да изчака и отиде да поиска разрешение, но Хънт го последва на две крачки разстояние. Ченгето или не забеляза, или не го беше грижа, но във всеки случай двамата скоро се озоваха до малката група, включваща Джул и Сара Русо, скупчена на тротоара на известно разстояние от мястото, където тялото на Иван все още лежеше върху мокрия, студен бетон.

Хънт поздрави с неопределено кимване на глава, после погледна въпросително Джул и получавайки мрачното му мълчаливо съгласие, се доближи до трупа, край който съдебните медици вече разстилаха черната торба.

— Бихте ли ни оставили за секунда, момчета? — попита Джул, като сложи ръка на рамото на приятеля си. — Добре ли си?

— Някоя част от мен не е добре. — Хънт приклепна и протегна ръка към шията на Иван в безполезен опит да напипа някакъв пулс. После я премести и я постави под ревера на сакото, върху ризата, където беше сърцето. Тялото все още пазеше малко остатъчна топлина.

Той се изправи, пое няколко пъти дълбоко дъх и хвърли поглед нагоре и надолу по улицата. — Какво, по дяволите, е правил тук?

— Допускаме, че е вечерял в ресторанта. Може би във връзка със случай, по който е работел. Едно такси просто спряло и някой го гръмнал отвътре.

— От такси?

Джул кимна.

— Имаме свидетел. Така е станало. Знаеш ли с какво се е занимавал?

— Общо взето, да. С пет или шест неща. Но ако е имал среща тук, нямам представа с кого може да е била. — Хънт за миг зарея поглед в далечината, преди отново да се обърне към Джул. — Да ти кажа ли кое първо ми идва наум? Че има някаква връзка със Спенсър. — Той прокара длан по бузата си. — Направо не ми се мисли, че заради това са го убили.

— Чакай, чакай, връзка с кого?

— С Еви Спенсър. Еви Сий Крайст.

— Пак ли тя?

Хънт кимна.

— Тази жена просто не желае да изчезне.

* * *

В 11:52 вечерта, с възпалени от умора очи, Хънт седна пред монитора в приемната на офиса и включи информационната система LexisNexis. Стените от двете му страни бяха опасани с прозорци, като през едните се виждаше крайбрежният булевард „Ембракадеро“ и фериботният терминал, а през другите, отдясно — заливът, част от моста към Оукланд и Трежър Айлънд в далечината.

Иван определено бе проучвал Спенсър последния път, когато бе седял тук. Беше извадил към стотина имена — същото, което би сторил и Хънт на негово място. Той вероятно също така би разпечатал справките, но всяка от тях съдържаеше поне двайсетина страници, а някои и много повече.

А хартията вече бездруго го затрупваше.

Тази справочна система бе достъпна само чрез абонамент, за акредитирани институции като полицейски отдели, правителствени служби и правни кантори (а понякога, чрез тези кантори, и за частни детективски агенции). Информацията за дадено лице започваше от неговото име, дата на раждане, номер на социалната осигуровка и настоящ или последен известен адрес. После тръгваше назад през минали адреси, други имена, свързани с имената адреси, данни от преброяванията за географските региони на адресите, недвижими имоти, официални и търговски наименования на фирмите, свързани с лицето, предишни собственици на фирмите, ако имаше такива, потенциални роднини, псевдоними, свързани лица, съседни, трудова история и така нататък. Като цяло, системата бе изключително мощна търсачка и инструмент за откриване на хора.

По преценка на Хънт единственият ѝ недостатък бе, че записите изобилстваха от правописни грешки, тъй че ако се търсеха конкретни данни, автоматизираните филтри често не даваха нужния резултат и се налагаше информацията да се пресява ръчно. Но ако човек посветеше нужното време, усилията му почти винаги оставаха възнаградени.

Хънт нямаше нерви да принтира тъкмо сега, след всичко преживяно. И все пак бе постъпил правилно, идвайки в офиса направо от ужасяващата улична сцена пред ресторанта. Историята на влизането в системата се триеше всеки ден в полунощ, затова разделяйки се с Джул, бе решил, че няма време за губене, ако иска действително да разбере с какво се е занимавал Иван.

Въпреки купищата Спенсъровци обаче ситуацията не изглеждаше никак обещаваща. Те изглеждаха към милион, или поне толкова много, че да няма смисъл да се проверяват един по един. Вярно, за няколко седмици той и служителите му можеха да покрият всеки от петстотинте, живеещи в самия Сан Франциско, после да преминат и към няколкото хиляди в района на Залива, но в крайна сметка упражнението изглеждаше безсмислено. Трябваше да открие нещо друго — нещо, което да фокусира търсенето върху конкретно лице. А такова засега нямаше.

Накрая, с натежало сърце, излезе от системата и се изправи на крака. Мина покрай бюрото на Тамара, през собствения си кабинет и надолу по коридора, към тясното работно място на Иван. Отвори вратата и включи осветлението. Стаята разполагаше със собствен

прозорец, стол от ИКЕА, бюро с компютър, няколко фотографии в рамки и шкаф с четири чекмеджета. На стената имаше окачен голям плакат на „Сан Франциско Джайънтс“.

Хънт отвори най-горното чекмедже и дълго остана загледан в акуратно подредените по азбучен ред папки. Накрая се пресегна и почти наслуки извади една от тях, носеща етикет „Дойл“. Смътно си спомняше за този случай, свързан с иска на господин Дойл за компенсация за трудова злополука. Досието съдържаше доклада към застрахователната компания, някои записки от разследването и един компактдиск със снимковия материал, доказващ измамата на ищеца.

Хънт подреди нещата обратно в папката, върна я на мястото ѝ, затвори чекмеджето и дръпна второто, а после и третото, обозначено с буквите от „Р“ до „Я“. Всъщност досие с буква „Я“ нямаше. Нямаше и нищо, касаещо Спенсър.

Той се отпусна върху стола на Иван, после се пресегна и взе една от снимките. На нея бедният младеж бе в компанията на Люси, красива брюнетка, която Хънт бе виждал един или два пъти. Двамата се усмихваха, огрени от слънцето, с океана на заден план. Остави я и огледа другите — Люси с черна котка на ръце, възрастна двойка на място, приличащо на Лас Вегас, Иван сред група хора на неговата възраст — може би братята и сестрите му с половинките си, или пък просто приятели.

Всичко това не водеше доникъде.

Той опря чело върху дланите си и затвори очи. После се изправи, угаси лампата и излезе от стаичката. Върна се на собственото си бюро, отвори списъка с контактите на мобилния си телефон и докосна едно име. След четири извънявания се чу гласът на Иван, който му каза да остави съобщение, за да върне обаждането.

Само дето вече нямаше да го направи...

Пак от списъка с контактите, Хънт избра Кали Лусенте, написа номера на Иван и следния текст: „Спешна молба. Можеш ли да откриеш местонахождението на този телефон? Ще извадим съдебна заповед ако трябва, но междуременно са ми нужни и последните обаждания към и от него. Става дума за мой служител, който беше убит“.

* * *

— По дяволите, Уайът — извика възбудено Кали Лусенте в слушалката, — това някаква извратена шега ли е?

— Не мога да повярвам, че си още будна.

— Будна съм, и още как. Ако не си разбрал, аз никога не спя. Но наистина, това един от твоите хора ли е?

— Да, наистина.

— И е мъртъв? В смисъл, убит?

— Застрелян в челото, Кал. По-убит от това здраве му кажи. В момента се опитвам да разбера с какво точно се е занимавал. Може нападението да е свързано с работата му и телефонът да ни наведе на някаква следа, но онзи, който го е сторил, го е взел със себе си.

— Добре, нека се опитам да го локализирам, ако е още включен.

— Ще чакам.

След изпращането на съобщението до Кали Хънт известно време бе крачил в безсилие напред-назад из офиса, докато накрая не бе решил да се изтегне за секунда на дивана. Сега превключи телефона на високоговорител и погледна часовника си. Беше 2:04 сутринта.

— Никакъв сигнал — каза Кали. — Трябва да са му извадили батерията.

— Или просто да са го изключили.

— Дори така щях да успея да го видя. Но не и без батерия.

Хънт изруга тихомълком и се върна на бюрото си.

— Ами историята на обажданията? Трябва ли ти съдебно разрешение?

Смехът на Кали отекна сред тишината на офиса.

— Какви разрешения те гонят, Уайът? Мога да извадя каквото и когато си поискам. Само ще ми отнеме малко време, това е всичко.

— Колко време?

— Ден, може би два.

— Е, ти си знаеш. Макар че за вчера щеше да е по-добре.

— Вече търся, успокой се. Къде е бил убит?

— В Тендърлойн. Защо?

— Заради клетките на преподавателите. Ако знам, че обажданията са правени между твоя офис и Тендърлойн, по-лесно ще открия

данните. Впрочем какво става с твоите есемеси? Нещо ново?

— Нищо след онзи път, когато откри изпращача на фериботния терминал. Не мисля, че ще получа повече. Последният път ми писа, че съм близо и че се чувства застрашен.

— И смяташ, че твоят убит служител...

— Иван.

— Смяташ, че смъртта на Иван по някакъв начин е свързана с тях?

— Не изключвам тази възможност, Кал. Всъщност дори доста се тревожа от нея.

— Ами ченгетата? Не си ли сътрудничите с тях?

— Не бих казал, че си сътрудничим, но не си и пречим. Те също ще разследват, а аз ще споделям с тях, ако открия нещо. Но те имат много случаи, по които да работят, докато аз от тази вечер нататък имам само един.

— Добре, щом попадна на следа, веднага ще те потърся.

— Имай предвид, че полицията също ще търси номерата.

— Няма проблем. Те си вървят по каналния ред, със съдебни заповеди и всичко останало. Само ще ми дишат прахта. Ще ги изпреварим със светлинни години.

— Добре, Кали. Благодаря. Наистина съм ти задължен.

— Майтапиш ли се? Та аз живея за такива неща.

* * *

Когато най-сетне се прибра у дома, завари бележка, в която Тамара му пишеше да ѝ се обади независимо колко е часът. Тя вдигна още на първото позвъняване и преди да успее да я въведе в курса на събитията, го прекъсна и попита:

— Когато отиде на мястото, той... имам предвид, тялото му, още ли беше там?

— Да.

— И ти видя ли го? Наистина ли беше Иван?

— Без съмнение.

— О, Уайът.

— Да, Тамара. Знам.

— И какво ще правим сега?

— За кое?

— Не знам. — Гласът ѝ пресекна. — За всичко.

— Ами първо ще се опитаме да открием онзи, който го е направил.

— По какъв начин?

— Знаем случаите, с които се занимаваше Иван. Да се надяваме, че все още е останала някоя следа.

Отсреща се възцари напрегната тишина.

— Искаш да кажеш, че според теб е свързано с дейността му? С нас?

— Поне това е работната ми хипотеза. Не знаем какво точно е станало, но най-вероятно е имал среща и са му устроили засада. Логично е да тръгнем оттук.

— Но ние също придвижваме тези случаи, нали? Искам да кажа, офисът. — Тя замълча за малко и продължи: — Знаеш ли, Уайът, започва да става малко страшно. — Нова пауза. — Няма ли най-сетне да кажеш нещо?

— Не сме сигурни дали е така. Девин просто го подхвърли като една от възможностите.

— Но ти си се съгласил с него.

— Да, съгласих се — призна той. — Не мога да се отърся от чувството, че убийството на Иван по някакъв начин е свързано със смъртта на майка ми. Когато днес сме си тръгвали от работа, той е влязъл в информационната система и е разглеждал хора с фамилията Спенсър. Това е последното, което знаем за него. Все трябва да означава нещо.

— Знаеш ли какво означава според мен? Означава, че се е натъкнал на убиеца.

— Мисля, че си права, Там — каза Хънт. — Мисля, че си права.

Пълна деморализация.

Официално офисът все още бе отворен, но никой дори не се преструваше, че работи. Градът научаваше от вестниците или телевизията за случилото се и обажданията заваляха дълго преди Уайът да дойде на работа към 8:30. Плътният им поток държеше Тамара прикована за бюрото, докато Джил, с подути и зачервени очи, се бе скрила в стаята си и затръшна вратата зад гърба си. Мики се занимаваше основно да пие чаша след чаша кафе и да подрежда букетите, които пристигаха на всеки четвърт час от правните кантори и застрахователните компании, с които поддържаха редовни отношения.

Хънт седеше като зомбиран пред компютъра и между телефонните разговори, които се мъчеше да избегне, правеше справки в системата на името Спенсър.

По някое време се обади Джул и Хънт узна, че въпреки всички умения на Кали официалните полицейски канали понякога могат и да я изпреварят. Във всеки случай, бе установено, че последното и единствено обаждане от мобилния на Иван през втората половина на предния ден е било до приятелката му.

На Хънт му хрумна идеята, че ако след пет часа следобед от стационарните телефони на офиса е имало някакви разговори, те също трябва да са били на Иван. Сподели това с Джул и той каза, че ще провери. Иначе по разследването на убийството нямаше никакъв напредък.

През няколкото си часа почивка Хънт отново бе имал сънища и пристигна в офиса донякъде надъхан с идеята, че все пак може да открие местонахождението на баща си, ако той е още жив.

Защо това изведнъж бе добило толкова огромно значение, не можеше да обясни дори и на себе си.

Не беше прибягвал към тази стратегия досега, но му хрумна, че разполага с адреса, където родителите му са живели през 1970-та и сравнително лесно може да го открие в базата данни. Така и стана и

сега той знаеше кой обитава бившия апартамент на семейството му. Името на Кевин Карсън също присъстваше в системата, свързано с имота през онова време. Но в настоящето тази информация не отвеждаше до никъде. Един човек бе живял на даден адрес — и толкова. Къде се намираше той сега? Това бе въпросът. А отговор очевидно нямаше.

Просто бяха минали дяволски много години.

* * *

Тамара отвори вратата и влезе в затъмнения кабинет на Хънт, където той лежеше проснат на дивана, със затворени очи, дишайки бавно и равномерно. Като се отпусна на коляно, го докосна по лицето и прошепна името му.

— Да, да — измърмори той. — Колко е часът?

— Единайсет и половина, както ме помоли.

— Ти си съкровище.

— Знам. Да ти донеса ли малко кафе?

Хънт седна, примигвайки.

— Мога и сам да си взема.

— Знам, че можеш. — Тамара се бе изправила на крака. — Питам те дали искаш аз да го донеса.

— Споменах ли вече, че си съкровище?

— Мисля, че да. — Тя се пресегна и отново го докосна по бузата. — Ей сега се връщам.

— Чакай малко. — Той кимна към вратата. — Как е положението там?

— Все същото. Кошмарно.

— Трябва да кажа на всички да си вървят.

— Може би така ще е най-добре. — Тя поспря на прага. — Да светна ли лампата?

— Предпочитам когато се върнеш.

Тъглчетата на устата ѝ се повдигнаха.

— Ще опитам да не забравя.

Хънт остана да седи сам в сумрака, все още полузаспал. Изведнъж трепна и наклони глава встрани, сякаш бе чул едва доловим

звук. После скочи на крака и на две крачки стигна до бюрото си. Взе една папка и секунди по-късно вече излизаше през вратата, където едва не се сблъска с носещата кафето Тамара.

— Ти първи пресече финала, печелиш — каза тя, подавайки му чашата.

— Благодаря — пое я той, отпивайки, без да спира. — Аз съм пълен идиот. Не става дума за баща ми, а за Спенсър.

Подтикнат от съня си, тази сутрин той бе дошъл, вярвайки — може би ирационално, — че ако тръгне от адреса на баща си на Фултън стрийт през 1970-а, ще може по някакъв начин да яхне вълната на информационната система чак до настоящето. Това се бе оказало погрешно, отвеждайки го до поредната задънена улица.

Едва сега, в поредното му полусънно състояние, му бе проблеснала мисълта, че ако иска да направи подобна връзка, трябва да тръгне не оттам, а от един друг адрес, с който разполагаше — този на Еви, който Бетина бе открила в Службата за закрила на детето в понеделник сутринта. Той можеше да го отведе напред в бъдещето до онова, което Иван вероятно бе открил и което бе довело до неговата гибел — самоличността на съпруга ѝ.

Седнал пред монитора на информационната система с разтворена върху коленете папка, той отпиваше от кафето, а пръстите му летяха по клавиатурата.

Тамара го последва и се наведе над рамото му.

— Какво търсиш?

— Вече го намирам. — Той посочи към досието. — Виждаш ли? Това е имотът, където е живяла Еви през 1970-а, а оттук ще извадим настоящите му собственици. Сега да погледнем историята... — Той натисна клавиша, превъртайки на екрана страница след страница назад през десетилетията. Самостоятелната къща на Аргуело Булевард, съвсем близо до пресечката с Фултън стрийт, където бяха живели Кевин и Марджи, за последен път бе продадена през 2003 г. Имаше предходни продажби и съответно собственици през 1998, 1991, 1982, 1976, и накрая собственикът, когото Хънт търсеше, я бе купил през 1968-а.

Тамара положи ръка върху неговата.

Той натисна Enter и след това се отпусна назад с облекчена въздишка.

— Лайънел Спенсър — произнесе, обръщайки се към нея. — Пипнахме го.

* * *

Дори с дебелилото си кожено яке и ръкавици, Сара Русо потръпна под напора на хапещия вятър, докато натискаше звънеца на издигащата се пред тях къща, скрита зад каменна ограда и тежка порта от ковано желязо. Двамата с Джул се намираха на Ларкин стрийт, на върха на Рашън Хил, откъдето старата въжена железница сякаш пропадеше от лицето на земята на близката пресечка.

— Ако имах толкова пари, никога нямаше да си купя къща на подобно място, още по-малко пък крепост като тази.

— Но тогава щеше да се лишиш от гледката.

Русо хвърли кратък поглед наляво. Под тях се разкриваше зашеметяваща панорама, макар добре позната и на двамата. Няколко контейнеровоза и повече от петдесет платноходки сновяха сред белите гребени на вълните. Алкатраз, крайбрежието на Марин, Ейнджъл Айлънд, мостът Ричмънд — всички те доставяха наслада за окото на фона на оловносивите води. На по-преден план подреденият, почти скулптурно изваян квартал Норт Бийч блестеше в седефената светлина на късния следобед със своите кейове и църкви.

— Чувам, че и в Антарктика било красиво — каза Русо. — Но моето мото е, че ако някъде е прекалено студено, за да се играе бейзбол, значи не става за живеене.

— Последния път, когато проверявах, в града имахме бейзболен отбор.

Тя го изгледа презрително.

— Това още не значи, че условията стават за игра. — После прехвърли вниманието си върху портата и леко я изрита. — Хайде, хайде, отваряй се. Все пак сме поканени.

— Не бих го нарекъл точно така.

— Добре де, ние сме ченгета. Каква е разликата.

* * *

Най-сетне електрическата брава избръмча и те поеха по лъкатушеща пътека през малка горичка от кипарис и хвойна, а после изкачиха четирите стъпала на закрита кръгла веранда. Лайънел Спенсър ги чакаше пред отворената врата, облечен в нещо като черна копринена пижама, плюшен халат и чехли с монограм.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза той. — Понякога не чувам звънеца от първия път. Дори пропускам доставки и трябва да ми ги носят повторно. Наистина трябва да го сменя с някой по-силен. Не желаете ли да влезете вътре?

— Би било много мило, благодаря — отвърна Русо.

— Заповядайте тогава. — Той отстъпи назад и тръгна към вътрешността на къщата, очевидно очаквайки те да го последват и да затворят вратата. Джул и Русо се спогледаха тайно, давайки си сметка, че имат работа най-малкото с ексцентрик, ако не и с пълна откачалка. Бялата, дълга до раменете, сресана през средата коса бе поредното доказателство.

Отдясно на застлания с персийски килим коридор имаше три големи отворени стаи, а отляво — стълбище и още стаи, които на пръв поглед изглеждаха посветени на готвенето и храненето. Но най-голямата изненада ги очакваше в дъното на коридора, накъдето ги водеше Спенсър. Той спря под сводеста арка и ги пропусти пред себе си в просторен, кръгъл остъклен купол, пълен с безброй растения и дори дървета, сред които се забелязваше и един внушителен телескоп.

— Хубава стая — каза Джул.

Спенсър кимна.

— Прекарвам по-голямата част от времето си тук. Когато човек не излиза често навън, както правя аз, това е добър заместител. Но защо не поседнем? — Той посочи към кът с бяла мека мебел и седна на едно от креслата, докато двамата инспектори се настаниха на дивана.

— Оценяваме, че се съгласихте да поговорите с нас — започна Русо.

— Няма проблем. Макар че ми е трудно да се сетя с какво мога да ви помогна. До снощи дори не познавах човека, който бе убит. — Спенсър кръстоса крак връз крак и положи длани в скута си.

— Иван Орлов — уточни Джул.

— Същият.

— Виждали ли сте се с него снощи? — попита Русо.

— Да, разбира се. Вечеряхме заедно в „Ориджинал Джо“. Явно е бил застрелян само няколко минути след като съм си тръгнал. Мислех, че знаете. Вчера той ми позвъни тук, вкъщи. Предполагам така сте открили номера ми и затова пожелахте да се видим.

— Правилно — съгласи се Джул, макар, строго погледнато, да не бе точно така. Те действително бяха проследили обаждането на Иван от стационарния телефон в офиса, но името и адресът им бяха подадени от Уайът веднага след като ги бе открил в информационната система. Това представляваше и основната причина да са тук. Хънт пусна търсене за Лайънел и на „Гугъл“, което обаче даде влудяващо оскъдни резултати. Мъжът нямаше никаква очевидна връзка с Джоунстаун, а освен това водеше толкова затворен живот, че последната му регистрирана дейност бе спечелването на бутилка каберне на благотворителен търг пет години по-рано. Тази липса на конкретни сведения свеждаше избора на Джул и Русо до нещо, което и двамата мразеха — разговор, наподобяващ риболов на сляпо.

— Имате ли нещо против — хвърли първата кукичка Джул — да ни кажете за какво всъщност искаше да си говори с вас господин Орлов?

— Смятах, че знаете.

Учтива усмивка от страна на Русо.

— Предпочитаме да го чуем от вас, ако не възразявате.

— Смятате ли, че може да има нещо общо със смъртта му?

— Разследваме убийството — каза Джул. — За момента не знаем точната причина. Затова говорим с всеки, който би могъл да хвърли някаква светлина.

Челото на Спенсър се проряза от бръчка.

— Означава ли това, че съм сред заподозрените? Вече ви казах, че само вечеряхме заедно, макар и да си тръгнах малко преждевременно.

— Защо? — попита Русо.

— Защото не след дълго стана ясно, че си е уредил срещата с мен под фалшив предлог.

— Какъв по-точно? — намеси се Джул.

— Каза ми, че разполага с информация за бившата ми съпруга, Еви. И за децата.

— Тя наскоро ли е починала? — поинтересува се Русо, макар да знаеше отговора.

— Не. Загина през 1978-а, в Джоунстаун. Предполагам сте чували за случая.

Инспекторите се спогледаха и кимнаха едновременно.

— Е — каза Спенсър, като се облегна назад и понижи глас, — това все още е тежка тема за мен, както, надявам се, разбирате.

— Естествено — каза Русо. — Без вас ли е заминала там?

— Да, иначе сега и аз щях да съм мъртъв, нали? Обаче взе децата — добави той с явно неподправена мъка. — Съсипа ми живота.

Джул пръв прекъсна настъпилото мълчание.

— И какво ви каза господин Орлов? По отношение на жена ви?

— Тъкмо там е въпросът. Той не изглеждаше особено информиран за нея. Подмами ме на срещата, твърдейки, че е попаднал на нови сведения за семейството ми. Не че това щеше да ги върне обратно, но как можех да устоя? А се оказа, че просто не е вярно.

— Тогава за какво е искал да ви види?

Спенсър отдели известно време да събере мислите си. Огледа стаята, прокара длан по бузата си и приглади назад коса.

— Честно да ви кажа, и аз не знам. Беше доста странно. Разпитва ме за някаква жена, убита около 1970-а, която очевидно познавала Еви. Каза, че отваряли наново случая, или нещо подобно, затова търсели свидетели. Така и не разбрах свидетели на какво по-точно, а мисля, че и самият господин Орлов не беше сигурен. Казах му, че никога не съм чувал за тази жена, пожелах му успех и общо взето, това беше целият ни разговор. Нямам представа по какъв начин може да е имало нещо общо със смъртта му.

Джул се помести върху дивана и опря лакти на коленете си.

— Вие познавахте ли Джим Джоунс?

Спенсър присви устни.

— Да. Разбира се. Той играеше огромна роля в живота на всички ни през онези години. — Пръстите му почукаха по страничната облегалка на креслото. — Еви постоянно търсеше нещо голямо, върховна цел в живота. А Джоунс търгуваше именно с това. Перфектното съвпадение.

— Огромна роля в живота на всички ви? — вдигна вежди Русо. — Включително и вашия?

Той кимна с печално изражение.

— В началото, като виждах, че Еви се чувства толкова щастлива, аз също се присъединих, за да я подкрепя. Такава беше схемата. Влезеш ли веднъж в редиците на Джоунс, ако половинката ти се дърпа, трябваше да я зарежеш. Същото важеше и за родителите, децата, за всеки друг, който не е част от Храма. Затова останах, докато просто... не можех да издържам повече, това е всичко. — Очите му срещнаха съчувствения поглед на Русо. — Това наистина е болезнена тема. Съжалявам.

Последната реплика бележеше край на разговора. Спенсър стана от креслото, двамата инспектори също се изправиха на крака.

— Е — каза Русо, — благодарим за съдействието.

— Не знам доколко ви помогнах — сви рамене той. — Но преди да си тръгнете, може ли и аз да задам един въпрос?

— Разбира се.

— Вие също ли работите по онзи случай, за който господин Орлов спомена, че бил открит повторно? Имам предвид, истинската полиция?

— Аз съм запознат донякъде, да — каза Джул. — А и формално погледнато, той никога не е закриван, защото липсва осъдено лице. При убийствата давност няма, тъй че делото просто си стои така. Защо?

— Просто ми прозвуча леко пресилено. Нещо, което се е случило толкова отдавна. Трудно ми е да си представя, че смъртта на господин Орлов би могла да има връзка с него цели четирийсет години по-късно.

— Добро съображение — отвърна Джул. — Но за смъртта му все има някаква причина, а той работеше именно по въпросния стар случай. Това поставя нещата в малко по-различна светлина, не мислите ли?

Примирено свиване на рамене.

— Може и да сте прав — рече Спенсър. — Какво разбирам аз?

* * *

Лейтенант Ейб Глицки бе качил крака върху бюрото си, а пръстите на ръцете му бяха склучени пред устата. Както обикновено,

изражението му беше мрачно, а веждите — смръщени над хлътналите очи. Гърдите му се повдигаха леко и равномерно. Часовникът на стената показваше 5:15.

— Опитвам се да проумея логиката ви — каза той. — Наистина се опитвам.

— Става дума за три убийства — обади се Русо.

— Това не е съвсем точно. Дори според вашата версия, смъртта на Джим Бърг е самоубийство.

— Но сега това определено е под въпрос — каза Джул.

Глицки дръпна ръце от устните си и го погледна.

— От страна на кого, Девин? На твоя приятел господин Хънт? И въз основа на какви доказателства?

— Не говорим толкова за конкретни доказателства — притече се Русо на помощ на партньора си, — а за струпване на косвени улики. Те просто се набиват на очи, Ейб, трябва да го признаеш. В това се мъчим да те убедим.

Глицки поклати съчувствено глава.

— Нищо подобно не трябва да признавам. Слушайте сега какво ще ви кажа аз. — Той свали крака на пода и се облакът върху бюрото. — Следвайте мисълта ми и ме спрете, ако някъде греша. Имаме една жертва на битово убийство и един убиец отпреди четирийсет — повтарям, *четирийсет* години.

— Убиецът така и не е бил осъден — вметна Джул. — Само уточнявам.

— Приема се. Но в случая, чисто хипотетично, ще приема, че човекът, изправян на два пъти пред съда, действително го е извършил. После имаме едно полицейско самоубийство — кога? През хиляда деветстотин седемдесет и пета.

— Предполагаемо самоубийство, Ейб — не отстъпваше Джул. — Да не забравяме, че е бил щастливо женен и току-що е получил повишение. Освен това не само е арестувал обвиняемия, но и преди това е ходил по сигнал за оставените без надзор деца на същия този адрес и е подал доклади за жертвата и за нейната приятелка, Еви Спенсър.

— Девин — каза с равен глас Глицки. — Предполагам си даваш сметка, че от последното му посещение в апартамента и извършването на ареста до самоубийството му са минали цели четири години.

— Които приблизително съвпадат по време с воденето на делата — добави Русо.

— Е, и? — Глицки ги изгледа един подир друг. — Вижете, престанете най-сетне да ме кълвете и слушайте, става ли? Така. Третата ни жертва, от снощи, е Орлов, който уж работи по първия, четирийсетгодишния случай, макар че същевременно се занимава с още десетина други, да не говорим, че смъртта му може да не е свързана с нито един от тях. Но ето че не щеш ли, вчера той открива онзи Спенсър, който не отрича, че двамата са вечеряли, разговаряли, и изобщо във всяко отношение е готов да ни сътрудничи. Това май изчерпва картината. Или пропуснах нещо?

— Виж, Ейб — постави ръце върху бюрото му Джул. — Пропускаш, че Спенсър е бил съпруг на Еви. И че всички тези мъртви хора — дори ако приемем, че Бърг сам е сложил край на живота си — по един или друг начин са свързани с нея.

— А тя самата, ако смее да ти припомня, също е умряла, и то още през хиляда деветстотин седемдесет и осма.

— В Джоунстаун — обади се Русо.

— И какво отношение има това, за бога? Близо хиляда души са умрели в Джоунстаун. Това, че Еви Спенсър е една от тях, не я прави по-специална.

— Има твърде много съвпадения — отвърна тя. — Само това се опитваме да кажем.

Глицки се отпусна назад в креслото си.

— Съгласен съм, Сара, има елемент на съвпадение, което всеки от нас мрази. Ако се беше случило в рамките на ден-два, сам щях да кажа: „Ей, хора, тук има нещо гнило. Проучете тази Еви Спенсър и вижете докъде ще ни отведе, къде ще паснат късчетата от мозайката“. Но помислете само — тя умира преди трийсет и две години. Тоест четири години след Джим Бърг, осем след Марджи Карсън и при това, за капак, на друг континент. А сега и Иван Орлов. — Той разпери ръце. — Не знам какво точно очаквате да направя. Освен да приема на вяра теорията ви, което няма как да стане.

— Ейб — каза Русо — ако по линия на Еви Спенсър не излезе нищо, това ни оставя с празни ръце и по отношение на убийството на Орлов.

— Нищо подобно, Сара. Той е бил частен детектив. Работил е по цял куп случаи. Просто ще трябва да се поразровите и толкова. Ако причината не е там, значи е в частния му живот. Или просто е бил случайно набелязан и убит заради портфейла си. Няма нужда да ви казвам, че и това се случва, особено в квартали като онзи.

Двамата, седнали на сгъваеми столове пред бюрото на Глицки, си размениха погледи, след което Джул стана, отиде до вратата и я затвори. Когато се върна на мястото си, прочисти гърло, наведе се напред и заговори почти шепнешком:

— Ейб, ами ако в цялата тази работа са замесени ченгета?

На Глицки му трябваха няколко секунди, за да осмисли казаното. Когато най-сетне го направи, примигна и рече:

— За какво говориш? Какви ченгета? Мислиш, че Орлов е бил застрелян от полицаи? Това е страшно оскърбително обвинение и най-добре да разполагаш със силни доказателства, за да го подкрепиш. Е, разполагаш ли с такива?

— Все още не, сър. Нямам доказателства. А и всеки може да е дръпнал спусъка. Може дори да му е било платено, за да го стори.

— Значи сега пък излиза, че *полицай* е платил на убиеца. — Глицки прокара пръсти през косата си. — Не мога да повярвам, че слушам това. Откъде изобщо ти хрумна подобна идея?

— Не смятаме, че извършителят е непременно полицаи, Ейб — каза Русо.

— Просто не бива да пренебрегваме възможността — поде Джул — да са замесени служители на полицията, които може би вече не са на активна служба.

— А, ето че станаха и повече от един. Какво е това, някаква грандиозна конспирация?

— Помниш ли папките, които бях струпал в съседната стая, онези, които Хънт искаше да разгледа?

— Разбира се. Нали аз му позволих.

— Правилно. Но когато той започна да задава въпроси — дори не твърде много при това, — изведнъж се получи обаждане от Лапиър и ти беше намекнато, че ще е най-добре да насочиш ресурсите си другаде.

— И за теб това е зловещ признак?

— Във всички случаи ме навежда на мисълта, че някой е говорил с нея, за да те накара да отклониш мен и Хънт от случая. Мисля, че всичко е започнало още тогава, около първото убийство. И когато четири години по-късно Джим Бърг е станал инспектор, е успял да надуши нещо...

— Как по-точно?

— Не знам. Нищо чудно да е подозирал от самото начало. Но съпругата му е споделила с Хънт, че е бил убеден, че са арестували погрешния човек, и след като му се е удала възможност да разследва...

— Всичко това са фантазии, Девин. Чудя се как ти ги ражда главата.

— Не бих ги нарекъл фантазии. През седемдесет и четвърта, две седмици преди да се самоубие, Джим Бърг е изискал цялото дело, всички папки по него. Той е последният човек, който го е разглеждал преди Хънт и мен. И явно е открил каквото е търсел.

— Като например?

— Нямам представа. Но нещо значимо в тогавашния контекст, което сега сме твърде отдалечени във времето, за да забележим.

— Наистина, Ейб — намеси се Русо, — защо ще взема делото, ако не е смятал, че има още какво да се прави по него?

— Откъде да знам? Може да е искал да види как се води дело. Или е знаел факти, които са могли при евентуално трето изслушване да доведат до присъда. Или пък като нов инспектор просто е търсел начин да си изгради престиж. Нямам никаква идея. — Погледът на Глицки, устремен към тях над бюрото, излъчваше повече тъга, отколкото упрек. — Девин. Сара. Ето, изслушах ви внимателно и все още не знам защо водим тази дискусия. Има ли нещо конкретно, което се очаква от мен?

Това, разбира се, бе същината на въпроса. Джул се облегна назад, погледна към партньорката си и после отново към Глицки.

— Просто искахме да знаеш, че случаят на Орлов може да извади на бял свят някои... чувствителни теми, затова решихме, че е добре да бъдеш в течение, за да не те сварят неподготвен.

— О, аз умея да се справям с чувствителни теми, повярвайте. Това ми е специалността, независимо кой какво казва. И не ме разбирайте погрешно. Не ви поставям абсолютно никакви ограничения за това как да водите разследването. Но... — Глицки склочи ръце пред себе си на бюрото. — Смятам, не е нужно да ви напомням, че теориите

са хубаво нещо, но вашата работа е да събирате доказателства и да градите теориите върху тях, а не обратното.

— Допирните точки на случая с Еви не са теории — каза Сара. — Те са проверими факти.

— Добре. И все пак имайте предвид, че понякога фактът е просто факт. Няма друга значимост и може никога да не прерасне в доказателство за каквото и да е престъпление. Разбира се, вие сте свободни да следвате всяка посока, в която ви водят уликите — това ви е работата. Но имайте благоразумието да не раздухвате чувствителните теми, за които споменахте, преждевременно. Ако ще го правите, доказателствата ви трябва да са железни и непробиваеми.

— За това говорим — кимна Джул. — Стига да успеем да стигнем дотам.

— В такъв случай — рече Глицки — по-добре се захващайте за работа.

Икономката въведе Хънт в трапезарията на енорийското жилище. Съдовете бяха вече раздигнати и отец Бернард седеше сам на масата с разтворена книга, оставена с корицата нагоре, полупълна чаша и полупразна бутилка каберне пред себе си.

— Съжалявам, че отново ви безпокоя — каза Хънт още щом прекрачи прага.

— Не ставай смешен — махна с ръка свещеникът. — Приличам ли ти на човек, който не се нуждае от малко компания? Особено когато става дума за отдавна изгубен син? Макар, разбира се, да имам своята книга и своята... да го наречем, слабост. Да ти наля една чашка? Колкото да опиташ?

— Не, благодаря, отче. Все още се вода на работа.

— Значи имаш и други въпроси към мен? Трябва да призная, че отдавна не съм се чувствал толкова... полезен. Имаш ли някакъв напредък в диренията си?

— Може би не точно такъв, какъвто ми се ще, но... — Хънт постоя още малко прав, с отпуснати край тялото ръце, но най-сетне придърпа един стол и седна. — Истината е, че един от служителите ми снощи бе убит. Млад мъж, на име Иван Орлов.

— Убит? — чашата на отца се спря на половината път до устата му и той я постави обратно на масата.

— Да — кимна Хънт. — Застрелян. Реших, че може да има нещо общо със случая на майка ми.

— Боже милостиви. — Бернард склони глава, прекръсти се и затвори очи, явно отправяйки молитва за душата на Иван. Когато погледна отново, каза:

— Знаеш ли, Уайът, може да ти прозвучи като богохулство, но колкото по-дълго живея, толкова повече разбирам защо хората губят вяра в Господ. Онова, което не ми е ясно, е по-скоро как могат да се съмняват в съществуването на дявола. — Той се засмя безрадостно. — Това донякъде е и причината да не съм атеист. Аз знам, че има дявол.

Оттук, логично е да се предположи, че има и Господ. Или поне духовна област, която би позволила съществуването му. Разбираш ли какво имам предвид?

— Досега не бях чувал някой да го формулира по този начин.

— Е, няма да тръгна да го проповядвам. Но не ти ли се струва, че навсякъде около нас има повече свидетелства за наличието на зло, отколкото на добро?

— Понякога да, отче. Понякога да.

— Много съжалявам за твоя служител — каза Бернард, като отпи от виното си.

— Също и аз. Боря се с мисълта, че аз го пратих по този път. Че заради мен го застреляха.

— Ако е така, не е било нарочно, нали? Нямало е откъде да знаеш.

— Вярно, но това не ми дава особен покой. Иван просто е мъртъв. — Хънт махна по посока на бутилката. — Може би една глътка от това все пак ще ми дойде добре.

— Разбира се. — Свещеникът стана, отвори тъмния стар шкаф точно зад гърба си, извади чаша и му наля. — Е, с какво мога да ти помогна? — попита, когато седна отново.

— Въпросът е там, че ситуацията се промени. Сега, независимо дали Иван е работил по случая на майка ми, или не, смъртта му е работа на полицията. Най-добрият ми приятел е инспектор в отдел „Убийства“ и разследването е възложено именно на него. Тъй че, въпреки собственото ми желание, препоръчително е да стоя настрана. Най-малкото за да не се пречкам и да не подплашвам свидетелите.

— Разбираемо е. И в такъв случай какво друго ти остава да правиш?

— Има няколко неща. Например, баща ми. Така и не успях да го открия и ми хрумна, че ако ви помоля да разровите още малко паметта си, може да се сетите за някоя малка подробност относно това накъде е отишъл, след като е напуснал града.

Лицето на Бернард отрази разочарованието му.

— Не съм спирал да мисля за това от първия ден, когато ме посети. Бяха му предложили работа в Тексас, но той ми каза, че може и просто да тръгне накъдето му видят очите и да не спира, докато не почувства, че е дошло време да спре. След това повече не го чух.

— Добре тогава. — Хънт повъртя столчето на чашата си. — Вие споменахте, че сте му намирали работа сред енорияшите си...

— Да?

— Може да ви се стори като изстрел наслуки, но кое ли не е след толкова много време... Мисълта ми е дали има шанс да е поддържал връзка с някой от тях?

— Не знам. Възможно е, но не бих разчитал особено. — Безпомощното изражение на отца се усили още повече. — Оттогава са минали четирийсет години, Уайът. Цял късмет ще е, ако изобщо са още живи.

— Може да опитате, само това казвам. Така поне ще имам някаква следа.

— И ако го намериш, какво?

— Ще мога да отида и да похлопам на вратата му. Да го попитам кой му е предложил работата, с какви други хора е общувал по онова време. Това може да ме насочи по пътя, в края на който ще открия убиеца на майка си.

— Нима наистина е възможно? — В погледа на свещеника проблесна внезапна искрица надежда. — Мили боже, добре, ще се помъча да се сетя. Обещавам.

— Това е единствената ми молба. — Хънт вдигна чаша за здравица, двамата мъже се чукнаха и отпиха. — Всъщност не, излъгах ви. Освен за баща си исках да ви задам и един-два въпроса за майка си.

— На твоё разположение съм, но мисля, че вече ти казах всичко, което знам.

— Така е. Но ще ви затрудни ли да повторите отново разказа си за станалото в Индиана?

Бернард сбърчи чело.

— Има ли нещо? — попита Хънт.

— Не. Но просто не мога да си спомня да съм ти разказвал много за Индиана. Като изключим това, че майка ти не искаше да говори за миналото си там.

— Останах с впечатление, че е била подложена на някакъв тормоз. Така ли е?

— Да, така изглеждаше. Виж, Уайът, знам, че имаш лични причини да се ровиш в миналото на родителите си. Но ми се струва, че

отиваш твърде далеч. Баща ти е друго — той може да е още жив. Но какво очакваш да ти каже майка ти за собствената си смърт?

— Не знам. Струва ми се, че колкото повече знам за живота ѝ, толкова повече ще се приближа до отговора какво я е причинило.

— Да, но Индиана? — целият вид на свещеника издаваше нежеланието му да задълбава повече в темата. — На колко трябва да е била тогава, на петнайсет? Какво значение би могло да има?

Хънт се облегна назад, преценявайки държанието на събеседника си и спада в неговата отзивчивост. Нещо в атмосферата се бе променило, а той не искаше да губи инерцията, набрана по-рано по време на разговора. По някаква причина бе уверен, че историята на майка му е по-важна от тази на баща му, и изведнъж осъзна, че Бернард знае нещо, което не издава. Струваше си всякакво усилие, за да разбере какво точно е то.

— Помните ли предния път, когато бях тук, отче? Тогава ви попитах за Еви Секрист.

Както и бе очаквал, промяната на темата начаса сне напрежението. Свещеникът се поотпусна, пресегна се към чашата си и отпи.

— Да, естествено.

— Е, аз открих някои неща за нея. Всъщност доста неща. — И през следващите минути сподели наученото, приключвайки с драматичния финал. Който произведе очаквания ефект.

— Джоунстаун?

— Заедно с децата си. И двете.

— Отново нечестивият. Бог да ни е на помощ. — Бернард въздъхна тежко. — Не че не ѝ личеше още тогава, когато общуваше с Марджи и Кевин. Беше от ония податливи хора, в които сектите се впиват като лешояди.

— Знаете ли нещо за Джим Джоунс, отче?

Свещеникът повдигна рамене.

— Не повече от всеки друг. Никакви особени подробности. Тогава ние, от основните вероизповедания, не му обърнахме достатъчно внимание. Докато не стана твърде късно. А после... мисля, че не можехме да понесем да слушаеме твърде много за него, нито за случилото се. Вероятно сме изпитвали вина, задето не сме се

намесили, когато сме имали възможност. Но и какво ли сме могли да сторим? Той просто им бе промил мозъците.

— Да, така е. Но искате ли да научите нещо интересно за Джим Джоунс?

— Какво?

— Той е от Индиана.

От гърдите на отца се разнесе гърлен звук. Хънт почти можеше да чуе как се превъртат колелцата в мозъка му. Той гледа известно време в една точка, после все чашата си и я пресуши на един дъх. Остави я обратно на масата и я напълни, както и тази на госта си. Найсетне се наведе напред с думите:

— Тя смяташе, че вината е нейна. Мнозина потърпевши смятат така.

— Вината за кое?

— За тормоза. Сексуалният тормоз. Груповият секс с нейния пастор. Започнал е, когато е била на единайсет и при това не е била единственото дете. — Бернард отново посегна към виното, а очите му се замъглиха. — Нарушавам тайната на изповедта, като ти го казвам, Уайът. Никога преди не съм го правил и може да горя в ада заради това, но ако ти помага, не виждам с какво повече би могло да навреди. Мислиш ли, че пасторът ѝ е бил Джим Джоунс?

— Не е невъзможно — кимна Хънт. — Тя споменавала ли е име?

— Нито веднъж. Постоянно го наричаше „той“. Но дори да е бил Джоунс, Уайът, къде ще те отведе това?

— Нямам представа, отче. Някъде, където ще открия отговори. Джоунс има своята история. Ако някъде тя се пресича с тази на майка ми, това е една нова истина, с която да работя. А трябва да вярвам, че все една от истините ще ми помогне да стигна до човека, който я е убил — и може би не само нея, но и Иван Орлов.

* * *

След като си тръгна от църквата, Хънт направи две телефонни обаждания от колата. Първото беше до Тамара, която обаче не вдигна. Той ѝ остави съобщение на гласовата поща, че ще се радва да я види

щом приключи със задачите за вечерта, каквито и да се окажеха те. Помоли я да му звънне по-късно, независимо колко е часът.

После се чу с Джул и не остана във възторг от разказа му за посещенията у Лайънел Спенсър. Трудно му бе да повярва, че човекът, който е бил женен за Еви и който в известен смисъл представляваше свързващото звено в цялата афера, се е оказал кротък отшелник, без ни най-малка представа защо Орлов го е търсил. Освен че не бе чувал за Кевин и Марджи Карсън, той не бе направил пред Джул и Русо никакъв коментар за Джим Джоунс, Храма на народите, дори за собствената си жена и деца — нищо, освен че бе потвърдил вече бездруго известните факти.

За Хънт бе непонятно мекото отношение на полицаите към него, имайки предвид, че той очевидно бе последният, видял Иван жив и дори вечерял с него минути преди смъртта му. Джул и Русо изобщо не бяха обсъдили със Спенсър делото на Кевин Карсън, не бяха споменали имената на полицаите и адвокатите, за да видят дали ще прояви интерес и ще им даде някаква информация. Всъщност само бяха удостоверили, че Орлов му се е обадил и че двамата са се срещнали в ресторанта, сякаш след това не се бе случило нищо особено.

Хънт не бе готов да се задоволи с толкова. Трябваша му по-добри отговори. Всички инстинкти му диктуваха, че човек, толкова тясно свързан с драматичните събития, би следвало да знае повече.

Той почти се бе заклел пред Девин, че няма да се бърка в полицейската страна на разследването, но това беше, преди да научи, че разпитът на Спенсър се е оказал такъв провал. Сега, усещайки парене под лъжичката от разкритията на отец Бернард, заради които явно щеше да му се наложи да лети до Индиана, не искаше да напуска града, преди да е притиснал Лайънел за по-конкретна информация.

И тъй, към 9:15 вечерта, той паркира на Ларкин стрийт и доближи портата от ковано желязо. Разполагаше с номера на домашния му телефон и можеше първо да позвъни, но реши, че една непредизвестна и неочаквана визита ще бъде по-продуктивна. Натисна бутона върху каменната стена и близо минута чака бравата да избръмчи, преди да го натисне отново. Когато и вторият опит не даде резултат, остави дрънкащия вагон на кабелната железница да отmine,

после се озърна да се увери, че на улицата няма никой, и се прехвърли през оградата сред гъстите кипариси.

Над главата си зърна светлина в някои от прозорците на фасадата и застина за кратко с надеждата да забележи движение, някаква преминаваща сянка. След като нищо такова не последва, се упъти по пътеката към входната врата, където също имаше звънец.

Гонгът се разнесе из цялата къща, долитайки ясно до мястото, където бе застанал. Той напрегна слух, очаквайки да чуе приближаващи стъпки. Накрая, с нарастващо раздразнение, похлопа по вратата:

— Господин Спенсър!

Извади мобилния си телефон и набра домашния номер. Апаратът вътре започна да звъни — един, два, три, четири пъти, после се включи секретарят. Той затвори, без да остави съобщение.

Нямаше никой въщи.

Но светлините бяха запалени.

При това Джул му бе казал, че Лайънел Спенсър рядко излиза навън. Къде ли беше тогава?

* * *

Хънт беше паркирал само през четири къщи надолу по улицата и сега се върна и седна в колата. Мина му през ума, че човекът може просто да е отишъл да похапне — наоколо имаше изобилие от добри ресторанти. А и много хора оставяха лампите в домовете си включени — или защото забравяха да ги угасят, или за да им е светло, когато се върнат.

За да убие времето, докато дебнеше жертвата си, остави мислите си да текат свободно между пропитата му с вина реакция на смъртта на Иван, насоката, която вземаха отношенията им с Тамара, и стратегията на разпита, която щеше да следва, щом Спенсър се прибереше.

Колкото и да си ексцентричен, минаваше му през ума, трудно можеш да пропуснеш дело за убийство, водено срещу съпруга на най-добрата приятелка на жена ти. Дори и него самия да не го бе интересувало особено, то със сигурност е значело много за Еви.

Но не, рече си Хънт, естествено, че и той е следял развитието. Как са могли Джул и Русо да не изкопчат нещо повече от него? Колкото повече разсъждаваше, толкова по-сигурен се чувстваше, че Спенсър е знаел имената на основните действащи лица, както и много други детайли по процеса. И че е познавал ако не преки свидетели, то поне други близки и познати от кръга на Еви, а оттам и на Марджи и Кевин, които са могли да хвърлят нова светлина върху историята, конфликтите, мотивите.

Нещо повече, Спенсър бе човек, изгубил цялото си семейство в Джоунстаун. По собствените му думи, изречени пред Джул, Еви бе съсипала живота му. Фактът, че не е отишъл там заедно с нея и децата си, не означаваше, че е бил в неведение. Несъмнено е следял духовното ѝ преобразяване, метаморфозата от дрогираща се с ЛСД религиозна откачалка до сектантка от Храма на народите. Дали и собствената му майка не е била свидетелка на това? Или пък участничка? Дали Джим Джоунс не бе допринесъл за търканията между нея и баща му?

От своите търсения по интернет Хънт знаеше, че Джоунс се е преместил в Сан Франциско едва през 1972-ра, две години след смъртта на Марджи. Това сякаш изключваше пряка връзка помежду им. Но от друга страна, ако той е упражнявал над нея тормоз като дете, тя можеше през цялото време да е била в течение на действията му.

Тамара се обади чак в 10:45.

— Вече бях изгубил надежда — каза той.

— Оставил си ми съобщение да ти се обадя независимо колко е часът. Къде си?

— Втори час чакам в засада пред дома на Лайънел Спенсър, за да му задам няколко въпроса, щом се прибере.

— Мислех, че Девин вече го е направил.

— Така е. Само че не го е питал каквото трябва. Къде се губиш досега?

Тамара въздъхна в слушалката.

— Мики беше направил лаяния за родителите на Иван. Отнесохме я у тях. Застояхме се и пих малко водка. Беше доста кошмарно. Нямам предвид водката.

— И аз не мога да си го избия от ума. Все си мисля, че аз го изпратих на смърт.

— Стига, Уайът. Дори не знаехме, че се е захванал с това.
— Вярно. А той е открил нещо. И Спенсър го е спрял.
— Как? Като е откраднал такси?
— Не знам как.
— Всъщност не знаеш и „дали“.
— Права си. Но това не ми пречи да се самобичувам.
Тя замълча за миг, после попита:
— Колко още ще се бавиш там?
— Зависи кога ще се върне Спенсър. Ще ми се да го изчакам.
— Мислех тази вечер да намина към вас, но доста се забавихме у
Иван. Затова може би просто ще си лягам.
— Добре. Все някога ще намерим време един за друг. Обещавам.
— Нали не се сърдиш? Съжалявам, че стана така, не бях
планирала...
— И аз не бях планирал, Там. Не се сърдя.
— Сигурен ли си?
— Напълно.
— До утре, тогава.
— До първи зори. А сега върви да се напиш.

* * *

Хънт разполагаше с много време за мислене и колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че причината за смъртта на Иван е нещо, което той е открил във връзка със Спенсър. Щом е разбрал, последният или го е убил сам след набързо уговорената вечеря, или се е свързал с някой, който да се погрижи за мократа поръчка. А съдейки по скоростта, с която се бяха развили събитията, това трябва да е бил негов доста близък познат.

Как бе възможно Джул и Русо да не си дадат сметка за всичко това и да не го поставят натясно по време на разговора? Притежаваше ли Спенсър оръжие? И откъде бе спечелил значителното състояние, с което явно разполагаше? Имаше ли обяснение за факта, че не познава най-добрата приятелка на жена си?

Иван бе работил по случая за убийството на майка му.

И поради това отговорността за смъртта му падаше изцяло върху раменете на Хънт. Нямаше как да отрече това. Беше пратил хората си да събират информация и ето че един от тях бе застрелян. Защото беше стигнал твърде близо. Все още не можеше да го докаже, но вярваше абсолютно, че е така.

Трябваше незабавно да изтегли персонала си от разследването. Нямаше право да го излага на подобен риск. Сега това бе задача на полицията. Той сам щеше да поддържа връзка с Джул и Русо и да ги държи в течение на откритията си, ако имаше такива.

Още една мисъл накара тръпки да полазят по гърба му. Ако се остави настрана гибелта на Иван, всичко от самото начало сякаш бе режисирано от тайнствения изпращач на съобщенията. Който и да беше, той искаше да остане в сянка и същевременно да помогне на Уайът да стигне до убиеца на майка си. Но ето че този убиец бе действал, за да се защити. И несъмнено щеше да го стори пак.

В един сейф в мазето на къщата си Хънт държеше два пистолета. Обичайно не се нуждаеше от тях и дори нямаше разрешително за носенето им. Но сега, седнал в тъмната кола наред пустата нощна улица, изведнъж съжали, задето не е взел оръжие. Сред притока на адреналин си даде сметка, че е постъпил глупаво, че е трябвало да бъде подготвен, нащрек, докато всичко не приключи.

В огледалото за обратно виждане видя самотна фигура — мъж в шлифер, с ръце в джобовете — да се задава по тротоара. Когато се изравни с колата, той забави крачка, спря и надникна през страничния прозорец. После, със задоволено — или може би изострено — любопитство просто продължи нататък. Сърцето на Хънт, блъскащо лудо в гърдите, постепенно възвърна нормалния си ритъм, докато мъжът подмина къщата на Спенсър, стигна до ъгъла и свърна зад него, изгубвайки се от поглед.

Улицата отзад отново остана празна и безмълвна. Той погледна дисплея на телефона си. Часът беше 1:14.

Лайънел Спенсър очевидно нямаше намерение да се прибира. Лампите вътре продължаваха да светят. Хънт си помисли дали да не се обади на Джул, но после се отказа. Нямаше какво друго да му поднесе освен празни теории и параноя. Вместо това завъртя ключа на стартера, запали фаровете, включи на скорост и бавно пое към къщи.

Съдебната палата се намираше само на няколко пресечки от дома му и той отиде дотам пеша, появявайки се на четвъртия етаж с три чаши капучино, купени от фоайето под формата на изкупителна жертва, задето щеше да досади на двамата инспектори. Сара Русо бе придърпала един стол край бюрото на Джул, от който сега стана, отстъпвайки го на Хънт.

Посрещнаха го без особени овации — все пак беше външно лице, натрапило се в полицейски отдел — и не се разсипаха в благодарности за капучиното. Ако им бе донесъл турско кафе, можеха поне да обърнат чашките и да гадаят защо е дошъл. Но дори и така успяха що-годе да се досетят.

Джул махна капачето, отпи от парещата течност и каза:

— Защо ли имам чувството, че това посещение, едва десет минути след началото на работния ден, вещае промяна в твоето първоначално и достойно за уважение решение да не си пъхаш носа в нашето разследване?

— Ще ти отговоря с една лесна задачка, Дев. Нали ми каза, че Лайънел Спенсър не възнамерявал да излиза никъде снощи?

— Да.

— Е, познай какво е станало?

Преди Джул да успее да отговори, се намеси Сара Русо, с дрезгав глас и раздразнен тон.

— Четейки между редовете, Уайът, нали не искаш да кажеш, че си отишъл и си се видял с нашия приятел Спенсър?

— Почти улучи. Отидох, да. Но не се видях с него.

— О, така ли? — Тя го фиксира с хладен поглед. — Дължа да те уведомя, че дори това е напълно извън правилата. Не можеш да се бъркаш в полицейско разследване, точка. Както и да го усукваш, се брои за възпрепятстване и нека не ти звучи драматично, но може да ти коства лиценза. Достатъчно ясно ли се изразявам? Не... можеш... да...

правиш... това! — Тя тикна чашата си към него. — И не ми е притрябвало проклетото ти кафе.

— Напротив, притрябвало ти е — бутна я той обратно към нея. — Половината от причината да съм тук е за да ви кажа, че действително ще стоя настрана.

— Това трябва да е хубавата половина — рече Джул. — А другата?

Хънт извади от вътрешния си джоб прилежно сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

— Около милион въпроса, които ми хрумнаха снощи, докато безуспешно чаках господин Спенсър да се върне у дома.

Русо грабна списъка и го оглежда около две секунди, при което гъста руменина тръгна от шията ѝ и се разпростря нагоре по лицето.

— О, разбирам. Много благодаря. — Тя го тръшна върху бюрото и хвърли изпепеляващ поглед към Джул. — Направо не мога да повярвам, а ти? Ако имаш нужда от мен, ще съм на работното си място. — И като загърби Хънт, тя се упъти, без да се обръща, към отсрещния край на голямото общо помещение.

— Май нещо се разстрои — каза Хънт. — И си забрави кафето.

— Наблюдателен, както винаги. — Джул поклати възмутено глава. — Какво си мислиш, че правиш? Нарочно ли се държиш оскърбително, или просто не си си пил хапчето против тъпота?

— Казвам ти, че той има нещо общо с целия случай. Спенсър.

— Да, добре. Има. За разлика от теб.

— Знам, знам. Извън играта съм. Но това тук — той посочи отново листа — са неща, които рано или късно сам ще искаш да го попиташ, гарантирам ти.

— Така ли? И смяташ, че нямаше да се сетим за тях?

— Не, Дев, не ме разбирай погрешно. Естествено, че щяхте. Но реших, че една малка подсказка няма да навреди. Все пак знаеш, че отдавна се ровя в това. Вчера той ви е пратил за зелен хайвер. Трябвало е да го притиснете по-силно.

— Ще стигнем и дотам. Междувременно, както каза Сара, благодаря за съвета.

— Аз оттеглям хората си от случая. Никой друг няма да работи по него.

— Никой друг означава все пак някой, нали? И този някой ще си ти?

Хънт поклати отрицателно глава.

— Налага ми се да замина.

— Чудесна идея. Така поне Сара няма да те арестува. Къде ще ходиш?

— В Индианаполис.

— О, естествено. Как не се сетих. И какво има в Индианаполис?

— Джим Джоунс.

Джул се облегна на стола с невярващо изражение.

— Значи това е твоята идея за стоене встрани?

— Все още търся убиеца на майка си, Джул. Няма да се откажа от това.

— Ами ако същият човек е убил и Иван Орлов?

Хънт повдигна рамене.

— Ако открия каквато и да било улика в тази насока, веднага ще я съобщя първо на Сара и теб. Няма да има никакъв конфликт на интереси.

— Погрижи се да е така, Уайът. Появи ли се дори и намек за такъв, ще трябва веднага да се оттеглиш. Сара не се шегува, че можеш да изгубиш лиценза си, ако не и нещо по-лошо.

— Добре. Разбрах те. — Хънт най-сетне се пресегна за собствената си чаша капучино и махна капачето. — Но остава фактът, че снощи Спенсър не даде никакъв признак на живот. Звънци, телефони, какво ли не опитах. Чаках пред дома му до един сутринта и нещо и той така и не се появи. А къщата беше осветена като коледно дръвче.

— Значи е излязъл, чудо голямо.

— Или пък не е.

— Какво искаш да...? — Джул едва потисна смеха си. — Ама и това твое въображение просто не мирясва. Да не мислиш, че е бил вътре, неспособен да отвори вратата или да вдигне слушалката? В безсъзнание? Мъртъв?

— Има всякакви възможности.

— Е, бъди сигурен, че ще ги проучим. — Джул понижи глас и се наведе към него. — Нека ти задам един въпрос. Обещавах ли, че ще ми кажеш истината?

— Стига да мога.

— Това е насърчаващ отговор.

— Какъвто е, такъв — отвърна Хънт. — Да чуем въпроса.

— Случайно да си проникнал в къщата и да си открил нещо там? Сега беше ред на Хънт да потисне смеха си.

— Бих го направил, но реших, че може да ми се разсърдите. Тъй че окончателният ми отговор, и той е самата истина, е „не“.

— Сигурен ли си?

— Казах „окончателен отговор“, Дев. Не знам какво има в къщата. Но ми се струва, че не е зле да проверите.

— Както вече споменах, ще го направим, щом му дойде времето. — Той почука няколко пъти с писалката по бюрото си. — Между другото, за да спиш спокойно, нека те уверя, че и за нас Спенсър представлява определен интерес. Но обичайно не говорим твърде много с подобни лица, преди да имаме какво да им кажем. В момента разглеждаме телефонните му разпечатки, за да видим дали не се е обаждал на някого, докато е бил в „Ориджинал Джо“. Проверихме алибито му и знаем, че действително е напуснал ресторанта десетина минути преди стрелбата. Правим всичко по силите си да открием таксито, както и други евентуални улики, които могат да изскочат. Казвайки всичко това, не бива да забравяме и възможността причината за покушението да няма нищо общо с господин Спенсър или със случая на майка ти. А преди да привикваме хората на разпит, обичаме да стъпим на по-твърда почва. Иначе рискуваме да ни обвинят в полицейски тормоз. Или пък в глупост.

— Е, вие си знаете — изправи се Хънт. — Надявам се само да стане по-скоро.

— Не бери грижа — усмихна се фалшиво Джул. — Благодаря, че се отби.

* * *

Хънт вече бе събрал багажа си. Полетът му за Минеаполис беше в 6:15 вечерта, а оттам на другата сутрин щеше да направи връзка за Индианаполис. Но сега се бе отбил в безрадостния офис, за да потвърди още веднъж нареждането си никой да не работи по случая на

майка му. Ако Джул, отец Бернард или който и да е друг се обади с някакви новини, служителите не биваше да предприемат действия, а само да му предават съобщенията. Вярно, едва два дни по-рано, във вторник, ги бе събрал до един, за да ги включи в общото разследване, но сега, заради случилото се с Иван, ситуацията се променяше.

— Но ние дори не сме сигурни, че това е причината за убийството му — каза Мики, опрян върху един от шкафите край стената.

Хънт, който седеше на дивана до Тамара, кимна в знак на съгласие.

— Така е. Но лично аз съм дълбоко убеден, че е така, и не мога да постъпя по друг начин, Мик. Който и да го е сторил, сега вече е нащрек и не искам да остава с впечатлението, че цялата агенция е по петите му. Случаят е приключен, всички се връщаме към обичайната си дейност.

— С изключение на теб — каза Тамара.

— Да, с изключение на мен. Но аз си обирам крушите отгук и оставям Девин и Русо да си вършат работата. — Той се извърна настрана. — Джил? Наясно сме, нали?

Тя бе седнала в едно от кожените кресла, устремила поглед към тавана. Сега изпусна дълбока въздишка и избърса с пръсти сълзите от бузите си.

— Съжалявам, Уайът. Май не те слушах съвсем. Все още съм... Искам да кажа, едва онзи ден той беше тук, сред нас.

— Знаем — каза Хънт. — Наистина е ужасно.

Тамара сложи утешително ръка върху рамото ѝ.

— Разбираме те, Джил. Толкова е трудно да го приемеш, да се примириш с факта.

— Но аз не искам нищо да приемам, там е проблемът. Искам той пак да е тук и всичко да си е както преди. — Тя тръсна глава и затвори очи за момент, мъчейки се да запази самообладание. После внезапно изправи гръб и изгледа присъстващите. — Всичко е адски несправедливо!

— Така е — съгласи се Хънт. — Именно затова не искам който и да било от вас да се замесва повече, превръщайки се в потенциална мишена.

— Означава ли това — попита предпазливо Джил, сякаш отърсвайки се от някакво колебание, — че според теб човекът, застрелял Иван, е убил също и майка ти?

— По мое мнение, да.

— Но тогава ние можем да ти помогнем — каза тя.

— Разбира се — подкрепи я Мики. — Всички искаме да пипнем кучия син.

Хънт вдигна ръка.

— Оценявам го, наистина. Но първо, Девин и Русо обещаха да ни отрежат главите, ако продължим да душим наоколо. Тази сутрин им предадох всичките си записки. Те знаят какво сме свършили до момента и сега най-разумно е да си налягаме парцалите. Да накараме убиеца да си мисли, че или ни е уплашил, или Иван е действал сам.

— А кое е второто? — попита Тамара.

— Второто е, че просто е твърде рисковано. Този маниак явно елиминира всяка заплаха, изпречила се на пътя му. Затова не искам никой от вас да попада в полезрението му. Нека ченгетата сами го пипнат, ако могат.

— Знаеш ли, че това ме навежда на една мисъл — каза Джил. — Той е убил майка ти, защото също е представлявала заплаха.

— За какво?

— Не знам. За някого или за нещо. Във всеки случай, за първи път се появява вероятен мотив.

Хънт кимна.

— Ще го имам предвид, Джил. Идеята е интересна.

— Добре, ами изпращачът на съобщенията? — попита Мики, пристъпвайки от крак на крак, явно недоволен от стратегията на отстъпление. — Все трябва да има начин да подновим контакта с него. Да пуснем обява във вестника или каквото и да е там.

— Не вярвам да се получи — каза Хънт. — Този човек не желае да се разкрива, Мик. И след случилото се с Иван мисля, всички разбираме, че има основателна причина.

Настъпи напрегната тишина, прекъсната накрая от въздишката на Мики.

— И какво предлагаш да направим, Уайът? Просто да забравим?

— Така ще е най-добре. Ако полицията ви потърси с въпроси, отговаряйте им, но не ходете сами при тях, нито предприемайте

някакви инициативи. И най-вече, не се срещайте с клиенти, които не познавате. Внимавайте, ако се озовете в съмнителни квартали, дори направо ги избягвайте. — Той направи пауза. — Давам си сметка, че всички ме мислите за параноик. Може и да сте прави. Но аз нося определена отговорност за смъртта на Иван... — Той отклони с жест разпокъсания хор от възражения. — Независимо от вашето мнение, това е нещо, с което трябва да живея. Ако знаех какво ще се случи, щях просто да оставя майка ми да почива в мир, но след като се стигна дотук, трябва да доведе нещата докрай. — Той обгърна с поглед малката си войска. — Това е моя битка, не ваша. Наистина.

* * *

Джил и Мики се бяха върнали по бюрата си. След като те излязоха, Тамара затвори вратата на кабинета на Хънт и двамата се озоваха прави един срещу друг насред стаята.

— Не знам какво всъщност очакваш да постигнеш — каза тя.

— И аз не съм съвсем сигурен. Може би нищо, но съм длъжен да отида и да проверя.

— Да провериш какво?

— Дали е имало някаква връзка между майка ми и Джим Джоунс.

— И ако е имало, какво ще ти донесе това?

— Увереност, предполагам. Познание. Мотив.

— За какво, Уайът, пак там е въпросът.

— За цялото заплетено кълбо от отношения, Тамара. Еви и Лайънел Спенсър, майка ми и баща ми, Джоунстаун. Засега всичко витае в сферата на догадките. Фактите явно се преплитат някъде, но помежду им зее огромна пролука, и то не само във времето. Всичко в мен крещи за отговор, който да запълни тази пролука и след като не мога да го открия тук, ще отида да го търся другаде.

Тя стоеше с кръстосани на гърдите ръце и стисната челюст.

— Добре, Уайът, но всичко в мен пък крещи, че не бива да ходиш. Имам ужасно лошо предчувствие. Защо не последваш собствения си съвет към нас и не се отдръпнеш? Остави полицията да се справи, това е тяхна работа.

— Дори да е така, става дума за моята майка. Вече съм стигнал дотук, искам да науча всичко докрай. Какво се е случило, как се е случило. Това е моя работа. Мой дълг.

— Не, Уайът, не е! — Тя пристъпи по-близо до него. — Нима не разбираш? Вече нямаш дълг към майка си, ако изобщо някога си имал. Нея отдавна я няма. Мъртва е. Мъртва! А Девин е този, който трябва да открива и хваща убийците.

— Да, но...

— Никакво „но“. Твоят дълг е към собственото ти бъдеще. Към теб и мен, ако трябва да вярвам на всичко, което си казахме през изминалата седмица. Или съм се излъгала?

— Не, Там, не си. Но трябва да свърша и това, да стигна до истината.

Гласът на Тамара се прекърши.

— Ами ако тази истина те убие, Уайът? Какво се очаква да правя аз тогава?

— Не мисля, че ще се стигне чак дотам.

Горчив смях.

— Да, и Иван сигурно също не е мислел. Дори не му е минавало през ума. А ето какво стана.

Хънт наведе глава, после я вдигна.

— Няма да се оставя да ме убият. Ще отида там, ще открия каквото ми е нужно, а после ще се върна тук и ще започнем бъдещето си заедно, без тъмни сенки над главите ни.

Тя стои и малкото пространство, оставащо помежду им, и го улови за двете ръце.

— Чуй ме, Уайът. — Умоляващият ѝ глас се сниши почти до шепот. — Нека се махнем отгук, само двамата, още сега. Да отидем все едно къде, само не на място, където ще продължиш да работиш по случая. И после, след ден или седмица, когато всичко приключи и Девин извърши ареста, ще се върнем. И вече ще сме положили началото помежду си.

— Ние сме го положили и сега, Там. Нали сме заедно.

— Не, не сме. Още не. Просто кажи „да“. — Тя сграбчи китките му. — Кажи „да“, по дяволите!

Той затвори безмълвно очи, неспособен да изтръгне думата от себе си.

Тамара го пусна и се отдръпна.

— Съжалявам — каза Хънт. — Ще се върна до няколко дни.
Тогава ще уредим всичко.

Самолетът се приземи в Минеаполис към полунощ и Хънт се регистрира в хотела на летището. Качи се в стаята си, хвърли багажа до леглото и веднага излезе отново, насочвайки се право към бара във фойето. Макар и не точно преливащ от посетители, той изглеждаше единственото място, даващо някакви признаци на живот. Трима мъже на негова възраст, вероятно бизнесмени, които на сутринта също щяха да отлетят към някой град в Средния запад, седяха на столчета край барплота, гледаха спортен канал, ядяха фъстъци всеки от своя купичка и посрбваха коктейли.

Хънт си избра място в края, по-далеч от телевизора. Повехнала червенокоса хубавица, чиято табелка гласеше „Адриен“, постави салфетка пред него.

— Тъкмо навреме, скъпи. Последните поръчки са след пет минути. Какво да бъде?

Хънт не се нуждаеше толкова от питие, колкото от компания, макар че и това не бе съвсем точно казано. Не му се говореше с никого, просто не искаше да бъде физически сам. По пътя до летището в Сан Франциско, а после и през целия полет се бе терзал около прощалния разговор с Тамара. Когато излезе от офиса, в стомаха му тежеше буца, която си оставаше там и досега.

Щом кацна, веднага ѝ се обади по телефона. Тя, естествено, не вдигна и той ѝ остави съобщение:

Съжалявам, но смятам, че постъпвам правилно. Ще се опитам да ти се реванширам.

Но не бе сигурен дали ще успее да го стори и от тази мисъл му призляваше.

Сега дари Адриен с морен поздрав и си поръча двоен „Хендрикс“ с много лед.

— Май нямаме от това — отвърна тя. — Какво е?
— Джин. Мажа, тъмна, цилиндрична бутилка.
— Не. Никога не съм го чувала. Какво ще кажеш за „Бийфийтърс“?
— Чудесно. Нека е „Бийфийтърс“.
— Пак двоен?
— Разбира се.
— И ледът остава?
— Да.
— Вермут?
— Не мисля.
— Маслинка, лук или лимон?
Хънт се усмихна.
— Сглобявал съм авиомодели с по-малко упътвания.
Тя не се засегна и му върна усмивката.
— Просто се опитвам да го направя както трябва, миличък.
Пиячите на джин понякога са адски претенциозни.
— Чувал съм. Не съм от тях.
— Радвам се. Сега ще дишам малко по-леко. — Тя отстъпи две крачки встрани, напълни чашата с лед и после наля джин до ръба на право от бутилката. — Е, накъде летиш утре? — попита, поставяйки питието му върху салфетката.
— Индианаполис.
— Хубав град. Много дружелюбни хора.
— Виж това ще ми се отрази добре.
— Ще се убедиш, че е така. — Тя отиде до средата на бара, почука по плота и извика: — Последни поръчки, господа.
През следващите няколко минути бе ангажирана с допълване на чаши и бърбрене с останалите клиенти, преди да се върне и да застане отново пред Хънт.
— Още едно? Последен шанс.
— Разбира се.
Тя пак напълни чашата му до ръба и протегна ръка:
— Приятно ми е, Адриен.
— Така си и мислех — пое я той. — Аз съм Уайът.
— Харесва ми името ти. Падам си по онази история в Тумстоун^[1], дори ходих да го посетя през отпуската преди три години.

Нали не те притеснявам с приказките си?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Иначе веднага преставам.

— Нали току-що казах, че нямам нищо против.

— Така е, чух те.

— Ето, виждаш ли.

— Та значи, откъде си?

— Сан Франциско.

— И това не е много дружелюбен град, така ли?

— Зависи — сви рамене Хънт. — Понякога е по-хладен, отколкото си мислят хората. Защо питаш?

— Току-що спомена, че малко дружелюбност ще ти се отрази добре. Та реших, че напоследък ти е липсвала.

Хънт прокара пръст по ръба на чашата си.

— Последната седмица ми беше напрегната. — После реши, че няма какво да крие, и допълни: — Един от служителите ми загина при задача, на която аз го бях изпратил.

— О, боже. Това е ужасно!

— Да. Така е. — Той помълча. — Предполагам, че просто ми дойде в повече.

— Не се учудвам. Все пак стават подобни злополуки.

— Не става дума за злополука. Аз съм частен детектив, а той беше убит.

Разкритието я накара да се отдръпне леко назад, закривайки устата си с длан.

— О, Уайът, толкова съжалявам. Горкичкият, кой знае какво ти е.

— Да. — Той въздъхна, отпи от джина и се насили да се усмихне. — Нали не те притеснявам с приказките си? Иначе веднага спирам.

Тя го потупа по ръката.

— Няма проблем, миличък, давай, излей си душата.

— Та сега съм тръгнал за Индианаполис, за да се помъча да открия някакви улики относно убиеца му. Жената, която обичам, смята, че постъпвам като пълен глупак.

— От къде на къде? Извини ме за секунда... — Мъжът, седящ най-близо до Хънт, бе станал и се канеше да си върви. — Благодаря, скъпи — махна му с ръка тя. — До следващия път, приятни сънища! — След като се сбогува с него, се обърна отново към Хънт. — И така, защо ще си глупак заради онова, което правиш?

— Защото може да се окаже опасно. А аз се чувствам длъжен да го сторя.

— Бил е твой служител и сега се чувстваш отговорен?

— Да. Може да звучи тъпо, но е така.

— На мен не ми звучи тъпо.

— Кажу ми го на Тамара.

— Тамара? Направо съм влюбена в имената ви! Не помня да съм срещала някоя Тамара досега. Уайът и Тамара, представям си каква чудесна двойка сте.

— Може би не за дълго. Тя смята, че я предавам. Не знам, може и наистина да е така. Обичам я, но трябва да свърша това.

Останалите двама клиенти също допиха чашите си, оставиха бакшиш и получиха пожелания за лека нощ от Адриен. Когато си тръгнаха, тя заобиколи бара, придърпа едно столче и седна до Хънт.

— Нека сега и аз ти разкажа една история, Уайът, а после ще изритам сладкия ти малък задник оттук. След събитията на единайсети септември моят съпруг, Мат, реши да постъпи в армията. Как ли не се мъчих да го разубедя, но той не искаше и да чуе. Чувствал, че е негов дълг. Е, накрая замина. Естествено, изпратиха го в Ирак и естествено, там го убиха.

Тя си пое дълбоко дъх и издиша тежко.

— Единственото, което мога да ти кажа сега, е, че ако се беше върнал, щях да му простя. Нямах дори да се замисля. Просто щях да се радвам, че е пак при мен. А толкова го мразех, когато замина, дори известно време след това, но той просто си беше такъв и никога не съм съжалявала, че е мъжът, когото съм избрала да обичам. И бих го направила отново, кълна се.

Тя взе чашата на Хънт, поиска му мълчаливо съгласие и след като той кимна, отпи сериозна глътка.

— Човек трябва да върши онова, което се чувства длъжен, миличък. Не я оставяй да ти обърне гръб и ти също не го прави. Обади й се. Не я изпускай, по дяволите. — И като се наведе, лепна една бърза

целувка на бузата му. — А сега ставай и се омитай от бара ми, Уайът. Сладки сънища и на теб!

* * *

Стайте за разпит, разположени в непосредствена близост до офисите на отдел „Убийства“, напомняха по размер килери и в тях едва се събираха малка маса и три стола — по един от едната страна и два от другата. Преди десетина години ченгетата от отдела ги бяха построили сами, предпочитайки да изразходват средствата от бюджета за заплащане на собствения си извънреден труд, вместо да ги пилеят за фирми изпълнители към градската управа, които вероятно бездруго щяха да се справят мудро и през пръсти.

За съжаление, импровизираното изпълнение, което се получи, също страдаше от известни недостатъци. Така например видеокамерите, монтирани на нивото на тавана, трябваше да записват както гласа, така и лицето на разпитвания, неговите жестове и изражения по време на разговора. Но ъгълът от тази височина бе толкова остър, че се хващаше само темето на заподозрения и записът на практика ставаше безполезен.

Степента на изолация и вентилация също така варираше, от недостатъчна до несъществуваща. В резултат аудиозаписите не само бяха трудни за разбиране, но и създаваха конфузни ситуации, когато в тях понякога се чуваха нецензурни или политически некоректни реплики от инспекторите по адрес на задържаните. Или пък обратното.

И накрая, стаичките бързо се превръщаха в сауни, ако в тясното пространство влизаха по двама полицаи — тогава сборът от три тела не само повишаваше температурата, но често създаваше и специфичен аромат, ако разпитваното лице бе с по-съмнителна хигиена.

Именно такава лице бе двацет и четири годишният мъж от латиноамерикански произход на име Хесус Чавес, известен още като Чуй Шавес, който в момента очакваше в една от стаичките завръщането било на Девин Джул, било на Сара Русо. Те първоначално бяха започнали разпита съвместно, но след петнайсет минути съчетанието от убийствена жега и воня — Чуй очевидно не се бе къпал поне от две седмици, ако не и повече — бе наложило тактическо

отстъпление. Сега те се редуваха да влизат поединично, като това продължаваше от около час.

В Сан Франциско бе 10:15 вечерта.

Джул погледна часовника си, пое дълбоко дъх и отвори вратата. Отвътре го лъхна аромат, който му напомни на кофите за смет пред „Ориджинал Джо“.

— Е, Чуй, как я караш? Готов ли си да ни кажеш нещо?

— Ей, човече, казах ви всичко, което знам. Никого не съм застрелвал. Онзи си беше мъртъв на земята, когато стигнах до него.

— Да, но си го ограбил.

— Само му взех портфейла. Той вече нямаше нужда от него, нали?

— И мобилния телефон.

Повдигане на рамене.

— Все същото.

— Проблемът, Чуй, е, че си бил точно на местопрестъплението, когато са гръмнали господин Орлов, и си се облагодетелствал от смъртта му. Откъде да знаем, че не си имал предварителна уговорка със стрелеца и не сте нагласили всичко заедно?

— Какво, с някакъв таксиджия? Хайде, стига! И как точно съм го направил?

— Не знам, Чуй. Тъкмо за това си говорим. Искаме да ни разкажеш за таксито.

— Идея си нямам откъде се взе. Просто си седях и отмарях. На това място понякога вечер минават хора, хвърлят ти по нещо, колкото да залъжеш глада.

— Значи просто си седеше?

— Именно. И тогава таксито спря до тротоара и прозорецът се смъкна.

— Предният прозорец?

— Да.

— Предният пътнически прозорец?

— Същият.

— Имаше ли вътре друг освен шофьора?

— Не видях да има нито отпред, нито отзад. — Младежът направи сложен жест с рамене. — Просто такси, спиращо да вземе някого от ресторанта. Случва се постоянно.

— И вътре имаше само един човек?

— Така ми се стори.

— Добре, как изглеждаше?

— Cabron^[2] — извъртя очи Чуй. — Да не би да съм видял?

— Точно това те питам. Видя ли?

— Вече обясних, просто си седях на тротоара и си гледах работата. Това правех.

— Ето кое ме притеснява, Чуй. — Джул вкара малко повече острота в тона си. — Казваш, че си седял там и си си гледал работата. Но всъщност това означава, че не си правел нищо. Не е като да си играл видеоигра или нещо подобно. Не си случайно фен на sudoku, нали?

— Това какво е, някакъв вид карате?

— Може да се каже — отвърна Джул. — Идеята е, че не си се занимавал с никое от тези неща — видеоигри, sudoku, карате, каквото и да е. Просто си седял, а таксито е доближило и е спряло до бордюра, така ли?

— Да, все едно чакаше пътник, някой, който го е повикал.

— И колко време остана там?

— Знам ли, минута, пет минути...

— Къде беше спряло, точно пред теб ли?

— Не, малко по-надолу по улицата.

— Пет крачки, десет?

— Да.

— Кое по-точно, Чуй?

— Не знам. Едно от двете.

— Добре тогава. Във всички случаи остава въпросът: Какво друго си правел, ако не си гледал таксито?

— Видях го, но не съм се заглеждал. Какво да му гледам, такси като такси.

— И не видя шофьора?

— Трябва да съм го видял, не помня.

— Дори и след изстрела? Някой стреля на метри от теб и ти изобщо не си мярнал лицето му?

— На кого, на шофьора?

Джул наклони глава встрани.

— За кого си говорим през цялото време, Чуй? На шофьора, естествено. Зърна ли го в който и да било момент?

— Добре, добре, да!

— Ето — каза с неподправено облекчение Джул. — Толкова трудно ли беше?

— Но не го познавам. Не съм имал вземане-даване с него.

— Разбира се. Никой не казва това. Важното е, че си го видял. Хайде сега ми го опиши.

— Ами, бял човек.

— Млад, стар?

— Стар. С бяла коса. Без брада или някакви други неща. Просто лице.

Джул се облегна назад не само за да се дистанцира от миризмата, но и с известно чувство на триумф.

— Мислиш ли, че ще го разпознаеш, ако го видиш пак?

— Съмнявам се. Той отпраши само след секунда, пък и аз не се взирах особено.

— Защото си гледал повече мъртвеца, когото си се канел да обереш?

Тъпа усмивка на върховно безразличие.

— Най-вече него, да.

Джул трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да не се пресегне през масата и да зашлеви бедния глупак. И може би все пак щеше да го стори, ако в този миг не се разнесе почукване по вратата. Той се извърна със сумтене и видя пред себе си Русо.

— Намерили са таксито — каза тя.

---

[1] Уайът Ърп (1848–1929) е един от участниците в прочутата престрелка в О. К. Корал в гр. Тумстоун, щата Аризона, през 1881 г. — Б.пр. ↑

[2] Букв. „копеле“ (исп.), в преносен смисъл „досада“. — Б.пр. ↑

След като излезе от лоби бара, Хънт се качи в стаята, вдигна малката си пътна чанта от пода и я постави върху леглото. Тъкмо бе започнал да отваря ципа, когато внезапно спря и се изправи, озъртайки се наляво и надясно. В края на полезрението му се въртяха някакви светлинки, подобни на малки, жълти експлозии.

Не видя нищо, но ярките точки си оставаха, независимо на коя страна обръщаше глава.

Притисна слепоочията си с длани и за секунда остана така. Обзе го силен пристъп на световъртеж и за да не изгуби равновесие, придърпа стола зад себе си и седна. Вълна от адска болка запулсира в тила му. Примижавайки срещу мъглявата лампа на тавана, направи сметка колко е изпил — надали имаше и двеста грама. Положително не бяха достатъчни за подобна реакция.

Малко по-късно вече лежеше напълно облечен в леглото на тъмната хотелска стая. Но дори и когато затвори очи, точиците продължиха да се взривяват, подобно на фойерверки в периферията на зрението му. Само цветът им бе станал мътно бронзов и те се разрастваха като безформени петна на Роршах, напомняйки му капки моторно масло в локва вода.

* * *

Таксито, сега оградено от жълта полицейска лента, се намираще в крайното място на паркинга на Ван Нес Авеню, близо до задния вход на Форт Мейсън и Акуатик Парк. В далечината се виждаше вълноломът Мюнисипал Пиър, виещ се навътре в залива, а над главите се открояваха клоните на евкалипти и кипариси, като черни силуети на фона на градските светлини.

Джул спря цивилната кола до самотния черно-бял патрулен автомобил. От него излязоха двама полицаи с фенери. След кратко

представяне и показване на значки двамата с Русо доближиха таксито.

— Кой е съобщил за откриването му? — попита тя.

Двамата им посрещачи се спогледаха за секунда, докато решат кой ще поеме обясненията. После по-високият, чернокож мъж на име Томас, каза:

— Виждате ли, малко е сложно. Било е оставено тук още вчера и през деня са му лепнали три глоби за паркиране. Накрая един колега от Пътна полиция обърна внимание, че номерът е един и същи и вместо да изпрати паяка, се обадил във фирмата. Оказало, че оттам също го търсят, след като не се прибрало в гаража втора вечер.

— Ние не говорихме ли вече с тях? — вдигна вежди Джул.

— Мисля, че да — отвърна Русо. — И те ни казаха, че всички коли са налице.

— Освен тази, която явно са забравили.

— Или са били твърде заети, за да проверят както трябва.

— Все едно. След като вече знаем таксито, можем да открием и последния адрес, от който е поръчвано, нали?

— Да, Девин. Предполагам, че лесно ще направят справка.

Джул се обърна към леко стъписаните полицаи.

— И после какво?

— После някой в компанията трябва да се е сетил за вашето обаждане, защото звъннаха в управлението и ни съобщиха кога и къде е намерена колата. И дежурният ни изпрати, за да я пазим до вашето пристигане.

— Ясно, благодаря. Добра работа. Може ли за малко фенерчето? Някой обадил ли се е вече да я вдигнат?

— Още не. — Томас му подаде фенера си. — Да се обадя ли сега?

— Изчакай една секунда — каза Джул и се зае да оглежда таксито.

— Какво мислиш? — попита през рамото му Русо.

— Все още нищо. — Той прокара лъча по предното стъкло, през квитанциите за глоба, пъхнати под чистачката. После заобиколи и долепи лице до шофьорската врата, заслонявайки с ръка очите си от блясъка, за да може да огледа вътрешността и седалките. — М-да — каза, като се изправи.

— Е, какво има?

— Погледни сама и ми кажи.

Той насочи лъча отново, отдръпвайки се, за да ѝ направи място. Тя остана доста време наведена, после се обърна към него.

— Онова черно петно ли?

— Аха.

— Но няма логика. Убийството е станало от колата, а не вътре в колата.

— Така е. — Джул с бързи крачки мина от другата страна и освети вътрешната страна на шофьорския прозорец. — А сега виждаш ли?

Русо присви очи и се вгледа внимателно, след това кимна.

— Може и да си прав.

— Дай ми още минутка. — Той отиде до своята кола, отвори багажника и измъкна отвътре тясна метална лента. — Казвал ли съм ти, че преди да стана полицай, се занимавах с разбиване на коли? — попита на връщане, надявайки чифт гумени ръкавици.

Пъхна внимателно металната лента под уплътнението на предната врата и я повъртя известно време, докато успее да налучка онова, което търсеше. После дръпна рязко и ключалките изщракаха.

— Готово.

Той бавно и внимателно отвори и освети купето, вече без заслепяващия блясък на стъклото. Огледа добре вътрешността на пътническата врата. Когато се изправи, наду бузи и звучно изпухтя.

— Патрулен полицай Томас — викна над покрива на колата. — Обадете се в отдел „Убийства“ и им кажете веднага да изпратят екип.

Сетне се пресегна под кормилото и натисна лостчето за отваряне на багажника. Зад него Сара Русо взе на две крачки разстоянието и повдигна капака. Дори мъждивото осветление на уличните лампи бе достатъчно, за да се разбере за какво става дума, а след секунда лъчът от фенерчето на Джул разпръсна и последните сенки от съмнение.

— Полицай Томас. Можете да добавите, че имаме и труп за извозване.

* * *

Мъжът в багажника бе идентифициран като Ахмед И. Мухамед, на чието име се водеше колата. Той бе застрелян с един изстрел в лявото слепоочие, очевидно от човек, застанал в непосредствена близост до колата. Куршумът, същия по калибър като този от убийството на Орлов, бе открит забит във вратата откъм пътническата страна.

Отначало хранеха надежда, че справките от компютрите на таксиметровата компания ще разкрият адрес или телефон, от които е повикана колата. Но последната регистрирана поръчка беше в 4:48 следобед, твърде далеч от 7:30 — часът на смъртта на Орлов. Естествено, можеха да проверят самоличността на въпросния клиент, но никой от двамата инспектори не вярваше той да има каквато и да е връзка с убийствата. Очевидно господин Мухамед бе предпочитал да качва случайни пътници, или поне с това се бе занимавал във вторник вечер. Последният му адрес, на Грийн стрийт, го бе отвел в благодатен район — Кау Холоу, Марина, Пож стрийт, където е могъл доходно да доизкара смяната си.

Докато не е качил убиеца.

— Смяташ ли, че той действително се е возил при него? — попита Сара, докато двамата с Джул стояха, зъзнейки в мъглата, в очакване Ленард Фаро, експертът по съдебна медицина, да довърши своя оглед. След това щяха да откарат таксито в полицейския гараж и там да го разглобят част по част.

— Няма как иначе. Трябвало е да го примамим на някое тихо и уединено място. Там вероятно е слязъл, отишъл е до прозореца, под предлог че се кани да му плати, и го е гръмнал. После е извлякъл тялото и го е напъхал в багажника. Задачата не е лесна, а ако наоколо има хора, е направо невъзможна.

— Тук изглежда доста подходящо за целта — озърна се Русо.

— Но може да е било и навсякъде другаде. Накрая просто е зарязал тук колата.

— Защо просто не е изхвърлил трупа?

— Искал е да си спечели някой и друг ден. И както виждаш, е успял. Не че тази преднина ще помогне особено на нашия господин Спенсър.

Сара потропа с крака и потърка длани, за да се сгрее.

— Знаеш ли, започва да ми омръзва да стърчим тук. Искаш ли да отидем при него още сега? Мисля, че разполагаме с достатъчно улики.

— Съгласен съм. Във всички случаи стигат, за да свалим кадифените ръкавици. Освен ако нямаш предвид някой друг старец с бяла коса, с когото да поговорим.

— Не. Този определено ми е любимият.

— Добре. Да оставим Ленард да се забавлява тук самичък и да вървим да го събудим.

* * *

Пътят до дома на Лайънел Спенсър на Ларкин стрийт бе много кратък и много стръмен. Щом се изкачиха до къщата, спряха пред нея и отново натиснаха звънеца на външната ограда. Вече беше почти два часа сутринта, но лампите вътре още светеха.

След като никой не отговори и на третото позвъняване, Джул каза:

— Ако не се лъжа, предния път спомена, че понякога не чувал звънеца.

— Да, помня. И че трябвало да му носят доставките повторно.

— Голям купон, няма що.

— Дали да не му се обадя по телефона?

— Май ще е най-добре.

След четири сигнала се включи секретарят и Сара произнесе:

— Здравейте, господин Спенсър, говори инспектор Русо. Ако сте вкъщи, ние се намираме пред дома ви и бихме искали да поговорим с вас. Ако не сте, моля свържете се с мен веднага щом получите това съобщение. Благодаря.

— И сега какво? — изгледа я Джул.

— Не знам ти как си, но аз умирам за сън.

— Виж, това е добра идея. А утре идваме със съдебна заповед. Как ти звучи? — Той й протегна юмрук и тя го чукна леко със своя.

— Супер, партньоре.

21

Службата за закрила на детето в Индианаполис предизвика у Хънт познато усещане, и не без причина. Същият тип хора вършеха същия тип стресираща, обезсърчаваща, скучна, опасна и затъпяваща работа, каквато той самият бе вършил в продължение на повече от десетилетие. Напрегнати, обръгнали на улични несгоди социални работници и закоравели бюрократи водеха своите вечни войни един срещу друг, все в името на доброто на децата, макар всъщност много малко от решенията да се оказваха сполучливи, или поне по-добри от алтернативите.

Не бе прекарал и пет минути в голямата, безлична офисна сграда, а вече имаше чувството, че може да начертае графика на ефективността, или по-точно на неефективността на организацията.

Естествено, разликата тук бе, че не разполагаше с протекцията на някой от рода на Бетина Кек. Беше просто един досадник от друг щат, невписващ се в ничия длъжностна характеристика. И тъй, към два часа следобед, с почти преминало снощно главоболие, след като бе пристигнал с краткия полет от Минеаполис и бе прехвърлен като футболна топка между три или четири отдела на Службата, той най-сетне се озова лице в лице с очевидния главен архиварски плъх, чиято табелка гласеше „Джон Едмъндс“. Едва бе започнал изложението си, когато господин Едмъндс започна да клати плешивата си глава, гледайки го над половинките лещи на очилата си. Целият му вид сякаш казваше „Ти майтапиш ли се с мен?“, което до голяма степен елиминираше нуждата от по-нататъшен разговор.

— Значи няма шанс, а? — резюмира въпроса си Хънт.

— Боя се, че не. Всички досиета от онова време отдавна са унищожени.

— Същото ми обясниха и в Сан Франциско, но се оказа, че така и не са стигнали дотам и папките просто си стоят струпани в мазето.

— Е, тук не е така. Когато минахме на компютри в началото на деветдесетте, ни пуснаха нареждане да се освободим от досиетата на

всички осиновени лица, които към момента са на трийсет или повече години. Говорим за архив, трупан над шест десетилетия. Знам какво говоря, защото сам участвах в екипа, който ги пускаше в шредерите. За да си представите колко беше отегчително, ще ви кажа, че отне близо два месеца на шест души на пълен работен ден. И понеже оттогава са минали вече двайсет години, сега всички тези лица са най-малко петдесетгодишни. Каквото и да се е случвало с тях в детството им, вече няма значение за никого, не мислите ли?

— Разбирам ви — каза Хънт. — И все пак въпросът ми остава. А той е възможно ли е някои от досиетата да са минали между капките?

— От къде на къде ще минават? И какви капки? Започнахме от предната част на склада и не се спряхме, докато не стигнахме дъното му. Сега, вярвате или не, там има пързалка за ролкови кърпки. Почистихме го до шушка, а няколко години по-късно общината взе че го продаде, и толкова.

Борейки се с умората и разочарованието, Хънт се насили да се усмихне.

— Добре, Джон, само още един въпрос. Става дума за моята майка и аз току-що прелетях три хиляди километра, за да откроя някои факти от биографията ѝ. Мисля, че като малка е имала известни проблеми и каквито и да са били, те продължават да имат огромно значение тук и сега. С две думи, ако вие искахте да откриете нещо за нея, къде бихте погледнали?

Едмъндс се почеса зад ухото.

— Идва ми наум само една възможност и това са вестниците, макар че и тук има известна спънка. Да оставим настрана, че няма индекс, който да ви упъти и ще трябва да си избодете очите, докато откриете нужното ви копие на микрофилм, ако изобщо съществува. Желая ви късмет в това. Но основният проблем е, че щом майка ви е била непълнолетна по времето на въпросните проблеми, дори и да са били достойни за отразяване в пресата, никой не би споменал името ѝ във вестника, нали?

* * *

Хънт прекара четирийсет и пет минути в шофиране из центъра и търсене на място за паркиране, а после още един час в червената тухлена сграда, където се помещаваше централата на „Индианаполис Стар“. Адриен се оказа права относно коефициента на дружелюбност на местните — всеки, към когото се обърнеше, имаше желание да му помогне, но никой нямаше представа как точно да го стори, затова просто го насочваше към някой друг нагоре или надолу по етажите.

Последната брънка от веригата се оказа около шейсетгодишна жена на име Лин Шепард. Хънт я откри по време на почивката ѝ за кафе в служителското фоайе, даде ѝ визитка и ѝ изложи кратка версия на историята си, в края на която тя отбеляза:

— Ако ме извините за коментара, млади човече, изглеждате напълно скапан.

Хънт оцени съпричастността ѝ с кимване и усмивка.

— Май наистина съм леко изморен. Толкова ли си личи?

— Само малко. — Тя посочи чашата си. — Кафето тук е доста добро и никак не е скъпо.

— Убедихте ме.

— Вие просто седнете и изчакайте. Аз ще ви донеса.

Две минути по-късно вече седяха край една пластмасова масичка, всеки обгърнал с ръце димящата си чаша.

— По повод основния ви въпрос — каза Лин — малко вероятно е да откриете история за дете във вестниците от края на шейсетте, освен ако не става дума за наистина голяма новина, като например Джесика Маклюър, момиченцето, което спасиха от кладенеца. Майка ви имала ли е подобен род популярност?

— Не и докато не са я убили, но това е станало в Сан Франциско.

— О, боже, съжалявам.

— Също е било доста отдавна — сви рамене Хънт. — През 1970-а година.

— И все пак — въздъхна жалостиво Лин. — Били сте съвсем малък.

— На три години. Нямам особени спомени.

Тя го погледна заинтригувано.

— Всъщност това е много интересно, ако наистина е вярно.

— Доста вярно е.

— Като репортер съм научила, че между „доста вярно“ и „вярно“ често пъти има значителна разлика.

Хънт се поколеба за секунда.

— Добре, ето как стоят нещата. Напоследък започнах да имам проблясъци в паметта. Предполагам, че като дете съм потиснал спомените си, за да преодоля травмата. Ако не бяха сънищата ми, вероятно щях да го правя и до днес.

— Потиснал?

— Или може би игнорирал.

— Но те не ви дават да спите?

— Не бих казал, че спя точно като бебе — усмихна се той. — Но щом стигна до дъното на историята, нещата ще си дойдат по местата. Поне така си повтарям.

— Каква красива заблуда.

— Тоест, госпожо сърцевед?

— Тоест нещата никога не стават същите като преди. Това просто не се случва. Човек добива нови знания, нови чувства и те го променят завинаги. А после трябва да се приспособява към новото си аз.

— Новото ми аз. Изгарям от нетърпение.

Лин се отдръпна назад и го огледа внимателно.

— Виж, Уайът. Нека минем на „ти“. Когато се появи тук, отначало ми каза, че търсиш съвет как да откриеш информация за майка си като малко момиче. А сега излиза, че е била убита и ти искаш да стигнеш до дъното на историята. Това търсене май има по-дълбок ефект върху теб, отколкото се стараеш да покажеш, нали?

Хънт помълча, събирайки мислите си, неспособен да вдигне очи към нейните.

— Знам, че любопитствам — продължи тя. — Професионална деформация, съжалявам.

— Не, няма проблем. Всъщност си права. Това просто ме разкъсва. То е като мощно подмолно течение. Не знам какво е, но буквално преобръща всичко в мен. Опитвам се да си върша работата, а нещо сякаш ме спира. Чисто физически. Не мога да спя, не мога да се концентрирам. Почти стигам до него, а после сякаш се затваря някаква врата. Досега би трябвало да съм го докоснал, да съм го осъзнал, но като че ли аз самият не искам да науча онова, което трябва, да повярвам кой съм всъщност.

— Ако е нещо страшно, може би се боиш от него.

— Не изключвам тази възможност. Но не го правя съзнателно.

— Звучи така, сякаш съзнанието и подсъзнанието ти водят война помежду си.

— И точно така се чувствам. Все едно губя контрол над тях.

— А контролът е важно нещо, така ли?

— Шегуваш ли се? Той е най-важното.

— Наистина? — Тя го прониза с поглед като свредел. — Явно една част от теб не иска да го повярва.

— Е, това вече би било тревожно. Надявам се, че не съм стигнал дотам.

— Добре, добре. — Лин се помести в стола, вдигна чашата си и отпи. — И тъй, какво всъщност търсиш?

— Както споменах, тук съм, за да открия майка си. Истината за нея. Защо е била убита.

— В Сан Франциско? През 1970-а? И как ще ти помогне за това информация от шейсетте тук, от Индианаполис?

Хънт се поколеба, барабанейки с пръсти по масата.

— Знам, че ще ти прозвучи странно, но се опитвам да установя дали е имала връзка с Джим Джоунс.

— Джим Джоунс? — Лин Шепард остана за няколко секунди неподвижна. — Каква връзка? Колко голяма е била тогава?

— Между единайсет- и петнайсетгодишна. Допускам, че може да е била... не знам точната дума. Тормозена.

— Думата е „изнасилвана“, Уайът. Когато възрастен мъж прави секс с непълнолетно момиче, това е изнасилване. И смяташ, че Джоунс може да я е убил?

— Не. Който и да го е сторил, е още жив, сигурен съм в това. Мисля, че същият човек уби един от моите сътрудници преди два дни в Сан Франциско.

Тя го изгледа, облегна се назад и кръстоса крака.

— Казваш ми, че работиш по случай на убийство отпреди четирийсет години, който се простира чак до настоящето и в който потенциално е замесен Джим Джоунс?

— Да, но не мога да докажа нищо от това. Всичко е в сферата на догадките.

— Какво ти е нужно, за да го докажеш?

Хънт повдигна рамене.

— Някой, който да е познавал майка ми по онова време. Някакви документи. Не знам точно. Това е причината да съм тук. Но следата сякаш отново се прекъсва.

— И ако намериш доказателство? Ако Джоунс наистина я е изнасилвал, тогава какво?

— Тогава ще съм много по-близо до разкриването на убийствата на майка ми и на моя сътрудник, а може би дори и до извършителя.

Лин забрави за кафето си, а погледът ѝ остана фокусиран някъде по средата между нея и Хънт. После сякаш стигна до някакво решение, склочи ръце и каза:

— Едно ще ти кажа, Уайът. Може и да не знаеш какво търсиш, но си невероятен мотиватор.

— Така ли? И какво точно съм мотивирал?

— Не какво, а кого. Отговорът е мен. — Тя се изправи. — Даваш ли си сметка с какво разполагаш? Студени досиета, сериен убиец, изтерзан частен детектив, насилие над деца, Джим Джоунс и Джоунстаун. Знаеш ли какво вщцае всичко това? — Тя изчака за секунда. — Награда „Пулицър“.

* * *

В крайна сметка Хънт се озова в офиса на Лин Шепард в редакцията, където прекара още около час, въвеждайки я в детайлите на разследването си. Тя си водеше бележки на компютъра и изглеждаше все по-заинтригувана — започвайки от най-ранните есемеси (Но кой ги е изпращал? И защо? Нямаме никаква представа?), после през историята за бащата на Уайът и оставеното от него писмо, заплетеното преследване на Еви Сий Крайст/Спенсър, неоспоримата и доказуема връзка с Джоунстаун, ако не и със самия Джим Джоунс, и накрая скорошното убийство на Иван Орлов.

Уайът ѝ каза, че на следващия ден възнамерява да посети централата на Църквата на учениците на Христос в Индианаполис, както и Комисията по човешки отношения, с които Джим Джоунс бе имал тесни контакти. Там можеше да се натъкне на някой възрастен член или историк, който да помни майка му и нейните отношения с

Джим Джоунс, ако е имало такива. По-нататък щеше да импровизира, но ако не изскочеше нищо съществено, просто щеше да остави визитката си на максимален брой хора с надеждата те да му се обадят, ако им хрумнат някакви идеи. После планираше да отлети обратно към дома, за да присъства на погребението на Иван в събота, да се опита да закърпи отношенията си с Тамара и да провери как върви разследването на Джул.

Към края на беседата си с Лин вече се чувстваше безкрайно изтощен и гладен, тъй като не бе ял от обяд на предния ден. Тя обеща да прерови собствените си източници на информация — някои стари, други нови, но всичките поверителни — и да се свърже с него, ако отбележи напредък.

Когато се върна в колата, пиковият час вече беше настъпил. Докато се намираше в сградата на вестника, бе изключил телефона си и сега го включи отново. Имаше трийсет и седем имейла, никакви есемеси и четиринайсет гласови пощи, включително две от Джул и нито една от Тамара. Прослуша първата от Джул.

— Случаят ти е решен, мой човек — произнесе приятелят му. — Можеш вече спокойно да се прибиращ, макар че тук не липсваш на никого, тъй че ако искаш, стой си и там, където си.

* * *

Хънт седеше в ресторанта на хотела, пред чаша мляко и голяма чиния с остатъци от панирано свинско филе, местен специалитет, който Мики положително не би одобрил. Независимо от това той му дойде тъкмо на място — обилен, непретенциозен, успокояващ, засищащ. Картофеното пюре и доста апетитната салата от червено зеле бяха чудесни допълнения към менюто.

Усети вибрацията на мобилния си телефон, последвана от китарния акорд, който бе избрал като тон на звънене. По-рано на свой ред бе оставил съобщение на Джул и сега не планираше да вдига на никого освен на него или Тамара. Естествено, беше Джул.

— Какво искаш да кажеш с това, че случаят бил решен?

— Според теб има ли повече от едно възможно значение?

— Хайде, разправяй.

— Така и ще направя. След напрегнат ден, преминал в разнищване на улики и разпити на идиоти, късно снощи открихме таксито, зарязано до Акуатик Парк. В багажника имаше труп на мъж. Застрелян в главата.

— Още един мъртвец.

— Да. Шофьорът. Междувременно аз бях провел задушевен разговор с един миризлив господин на име Чуй, който ми разкри, че е видял стрелеца пред „Ориджинал Джо“. Описа го като мъж от бялата раса, възрастен и белокос, което, в случай че не знаеш, пасва идеално с описанието на един твой любимец, наречен Спенсър.

— Лайънел.

— Същият.

— И какво стана после?

— Спокойно, ще стигнем и дотам. Понеже таксито бе оставено на две пресечки от дома му, Сара и аз се вдигнахме и посред нощ отидохме да го посетим. Къщата светеше, точно както ти я описа, но никой не ни отвори.

— Избягал е, значи. Убил е Иван и после е избягал.

— Не точно. Свършил е нещо повече от това. След като е гръмнал таксиджията и Орлов, се е прибрал вкъщи и вероятно се е паникьосал, че ще го хванем, което и се канехме да сторим, и после или ще го екзекутираме, или ще го приберем на топло, докато е жив — не само за споменатите две убийства, но и заради това на майка ти. Затова просто се е качил в хубавата си обсерватория и се е застрелял в слепоочието.

— Сигурен ли си?

— Дали съм сигурен, че има дупка в главата? Такова нещо дори ти не би могъл да пропуснеш, Уайът.

— Искам да кажа, сигурно ли е, че е самоубийство.

— Доста. В момента текат балистичните експертизи. Разполагаме с куршума от шофьора, същият калибър като този при Орлов. По-ясно от това здраве му кажи. Иван е бил на път да го разкрие, затова той е очистил първо таксиджията, после него, а накрая, като е разбрал, че сме на път да го пипнем, е приключил и със себе си.

Хънт преглътна с мъка.

— Значи, навярно той е убил и майка ми.

— Това е логичният извод, не мислиш ли?

— Не знам. Просто... всичко стана толкова бързо, Дев.

— Вярно, някои случаи се разплитат отведнъж. Би трябвало да изпитваш облекчение.

— Знам. Но все пак остават Иван... и другите. Не ми се танцува от радост.

— Да, мога да те разбера... Е, желая ти приятен полет.

— Благодаря. До скоро.

След като плати сметката за вечерята, Хънт се качи в стаята си, типична за летищен хотел. Отпусна се на стола зад бюрото и се загледа към пистите и плоската равнина отвъд. Слънцето вече се снишаваше над хоризонта и само от време на време надзърташе, без да заслепява, като мрачна кървавооранжева топка през пелената от облаци. На всеки няколко минути излиташе или се приземяваше нов самолет, като прозорците не допринасяха твърде за заглушаване на съпровождащия рев.

Хънт бе уморен до мозъка на костите, но колкото и странно да беше, не изпитваше желание да стане от стола, върху който сякаш бе залепнал, и да се изтегне върху леглото. Не само че още бе твърде рано за лягане, но и не успяваше да се пребори с тлеещото неудовлетворение от новините, поднесени от Джул.

Ако Лайънел Спенсър наистина бе убиецът на Иван и на майка му, то тогава въпросът за изпращача на съобщенията оставаше без отговор и това бе крайно смущаващо. Дълбоко в себе си Хънт бе очаквал, че решението на едната загадка по някакъв начин ще се окаже ключът и към другата. Вместо това сега имаше един мъртъв заподозрян и удобно разрешен случай, което обаче оставяше куп висящи въпроси.

Опита да се свърже с Тамара и когато тя не вдигна, ѝ остави съобщение на гласовата поща.

През цялото време бе изхождал от предположението, че разкриването на убийството на майка му е от голямо, може би жизнено значение за автора на есемесите. Иначе защо ще си дава целия този труд? Доколкото знаеше, Спенсър бе просто един стар самотник. Въпросът, който се налагаше, бе за кого е изгодна неговата смърт? А Хънт нямаше никаква идея, нито една жива душа, която да посочи с пръст.

Неубедителна му се струваше и предполагаемата мотивация на Лайънел да сложи край на живота си. Образът на хладнокръвен убиец,

каквото трябваше да бъде, за да погуби двете си жертви така методично, някак не се връзваше с безумната паника от факта, че полицията щяла да го открие и заподозре. Да се даде току-така, без съпротива, без някаква съдебна битка? Изглеждаше крайно съмнително.

И все пак, явно тъкмо това се бе случило. Как да спориш с необоримите факти? Естествено, щеше да разпита Джул за подробностите, но казусът явно бе дяволски убедителен, щом двама опитни инспектори като него и Сара единодушно го подкрепяха.

Хънт направи още едно обаждане до Тамара, което пак остана без отговор, но този път не й остави съобщение, за да не се повтаря.

Накрая, докато слънцето се скриваше зад хоризонта, отвори лаптопа и резервира полетите си за следващия ден. Най-добрата опция, макар и влудяваща, бе да хване самолета обратно за Минеаполис в единайсет сутринта, да прекара там няколко часа в чакане, а после да продължи за Сан Франциско. Щеше да пристигне в събота към пет следобед благодарение на разликата в часовите пояси.

Това занимание му отне около дванайсет минути.

С напредването на здрача се затъжи и написа дълъг есемес:

Ужасно е да не те чувам. Даваш ли си сметка, че през последните три години сме говорили почти всеки ден? Не знам какво да правя без твоята подкрепа. Съжалявам за спора ни. Разбирам, че си ми ядосана. Но хората, които се обичат, се карат и пак се сдобряват, това е доказан факт. Сигурно ще ни се случва и за в бъдеще. Искам да бъда с теб. Ако ми се обадиш, лично ще си посипя главата с пепел и ще те уверя, че си идвам у дома. Джул ми каза, че случаят бил решен, тъй че може би изобщо не е имало нужда да идвам, което беше твоето мнение от самото начало. Звънни ми. Моля те.

След като изпрати съобщението, остави телефона до лаптопа върху бюрото, затвори очи и притисна длани към слепоочията си. Малките звездички, които предната вечер предшестваха главоболието, отново заиграха в периферията на зрението му. Известно време се

опита да игнорира светлинното шоу, но това все по-трудно му се удаваше.

Без да пали лампите в стаята, тъй като от тях състоянието му сякаш се влошаваше, стана и отиде в банята. Изпи четири аспирина и намокри една кърпа със студена вода. После легна както беше с дрехите, сложи я като компрес върху очите си и се опита да изпразни съзнанието си от всякакви мисли.

Какво, по дяволите, беше това?

Снощи болката го бе връхлетяла отведнъж, стягайки като стоманен обръч главата му, докато не му се стори, че ще припадне. Тази вечер още я нямаше, поне засега. Само приливи от гадене и световъртеж, които го приковаваха към леглото.

* * *

Явно в крайна сметка все пак беше заспал, защото когато телефонът му иззвъня, фойерверките вече бяха престанали. Успя да стигне до бюрото без световъртеж, макар и все още замаян и дезориентиран. Часовникът върху дисплея показваше, че се изминали три часа.

— Ало?

— Здравей.

— О, благодаря, че се обади.

— Добре ли си? Да не те събудих?

— Малко.

— Това автоматично се брои за грешен отговор, Уайът. Утре ще ти звънна пак.

— Не, вече съм наред. Не затваряй.

— Няма. Не ми звучиш добре.

— Имам някакво странно главоболие, макар че сега дремнах и сякаш ме поотпусна.

— И какво му е странното?

— Не знам, но е адски болезнено и виждам разни светлинки.

— Сигурно си получил мигрена. Да позная ли, че не си ходил на лекар?

— Тамара, това е просто главоболие.

— Освен ако не е аневризъм, гръбначен менингит или нещо подобно.

— Тогава нямаше да ме отпуска, докато не ме умори. Както и да е, сега го няма. — Той направи пауза. — Взех няколко аспирина.

— О, в такъв случай значи няма защо да се притесняваме.

— Пак ли се караме? Не искам повече караници.

— Може още да не сме довършили последната.

— Е, в такъв случай защо не обявим примирие?

— Не е лоша идея. — В гласа ѝ прозвуча облекчение. — И аз гласувам за примирие.

— Добре, значи решено.

— Е, как я караш там?

— В общи линии, губя си времето. Мили хора, сваятна храна, никаква информация. Историята е прекалено стара. Май беше права, не биваше изобщо да идвам.

— Но чувстваше, че си длъжен.

— Да, глупаво от моя страна.

— Може би не чак толкова. Нямаше откъде да знаеш. Съжалявам, че избухнах така. Е, Девин наистина ли е попаднал на заподозрян?

— Дори на нещо по-добро. Заподозрян, който се е самоубил, за да не го арестуват. Лайънел Спенсър.

— Наистина?

— Така ми каза.

— И кога се прибираш?

— Ако не се случи нещо непредвидено, в събота. Вечерта може да се видим, стига да си свободна.

— Ще гледам да си отменя останалите срещи.

— Би било чудесно.

— А какво непредвидено може да се случи?

— Ако знаех, нямаше да е непредвидено, нали? Просто една репортерка се зае да провери някои неща. Току-виж извадила късмет.

— Как се казва?

— Лин.

— Красива ли е?

— Страхотна. Прилича на Рийз Уидърспун. Шегувам се.

— И значи, ако открие нещо, ще останеш?

— Зависи какво. Не е изключено, но е малко вероятно. А и след като Девин вече разкри Спенсър, трудно ще изникнат нови изненади, нали?

— Да, но след като вече си там, остани и повече, ако се налага. Ще те разбере, обещавам. Само ме дръж в течение, става ли? Можем да излезем и друг път. Има много вечери занаяпред. — По линията настъпи кратка тишина. — Защо не ми звънеш преди полета? Поне да знам ще се качваш ли на него, или не.

* * *

Хънт така и не заспа повече. Трите часа между вечерята и обаждането на Тамара се оказаха всичко, на което бе способен. Някъде в най-тъмната доба на нощта стана, наля си две малки шишенца водка от минибара и ги изпи наведнъж, надявайки се, че ще го повалят, но и те не успяха.

В осем часа сутринта получи обаждане от Лин Шепард. Тя бе открила нещо, но не желаше да го обсъжда по телефона. Каза само, че било от голямо, дори решаващо значение. Покани го да се отбие в офиса ѝ към десет, като го посъветва да си освободи по-голямата част от деня.

Тъй че Хънт остави съобщение на Тамара и отмени полетите си.

После, проснат върху леглото с длани върху очите, се помъчи да овладее дишането си на фона на неспирното пулсиране в главата. Борейки се отчаяно за поне още малко сън — един час, дори половин — лежа така, докато не стана абсолютно наложително да тръгва, ако не искаше да закъснее. Но някакъв вътрешен глас не спираше да настоява, че ако действително се унесе, само ще получи поредния кошмар.

Мозъкът му просто не искаше да се изключи и да го остави на мира.

В резултат, когато най-сетне се отказа от напразните усилия и се размърда, нямаше време да се изкъпе, избърсне, нито дори да се преоблече.

Реши, че може да навакса с тоалета си и след като узнае какво е открила Лин. Погледна се в огледалото в банята — видът му все още

бе наред, във всички случаи приличен, макар и леко опърпан. Глътна още четири аспирина, взе пътьом едно черно кафе от фоайето и излезе.

Точно в десет се озова на пропуската на „Индианаполис Стар“ и Лин не закъсня да се появи насреща му от вътрешността на сградата. Имаше такъв вид, сякаш също като него караше основно на адреналин и кофеин и докато вървяха към офиса ѝ, едвам успяваше да сдържи вълнението си.

— Толкова се радвам, че те хванах, преди да се качиш на самолета, Уайът. Не исках да си придавам важност по телефона, просто в подобни случаи е добре да си държиш устата затворена, дори и пред най-пряко заинтересованите. Иначе мълвата плъзва и докато се усетиш, историята ти излиза под нечие друго име. Особено при днешните технологии, току-виж си пратил съобщение на някого, той го публикувал във „Фейсбук“, а оттам нататък то се разпространява като вирус и какво остава за мен? Нищо освен един пръст в устата.

— Няма проблем — отвърна Хънт, макар и леко засегнат. — Но те уверявам, че не съм от тези, които бърбят наляво и надясно.

— Естествено, не казвам, че си. Става дума просто за света, в който живеем, както и за факта, че аз самата сега вярвам в историята ти повече от всякога. Само си придърпай един стол и чакай да ти покажа какво открих.

— Затова съм тук.

Тя седна срещу него на бюрото си, извади от една папка няколко листа и му ги подаде.

Първият беше фотокопие на вестникарска страница от 1964 година. Имаше снимка на мъж около трийсетте, заобиколен от пет тийнейджърки, обслужващи, съдейки по заглавието, кухня за бедни. Четири от момичетата бяха чернокожи, но петото бе красиво бяло девойче, което надписът към снимката определяше като Марджи Пейдж.

Неговата майка на петнайсет години.

Както беше превъзбуден и едновременно изтощен, изпита усещането, че цялата кръв се смъква от лицето му. Преди дори да отгърне следващата страница, вдигна очи и погледна Лин Шепард.

— Как, по дяволите, се докопа до това?

Тя се усмихна широко, излъчвайки професионална гордост от всичките си пори.

— Както ти споменах и вчера, шансовете да открием нещо за майка ти, като просто ровим из старите вестници, бяха практически равни на нула. Но от друга страна, по някое време снощи ми хрумна, че Джим Джоунс е бил доста видна личност по времето, когато е живял тук. Името му се е появявало навсякъде. — Тя посочи листа в ръката му. — Ето, тази кухня например. Основал е няколко такива. Както и два-три приюта. Всякакви неща от този род. Бил е пристрастен към общественото внимание и е правел всичко възможно, за да присъства постоянно в пресата.

Хънт погледна следващия лист — още едно копие от вестник, този път откриване на младежки център за расово равенство. Майка му отново се забелязваше сред обкръжението на Джоунс.

— Затова ми мина през ума — продължи Лин, — че ако действително е имал по-специални отношения с някоя от тези девойки, то тя вероятно ще присъства по-често от обичайното при публичните му изяви. Както например Моника Люински на снимките все се оказва близо до Клинтън. Най-малкото си струваше да проверя и се оказа, че съм била права.

С пулсиращи слепоочия, Хънт продължи да разгръща нататък. Страниците бяха общо седем, датиращи от 1961 до 1964 г.

Когато стигна до най-долната, Лин каза:

— А тази, последната, е истинско попадение.

На пръв поглед той не видя в нея нищо особено. Както и на останалите, Джоунс стоеше заобиколен от група хора, сред които Марджи Пейдж бе една от малкото светлокожи. Само обстановката бе малко по-официална, отразявайки ръкополагането на Джоунс като пастор в Църквата на учениците на Христос. Този път близо петнайсет души бяха свидетели на неговия чар и популярност, включително и църковното настоятелство. Имената им бяха изброени под снимката и се оказваше, че усмихнатата жена, прегърнала с дясната си ръка стоящата непосредствено до Джоунс Марджи, е Сюзън Пейдж.

— Нейната майка — промълви Хънт.

Лин отново разцъфна в усмивка.

— Да, мисля, че е тя. Удивително, нали?

Хънт не можеше да откъсне очи от снимката.

— И това не е всичко — тя потупа собственически лаптопа си. — Веднага щом я открих, пуснах името на „Гугъл“.

— Колко резултата получи? Четирийсет милиона?

— Почти отгатна. По-скоро към петдесет. Но тогава се обърнах към нашата добра стара приятелка, справочната система LexisNexis.

— И колко бяха там?

— Няколко хиляди. Не твърде зле, но все пак малко неудобно. Нещата потръгнаха, когато въведох Сюзън Пейдж, имаща дъщеря на име Маргарет. Останаха хиляда шестстотин и петдесет. А щом добавих и Индианаполис, намаляха до двайсет и една. Толкова, че могат да се проверят и поотделно, стига човек да разполага с малко време.

— Ако някога си търсиш работа в Калифорния — каза Хънт с истинско възхищение в гласа, надделяващо над умората, — ела и ме потърси. Значи сме ги свели до двайсет и една?

Лин поклати глава, наслаждавайки се на всяка секунда.

— Не, свели сме ги до три. Предположих, че щом Марджи е родена някъде около 48-а, 49-а година, майка ѝ тогава трябва да е била между двайсет и трийсет и пет годишна. Това ни дава петнайсетгодишен промеждутък за собствената ѝ дата на раждане — от 1913 до 1928 година. Това са три живи кандидатки. Три адреса, три телефонни номера. Всичките тук, в града. — Тя театрално погледна часовника си. — А сутринта доста напредна и вече няма да е неучтиво да ги обезпокоим.

* * *

Вторник и събота бяха любимите дни на осемдесет и шест годишната Сюзън Уелс Пейдж, защото тогава в „Инди Гардънс“ идваха домашните любимци. Само преди година, тя би казала — и всъщност го казваше на всеки, който имаше желание да я слуша, — че няма какво повече да очаква освен един приличен дом за стари хора и след това гроба. И действително, оттогава бе напуснала своята хубава, малка тухлена къща и се бе преместила тук, където двете ѝ най-добри приятелки — включително партньорката ѝ по бридж Дорис — бяха починали през три месеца една от друга.

Обитателите на дома бяха приятни, персоналът учтив, храната сносна, но особено след смъртта на Дорис нищо вече нямаше особено значение за Сюзън. На тази възраст бе трудно да се създадат нови

връзки и приятелства. Както бе споделила с Джанет, сестрата, която се грижеше за нея, вече не можеше да отвори сърцето си за никого. Беше пресъхнала, отчуждена, уморена.

Време бе да си върви.

И тогава „Инди Гардънс“ обяви инициативата да пуска два пъти седмично домашни питомци. Отначало Сюзън, която изцяло бе съхранила здравия си разум, реши, че категорично ще бойкотира начинанието. Кучетата бяха мръсни и глупави създания, миришеха лошо и от страна на ръководството бе дяволски унижително да предположи, че само защото възрастните хора често пъти са самотни, отведнъж ще прегърнат идеята да им подхвърлят по някое животинче, за да го гаят и да се прехласват по него.

Просто нелепо.

Затова тя остана в стаята си и чете до обяд. Когато най-сетне отвори вратата, за да отиде в столовата, Беси седеше в коридора без каишка, оставена съвсем сама. Беше нещо като лабрадор, на още доста дребна, очевидно наскоро отбита от майка си, със забавно поклацащи се уши и лъскава черна козина.

— Чибя! — викна Сюзън, махвайки с ръце. — Марш оттук.

Кучето я погледна, изправи се на крака и помахаше с опашка.

— Е, щом не се махаш, ще те заобиколя.

Така и направи, но Беси тръгна подире ѝ, влезе в трапезарията и се настани до стола ѝ. По време на обяда се мушна под масата и сложи муцуна върху коляното ѝ. Сюзън ѝ отчупи малко парче хляб, тя го пое и облиза пръстите ѝ, което съвсем не ѝ се стори противно, нито миризливо. После, когато се премести с книгата си във фойето, Беси отново я последва. Тя я погали и я остави да легне в краката ѝ. Оттогава, всеки вторник и събота, когато животните се водеха в дома, Беси идваше право пред нейния праг и ако тя вече не я очакваше, драсваше по вратата. Само веднъж. И Сюзън я пускаше.

Тази сутрин новата ѝ приятелка вече се бе сгушила в скута ѝ, когато телефонът в стаята иззвъня и непознатият мъж я попита дали може да я посети, за да поговорят за дъщеря ѝ, Марджи. Разполагал с информация, която според него тя имала право да узнае. Естествено, как можеше да му откаже? Толкова време бе минало, откак за последно бе чула името ѝ или дори си би позволила да го произнесе наум.

Тя му обясни как да я открие и затвори телефона. Беси вдигна глава да я погледне и първо тихо заскимтя, а после доближи муцуна до лицето ѝ и взе да облизва стичащите се по бузите ѝ сълзи.

— Няма нищо, миличко — каза тя, притискайки телцето ѝ към себе си. — Мама е добре.

* * *

Частният детектив, Уайът Хънт, ѝ се стори смътно познат, което беше обезпокоително, защото нямаше как да го е виждала по-рано. Дали не бе започнала да проявява някакви ранни признаци на склероза? Небръснат и с измачкани дрехи, той имаше грубоват и уморен вид, но напоследък много млади хора се носеха така. Не биваше да подхожда предубедено, особено ако той имаше да ѝ каже нещо за Марджи.

Виж, придружаващата го репортерка изглеждаше спретната и делова, което бе добра препоръка. Личеше, че хората са сериозни и не са дошли, за да си губят времето.

Настаниха се в един обособен кът на главното фоайе. Беси, долавяща както винаги тона в настроението на Сюзън, се опря до крака ѝ и положи глава така, че тя да може леко да я гали между ушите.

След няколкото встъпителни реплики настъпи кратка пауза, от която Хънт се възползва, за да отправи извинителна усмивка към домакинята.

— Наистина ви благодарим, че се съгласихте да се срещнете с нас, но преди да навлезем в разговора, искам да ви предупредя, че той може да се окаже болезнен.

Сюзън нададе кратък, безрадостен смях и се взря в него със спокойните си кафяви очи.

— Господин Хънт — започна, — ако действително имате новини за дъщеря ми, след всичките тези години трудно би могло да е иначе. Самият факт, че сте тук, ми говори, че нещо се е случило. Е, добре ли е тя?

Хънт погледна към Лин, а после отново към Сюзън.

— Боя се, че не, госпожо Пейдж. Тя е мъртва.

Е, това беше. Думите, които със страх бе очаквала, че ще чуе, през по-голямата част от живота си, най-сетне се стовариха с цялата си тежест отгоре ѝ. Тя кимна, престана да гали кучето и вдигна трепереща ръка към лицето си.

— Странно — каза, мъчейки се да овладее гласа си. — Толкова време си представяш нещо, дори вярваш в него, а когато накрая действително се окаже, че е така... — Ръката ѝ се спусна надолу към сърцето и тя изпусна тежка въздишка. — Пак се оказваш неподготвен.

— Разбирам как се чувствате — отвърна Хънт. — Съжалявам.

Беси побутна с глава коляното ѝ и изскимтя.

— В известен смисъл дори е учудващо, че е оцеляла чак досега — каза Сюън. — Тя беше толкова безразсъдно дете, вироглава и независима. Вие познавахте ли я?

— Всъщност не. — Хънт събра сили и продължи. — Това може да ви се стори още по-трудно за възприемане, но тя не е умряла наскоро. Случило се е през 1970-а?

— Седемдесета година? Толкова отдавна? И как?

Той се поколеба и накрая изплю камъчето.

— Била е убита.

Озадачен израз постепенно скова лицето на Сюън.

— Искате да ми кажете, че е била мъртва през всичките тези години? Докато аз съм се надявала, че може да получа вест от нея? — Тя затвори очи пред ужасната истина. — И при това убита? Боже мой — промълви тя с равен тон. — Боже мой.

Лин се наведе и постави ръка върху рамото на възрастната жена. Дълго време останаха така като жива картина, докато Сюън се бореше да възприеме новата реалност. Накрая клепачите ѝ се повдигнаха и тя се залови отново да гали Беси. После сякаш я осени някаква мисъл, която я накара да попита:

— В Калифорния ли се е случило?

Хънт кимна.

— В Сан Франциско.

— Защо решихте, че е живяла в Калифорния? — поинтересува се Лин.

— Когато си тръгна оттук... — тя замлъкна, а очите ѝ се стрелнаха между Уайът и Лин. — Знае ли се кой я е убил?

— Все още не — отвърна Хънт. — Това е и една от причините да съм тук. Да разбера.

— Смятате, че е някой тукашен?

— Смятам, че смъртта ѝ може да е имала нещо общо с Джим Джоунс. Засега не съм стигнал по-надалеч.

При споменаването на името лицето на Сюзън се стегна.

— Значи все още е била с Храма на народите?

Хънт и Лин си размениха погледи.

— По-скоро не. Напуснала ги е и се е омъжила. Съпругът, ѝ, който няма нищо общо с Храма, е бил обвинен в убийството, но не са успели да го осъдят.

Тя обмисли чутото и поклати глава.

— Но нали току-що казахте, че Джоунс е бил замесен?

— Да, уверен съм в това.

— Не би ме учудило. Този човек, както цял свят по-късно разбра, беше самият дявол. — Тя се обърна към Лин. — Затова и предположих, че може да се е преместила в Калифорния. Там отидоха всички, Джоунс и последователите му.

— Но вие не сте отишли с тях — каза Лин.

— Не. Отначало наистина малко се повлиях от неговата... страст, мисля, че това е думата. Изглеждаше, че върши наистина важни, добри дела. Някак идеалистични, красиви, а и все пак бяха шейсетте години. — Устните ѝ се присвиха от неприязън. — Но след като разбрах какво прави с Марджи... Та тя беше на колко — единайсет или дванайсет, когато се започна. Нямахме как да продължа, щом видях истинската му същност. Но за нея той беше бог. И такъв си остана дълго време.

— Значи връзката им е била сексуална? — попита Лин.

— Да.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна — отсеке Сюзън. — Отначало тя се мъчеше да го прикрие. Децата разбират, когато едно нещо е нередно. Но накрая мозъкът ѝ беше толкова промит, че взе да се гордее с него. От всички други жени — а те бяха много, повярвайте ми — тя била най-специалната. Въпреки груповите изпълнения, той обичал истински единствено нея.

— Правил ли го е и с други деца? — попита Лин.

— Не знам, но не бих се учудила. Той беше изключително магнетичен и напълно аморален. Не вярвам Марджи да е била единствената, но нея това не я засягаше. Той я обичал, имал нужда от нея и това бил животът ѝ. — Тя отново затвори очи, мъчейки се да успокои дишането си. — Знаете ли, когато публикувах списъка на загиналите в Джоунстаун, отначало нямах сили да го погледна, но естествено, трябваше да го сторя. Бях сигурна, че ще я открия вътре, но се оказа, че я няма... След това известно време хранех надежда... — Думите ѝ заглъхнаха в нищото.

— Това е било осем години след смъртта ѝ — каза Хънт. — Кога е напуснала Индианаполис?

— Тръгнаха всички заедно, през шейсет и пета. Той ги беше убедил, че предстои ядрена война. Знаем, че сега звучи фантастично, но този човек можеше да продаде дори лед на ескимосите. Както и да е, тогава я видях за последен път.

— Извинете за въпроса, госпожо Пейдж — вдигна поглед от бележника си Лин, — но опитахте ли се да я спрете? Или да повикате полиция?

— Полиция в нашия град? През шейсетте? — Сюзън явно намери идеята за смехотворна. — Като репортер би трябвало да знаете, че по онова време тукашната полиция се славеше като най-корумпираната в целите Съединени щати. А и Джоунс държеше всички местни големци в малкия си джоб. Наистина беше страховита сила. Да не говорим, че Марджи нямаше да остави да я спрат. Ако я бяха върнали, властите или все едно кой, просто щеше да избяга обратно. — Тя поклати глава, преживявайки наново отчаянието. — Не, невъзможно беше някой да ги спре.

— Не поддържахте ли някаква връзка след това? — попита Хънт.

— Пиших ѝ на всеки няколко дни през първата година, докато накрая писмата взеха да се връщат неразпечатани и без адрес за препращане.

Сюзън избърса очи и заговори с повече настойчивост.

— Вижте, искам добре да ме разберете и двамата. Знаем, че имам вина. Няма как да избягам от нея. Носила съм това бреме през целия си живот. Но баща ѝ беше починал две години по-рано и аз се мъчех да я отгледам съвсем сама. Знаех, че не биваше да я пускам, дори ако се съпротивлява или ако бяга отново и отново. Та тя беше само на

шестнайсет години. Трябваше да намеря начин да я задържа при себе си, а не го направих. Не знаех как. Не бях достатъчно силна, не бях достатъчно добра майка. И ето че накрая тя просто изчезна от лицето на земята. Ако можех да върна времето назад... но тогава просто не ми достигна твърдост, кураж или и аз не знам какво. Провалих и себе си, и нея.

— Било е много отдавна — каза меко Лин. — Не е нужно да се самонаказвате повече.

— Понякога си мисля, че никога няма да се накажа достатъчно.

— Според мен тя би искала да си простите — намеси се Хънт. — Все пак е успяла да се отърси, да започне нов живот. Пораснала е и нещата са потръгнали.

— Надявам се да е така. — Тя погледна Хънт право в очите и продължи: — Толкова е трудно да проумея, че е мъртва, след всичките тези години. Не ми се ще да го повярвам.

— Знам. Съжалявам, че бях този, който трябваше да ви го каже. Но реших, че заслужавате да го знаете. Че трябва да го знаете.

Сюзън кимна в знак на съгласие.

— Поне успях ли да ви помогна? За вашето разследване?

— Мисля, че да. Трябваше да знам със сигурност естеството на отношенията ѝ с Джоунс.

— Защо? Какво ви дава това?

— Дава ми потенциален мотив за убийството ѝ.

— И какъв е той?

— Тя е представлявала заплаха. Или поне Джоунс я е възприемал така.

— Защо? Как е могла да му навреди?

— Като огласи историята за изнасилването си. Един свещеник в Сан Франциско ми каза, че имало замесени и други деца. Дори ако оставим настрана криминалното обвинение, доказателствата от първа ръка, че е правил секс с единайсетгодишни, биха го съсипали. Очевидно Марджи е напуснала комуната и се е установила в Сан Франциско, където се е запознала с мъж на име Кевин Карсън и двамата са се оженили. Четири години по-късно обаче Джоунс също решава да се премести в града. Там очаква много по-голяма публичност и несравнимо по-големи възможности за правене на пари. Затова пуска пипалата си сред местната общност, градската управа,

полицията, където щете. Междувременно тя вече е излязла изпод контрола му. Той няма представа какво крои и с кого разговаря, но е наясно какво знае.

— Винаги е бил алчен за пари — каза Сюзън. — Това беше другата му черта.

— Предполагам — кимна Хънт. — Иначе нямаше да накара хиляда души да му припишат цялото си състояние. Както и да е, предполагам, че една от новопокръстените му последователки е била жена на име Еви Спенсър, близка приятелка на дъщеря ви. Щом започва да възхвалява Храма на народите пред Марджи и да се опитва да я привлече, тя категорично ѝ отказва, като ѝ обяснява причината. Не ще и дума, че за Джоунс това е лоша новина. Дори самата жертва да не се разприказва, достатъчно е слухът да плъзне и с него е свършено, дори в прочутия с търпимостта си Сан Франциско. Той не може да рискува. При това разполага с войник, който с радост ще изпълни задачата, в лицето на съпруга на Еви.

— Значи той я е убил? Мъжът на приятелката ѝ?

— Лайънел Спенсър. Най-вероятно да. Поне полицията в Сан Франциско смята така.

— Ще го арестуват ли?

— Няма да се наложи. Самоубил се е преди два дни. Според един мой познат инспектор е избрал този изход, когато е разбрал, че е разкрит.

След последните думи на Хънт всички се умълчаха. Лин затвори бележника си. Сюзън погали за кратко на Беси, после изправи гръб и го погледна изпитателно.

— Мога ли да ви задам още един въпрос?

— Разбира се. Какъвто и да е.

— Кой е вашият клиент в това разследване?

Хънт склони глава се усмихна напрегнато.

— Трябва да призная, че на настоящия етап го вода най-вече от свое име. С малко помощ от страна на Лин.

— Но защо? Какъв е интересът ви?

Той забави отговора си с няколко секунди. Вече бе стоварил достатъчно бреме върху раменете на възрастната жена и допускаше, че поредното шокиращо разкритие може да ѝ дойде много за един ден. И все пак сега бяха заедно и тя сама бе повдигнала въпроса. Ако

заслужаваше да научи за смъртта на дъщеря си, то не по-малко заслужаваше да узнае и собствената му връзка с нея.

— Марджи бе моя майка — произнесе накрая.

Сюзън кимна, сякаш в потвърждение на нещо, което бездруго вече знаеше. Въпреки сдържаната реакция очите ѝ я издадоха, замъглявайки се от неизплакани сълзи.

— Разбрах още щом те видях — каза тя. — Толкова много приличаш на нея. — Тя се пресегна и сложи длан върху коляното му.

Хънт я покри с двете си ръце.

Останаха в „Инди Гардънс“ още два часа. Сюзън искаше да разбере всичко за живота на Хънт, за детството, за приемното му семейство. Всички тези дребни подробности от биографията му сякаш ѝ носеха утеха. Собственият ѝ провал с дъщеря ѝ явно не се беше пренесъл и към следващото поколение. Следвана като сянка от преданата Беси, тя настоя да представи него, своя чудодейно появил се внук, на всички останали обитатели.

Хънт от своя страна също не остана безразличен. Тази бедна, самотна жена докосна някаква забравена струна в него, което нямаше как да не предизвика емоционална реакция, подсилена навярно и от умората и тъпото, но вече почти неспирно главоболие. Към края на обиколката Хънт и баба му се държаха за ръце. На сбогуване, преди той и Лин да си тръгнат, двамата се прегърнаха, при което тя се разплака. Размениха си телефонни номера и си обещаха винаги да поддържат връзка помежду си.

Хънт и Лин седяха като заговорници в едно сепаре в закусвалнята недалеч от сградата на редакцията. Тя вече бе довършила хамбургера и картофките и тъкмо отпиваше от млечния си шейк, когато лицето ѝ внезапно се оживи:

— Само едно нещо продължава да ми липсва. Връзката с изпращача на есемесите.

— Кое, кое?

— Казвам, че ми липсва връзката...

— Знам, Лин, знам — усмихна се уморено той. На влизане в заведението се бе почувствал гладен, тъй като не бе ял от предната вечер в хотела, но когато храната пристигна, изведнъж изгуби апетит. Сега топна един пържен картоф в локвичката кетчуп в чинията и го поднесе към устата си. — Което на свой ред ни връща обратно към Лайънел Спенсър... — Той остави фразата да виси във въздуха, после добави: — Изглежда твърде просто, за да е истина.

— Ей, какво си провесил нос? — скастри го тя. — Току-що потвърдихме връзката на майка ти с Джоунс, което бе поводът да дойдеш чак дотук, а като за капак се запозна и с баба си. Бих нарекла това една твърде успешна сутрин, а ти изглеждаш така, сякаш са ти потънали гемиите. Ние спечелихме, Уайът. Трябва да се радваш.

Той поклати глава.

— Все още ни се губи звеното, обединяващо Лайънел и Джоунс.

— Напротив, нали е казал на твоите приятели ченгета, че е членувал в Храма на народите заедно с жена си? Какво по-обединяващо от това?

Хънт продължи да дъвче замислено.

— Джоунс е имал хиляда души със себе си, Лин. Може да е бил всеки един от тях. Защо точно Лайънел? Та той дори не го е последвал в Джоунстаун. Според мен сензационната ти история още не е завършена. Моята във всички случаи няма да бъде, докато не

повярвам, че е възможно Джоунс да е поръчал убийството, а Лайънел да го е извършил.

— Защо, нали неговите последователи са били обработвани именно по този начин. Знаем какво е станало в джунглата. Хората, които не са пожелали да изпият отровата доброволно, са били застреляни от охраната.

— Но Лайънел не е бил сред охранителите. Изобщо не е присъствал там.

— Значи просто е отпаднал от дружинката по-рано. — Тя отпи от шейка си. — А сега е мъртъв и точка по въпроса.

— Нещо не ми се връзва. Както сама правилно отбеляза, има разминаване между есемесите и смъртта на Лайънел. Изпращачът нямаше за цел да докара някого до самоубийство, а да ме подтикне да разнищя случая, да го предам на полицията. Това беше цялата идея.

— Добре, значи не всичко е минало по плана. Случва се постоянно. И какво толкова?

— Това, че никой няма да се интересува повече. Най-малко ченгетата. Смъртта на Лайънел слага точка на разследването. Това не те ли кара поне малко да се усъмниш? Кой ще тръгне да се самоубива, само и само да не отиде на съд? И то за престъпление отпреди четирийсет години, без никакви доказателства, които да сочат към него. И защо ще отстранява Иван? Ако Лайънел е решил да се гръмне, щеше просто да го направи. Но не, той краде такси, застрелва шофьора, после и Иван, а накрая се прибира у дома и едва ден по-късно си тегли куршума. Къде е смисълът на всичко това? Ако толкова го е било страх да не го хванат, от самото начало щеше да опре дулото в главата си, да дръпне спусъка и толкова.

Лин не изглеждаше убедена.

— Той не е бил притеснен заради убийството на майка ти, Уайът, а защото е оплескал нещата с онзи твой човек, Иван, и с таксиметровия шофьор. Нали сам каза, че имало свидетел, който го е разпознал? Бил е наясно, че този път няма как да се измъкне. При подобни обстоятелства постъпката му е напълно разбираема.

— И все пак чуй какво ще те посъветвам. Недей да публикуваш историята си, докато...

Писукането на телефона го извести, че е получил съобщение, и той млькна наскре изречението, за да го прочете.

— Ето това се казва пръст божи — рече след секунда и обърна екрана към нея.

Не е Лайънел, пишеше там.

* * *

— И какво искаш да кажеш с това? — попита Джул.

— Как какво? Не ти ли се струва съмнително?

— Не, струва ми се пълна глупост. Някой просто се будалка с теб.

— Не става въпрос за шега, Дев. Не забравяй, че тъкмо от съобщенията тръгна всичко.

— Откри ли вече изпращача им? Знаеш ли кой е?

— Не, но...

— Проследи ли последния есемес?

— Не разполагах с нужното време, беше само един ред.

— Виж, Уайът, от последния ни разговор насам проведохме балистична експертиза на куршумите, убили таксиметровия шофьор и Лайънел. Те не само съвпадат помежду си, но и са идентични с този от стрелбата по Орлов. Три изстрела, произведени от едно и също оръжие, гарантирано. Без никакво съмнение. Да не говорим, че от пълнителя липсват точно три патрона.

— Добре, но...

— Също, може да не ти се вярва, но извършихме в дома на Лайънел всички действия, които се полагат в случай на насилствена смърт, и не намерихме нищо, нито пращинка, което да свидетелства за взлом, за присъствие на второ лице в стаята или дори в цялата къща. Човекът просто е решил и си е пръснал мозъка. Оттук можем да си извадим заключението, че вероятно той е убил и майка ти, но ако тази версия не те задоволява, си свободен да продължаваш с диренията си, а аз от своя страна ще сторя всичко възможно да не ти преча. Всъщност като се замисля, нищо чудно единственото убийство, което има предвид авторът на съобщенията, да е това на майка ти. Ние не разполагаме с доказателства дали Лайънел го е извършил, или не, но в

едно сме абсолютно сигурни — неговият пистолет е убил както Орлов и таксиджията, така и него самия. Подписвам се с две ръце. Оттук нататък прави каквото знаеш.

Линията прекъсна и Хънт още известно време съзерцава телефона си, преди да го върне обратно в калъфа.

— Предполагам, че чу по-голямата част от разговора — каза на Лин.

— Във всеки случай, достатъчно. Приятелят ти звучеше доста убедено. И ако е прав за балистиката, има основание.

— Сигурен съм, че е прав. Сигурен съм и че няма следи от взлом или външни лица в къщата на Лайънел. Но още по-сигурен съм, че човекът, който ми праща съобщенията, не лъже и не си измисля. Лайънел не е убил майка ми. Нито другите двама или пък себе си. Всичко е дело на някой друг.

— И кой е той?

Хънт направи гримаса.

— Тъкмо с този въпрос се боря от самото начало. — Той бодна още един пържен картоф, огледа го и го върна обратно в чинията. — Някой, който е познавал Лайънел тогава, познава го и до днес. Някой, с когото той се е свързал, след като се е чул с Иван.

Осенен от внезапна мисъл, той извади отново телефона и натисна едно име от списъка с контактите.

— Здравей, Кали, Уайът те безпокои. Можеш ли да ми дадеш всички входящи и изходящи обаждания на Лайънел Спенсър от миналия вторник? Неговият номер е последният, с който е говорил Иван... Бих помолил Девин, но той напоследък не е много кооперативен, а и не знам дали изобщо е правил такава справка... Ти си съкровище, благодаря ти.

След като затвори, притисна слепоочията си с пръсти и остана известно време така.

— Още ли те боли? — попита Лин.

— Не знам какво ми става. Погледът ми се мъти, сърцето ми бие три пъти по-бързо от обичайното и трудно си поемам дъх. — Устните му се изкривиха в пресилена усмивка. — Иначе съм добре.

— Защо не подремнеш, докато чакаш тази твоя Кали да ти върне обаждането?

Хънт поклати глава.

— Дотогава могат да минат два дни, дори повече. А и ако Лайънел е получил обаждането от Иван на един телефон, а после се е обадил на убиеца от друг, няма да разберем нищо. Ще продължавам да търся. Все трябва да има някой, който да го е познавал тогава... — Той млъкна и прокара пръсти по лицето си, а после ги пъкна под яката на ризата си.

— Сега пък какво? — попита Лин.

— Баща ми. — Челюстта му се стегна от нов прилив на решимост. — Трябва да открия баща си.

* * *

По време на първата война в Залива Хънт бе служил в Отдела за криминални разследвания, където нивото на стрес бе сравнително високо. После, в цивилния живот, бе прекарал десетина години в Службата за закрила на детето и там задълженията му включваха отнемане на деца от небрежни или агресивни родители. Това бе издигнало представите му за стрес до нови висоти, които считаше за недостижими.

Досега.

Вече в хотелската си стая, влезе в банята, наплиска лицето си с вода и се погледна в огледалото. Образът, който надничаше оттам, с кървясали очи и набола четина по хлътналите бузи, му бе почти непознат. Каза си, че наистина е крайно време да се избърсне, изкъпе и приведе в нормален вид. Щеше да му отнеме не повече от четвърт час.

Но точно сега не му се занимаваше.

Вместо това просто се избърса с кърпата и отиде да си легне отново. Беше ранен следобед и Лин се бе върнала обратно в офиса, за да търси каквато и да е полезна информация относно баща му.

Ако изобщо беше жив.

Всъщност много повече от бърсенето и душа му бе нужна малко почивка. Той нагласи алармата на часовника до леглото за четири часа, направи същото и с джиясема си за всеки случай.

Но все не успяваше да се настани удобно. Мозъкът му не спираше да работи, а пулсирането на кръвта пораждаше в ушите му неспирно, едва доловимо бучене.

Стисна клепачи и зачака сънят да го обхване, но вместо това отново изпадна в трескави размишления какво може да е пропуснал. Погледна часовника върху нощното шкафче и видя, че са минали двайсет минути, а той все още е буден.

Може би никога повече нямаше да заспи.

Тази мисъл го докара до ръба на паниката. Сърцето му заблъска в гръдния кош като ритмичен, басов барабан. Под ризата му започнаха да се стичат струйки пот. Дъхът му взе да излиза на хриптящи пресекулки.

Накрая, изругавайки яростно, скочи и седна в леглото.

Бяха изтекли още седемнайсет минути. Сега оставаха само час и десет минути от времето, което си бе отделил за почивка, преди отново да се отправи към редакцията на вестника, за да си поблъска главата заедно с Лин над евентуалните ѝ нови открития.

Легна отново, затвори очи и с усилие на волята забави дишането си. Но ето че пред вътрешния му взор изникнаха образите на неговите майка и баба, застанали до Джим Джоунс, и сърцето му, вместо да възвърне нормалния си ритъм, отново щеше да изскочи през гърлото му.

Може би никога повече нямаше да заспи.

* * *

— Може ли да поговорим само за минутка?

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие, Уайът — отвърна Тамара. — И повече от минутка, ако искаш. Къде си?

— В хотела в Индианаполис.

— Не ми звучиш добре. Всичко наред ли е?

— Не съвсем. — Уайът се поколеба. — Вече от два дни не съм спал, Там. Имам чувството, че се побърквам.

— В какъв смисъл?

— Може би това не е най-точната дума, но получавам пристъпи на паника.

— И какви са симптомите?

— Сърцебиене, задъхване, ей такива неща.

— Уайът, веднага затвори и се обади на „Бърза помощ“.

— Не, не е чак толкова зле. Не съм тръгнал да умирам. Просто цялата история за това кой съм и откъде идвам взе да ми идва малко в повече. Преди никога не се бях замислял за нея, а сега имам чувството, че се блъска вътре в мен, проправяйки си път към повърхността.

— Тази история, както я наричаш, е доста сериозна.

— Е, тук поне сме на едно мнение — отбеляза Хънт.

— Откри ли нещо ново днес?

— Беше удивителна сутрин, Там. Нали ти споменах за Лин, репортерката, с която работя? Тя откри баба ми — представяш ли си, родната ми баба! Още е жива, напълно с ума си и аз се видях и говорих с нея. Това само по себе си беше невероятно, но като за капак Лин потвърди и цялата ни теория за майка ми и Джим Джоунс. Той я е подлагал на сексуален тормоз, а после тя е избягала заедно с него и останалите членове на Храма на народите и е отишла в Калифорния. Получих също и ново съобщение, в което се казваше, че Лайънел не е...

— Чакай малко, стига си прескачал от тема на тема. Имаш ново съобщение?

— Да, отпреди два часа.

— И авторът му знае за Лайънел?

— Достатъчно, за да твърди, че не е той. Обадох се на Девин и му казах — все пак това предполага коренен обрат в разследването. Но той не иска и да чуе. Вече си има своя малък, спретнат случай, съдържащ отговорите на повечето въпроси, и не се интересува от нови улики. Което означава, че нещата пак опират до нас.

Мълчание.

— Тамара?

— Да, слушам те. Звучиш ми капнал от умора.

— Защото наистина съм капнал. Сега не ни остана никой, с когото да говорим, освен баща ми — ако е още жив.

— Да говорим за какво?

— С кого е общувал Лайънел в онези дни. Каква е била ситуацията. Има човек, замесен в нея от самото начало — заедно с майка ми, баща ми, Спенсър, Джоунс и цялата останала лудост. Но проклетникът се държи в сянка и не се показва вече цели четирийсет години. Аз обаче ще го открия и ще го пипна, кълна се в бога!

— Уайът! — прозвуча меко гласът на Тамара по телефона.

- Какво?
— Успокой топката. Поеми си дъх.
— Да, добре.
— Не, имам предвид буквално. Още сега. Спри. Затвори очи. И си поеми дъх.
Той последва инструкциите.
— Ето, заповедта е изпълнена.
— А сега го направи отново.
— Общо колко пъти?
— Само още веднъж.
— Готово. Сега доволна ли си?
— Поолекна ли ти малко?
— Всъщност не — отвърна Хънт след кратък размисъл.
— Искаш ли да се прибереш у дома?
— Повече от всичко, но не знам дали ще мога. При положение че сме толкова близо.
— Същото каза и на тръгване, помниш ли?
— Сега сме още по-близо.
— Моля те, пази се. Не искам да пострадаш.
— Това не влиза в плана.
— Да, но сякаш се случва, не ти ли се струва?
— Всичко е вътре в мен. Мога да го преодоляя.
— О, разбира се. Ти можеш да преодолееш всичко, просто си такъв. Но ако усетиш, че силите те напускат, ще ми направиш ли една услуга? Звънни ми пак. Когато и да е.
— Добре.
— Обещаваш ли?
— Обещавам.

* * *

Оставаха още няколко минути до тръгването му за срещата с Лин. Вече напълно отказал се от опитите да заспи, той реши да се обади на отец Бернард. Чисто физическите симптоми — сърцебиене, задъхване — бяха поотслабнали след разговора с Тамара. Сега въпреки периодично проблясващите светлилки и общата отпадналост той се

чувстваше достатъчно зареден с енергия, за да избута остатъка от деня, каквото и да донесеше той.

За негово облекчение, свещеникът си беше вкъщи и вдигна веднага. След като му предаде накратко събитията от последната им среща насам, Хънт го попита дали е успял да се сети за свои енориаши, с които Кевин да е имал по-близки отношения. Краткият отговор беше „не“.

— Но научих нещо друго — каза Бернард. — Съвсем дребна подробност, дори не знам дали ще ти е от полза.

Хънт се опита да запази спокоен тон въпреки надигналото се в гърдите му вълнение.

— Всяка информация е добре дошла, отче.

— Е, както споменах, не е кой знае какво, но тук има човек на име Джо Фелан, един от онези, за които баща ти вършеше дребни ремонти навремето. Попитах го, както ти ме помоли, дали не е чувал нещо за него след отпътуването му за Тексас. Той отначало ме изгледа учудено, а после ми каза, че Кевин изобщо не се е местил в Тексас.

— А къде тогава?

— В Мексико.

Нещо в сърцето на Хънт изведнъж трепна, казвайки му, че това е истина. То обясняваше липсата на социална осигуровка, пълното изчезване от пейзажа. И което бе още по-важно, оставяше отворена възможността баща му да е още жив.

Сред поредния и ненужен прилив на адреналин, предизвикал ново бучене в ушите му, гласът на Бернард продължаваше да нарежда в слушалката:

— Казал на Джо, че с две дела за убийство зад гърба си просто не смятал, че в Америка има шансове за нормален живот. Където и да отидел, полицията щяла да търси първо него за всяко престъпление. Изгубил вяра в правосъдната ни система, и не без основание. Затова решил да започне начисто там, където никой не го познава и той не познава никого.

— Ами писмото, което ми е написал? — попита Хънт в отговор на неканената мисъл, изплувала в главата му. Трябваше да се изправи пред вероятността баща му да е излъгал относно ходенето си в Тексас — а тогава и останалата част от писмото също можеше да е лъжа.

— Нямам представа. Помня, че ми го даде заедно с кутията със снимки съвсем скоро след като го пуснаха от затвора. Може после да е обмислял известно време предложението, да е решил, че в крайна сметка не се интересува чак толкова от работата в Тексас, и да е поел в друга посока.

Хънт реши да не избързва със съжденията, казвайки си, че такъв вариант действително е правдоподобен. Затова попита:

— Този господин Фелан спомена ли някакво конкретно място в Мексико, където да е отишъл?

— Аз самият го попитах същото.

— И?

— Съжалявам. Знам, че няма да останеш доволен от отговора, но не помни.

* * *

По пътя към редакцията Хънт постепенно се обнадеждаваше, че информацията на отец Бернард може в крайна сметка да се окаже добра новина, която да ги изведе от задънената улица. Изобилието от резултати в информационната система по-рано го бе обезсърчило да търси по конкретни параметри. Разбира се, бе опитал да стесни извадката по възраст или в рамките на щата Тексас, но тя пак бе твърде обширна за проследяване.

Естествено, по света имаше безброй хора с това име и несъмнено повечето от тях живееха в Щатите, но той бе склонен да се обзаложи, че в Мексико нямаше да се окажат повече от няколко стотици. След като ги пресееха и по възраст, както бе сторила Лин при търсенето на Сюзън Пейдж, бройката щеше да намалее още. Колко Кевин-Карсъновци на шейсет и три години, родени през януари 1948, без активен номер на американска социална осигуровка, можеха да живеят в Мексико?

Отговорът, както се оказа, бе — само един.

В Сан Франциско, Тамара прекарваше един не особено ведър ден.

Седнала в тясната кухничка посред мрачния следобед, тя пиеше четвъртото си кафе от сутринта. Дядо ѝ, както в повечето съботи, бе отишъл да играе петанк^[1] с приятелите си, а Мики бе излязъл още призори да обикаля пазарите за продукти, тъй че тя бе останала сама в апартамента, борейки се с новите си грижи и тревоги.

При телефонния им разговор Уайът бе звучал ужасно, почти като друг човек. Вманиачен, трескав, нуждаещ се от помощ. Откак го помнеше, а това бе почти през целия ѝ живот, никога не го бе виждала да губи контрол. Това определяше самата му личност — силна, непоклатима, уверена, самостоятелна.

Но сега психологическото сътресение покрай търсенето на убиеца на майка му го бе накарало да се усъмни в себе си, в инстинктите си, в самата си природа. Или поне така изглеждаше отстрани. За нея постепенно ставаше очевидно, че наглед естествената му издръжливост до голяма степен се е дължала на отричане на основни истини за ранното му битие.

Той бе изгубил майка си. Баща му го беше изоставил. Няколко приемни семейства бяха вдигнали ръце от него. И всеки път бе намирал сили да продължи напред, да повярва, че нещо положително ще се случи след цялото това отхвърляне, лоша карма, липса на късмет. Слава богу, накрая бе попаднал на хора, които да го отгледат, да му дадат нужната обич и подкрепа, за да израсне и да се превърне в мъж.

Тамара нямаше нужда да напруга въображението си, за да си представи болката, през която бе преминал. И тя се бе чувствала по сходен начин, макар да бе изгубила майка си на десетгодишна възраст — доста по-късно, отколкото Уайът. При това бе споделяла болката от загубата със своя брат, докато той я бе изживявал сам. Тя и Мики бяха плакали заедно до премаляване. Бяха борили рамо до рамо страха,

гнева, самотата — не чрез отричане, а чрез постепенно, трудно извоювано приемане. Такъв бе техният жребий и те трябваше да го преглътнат.

Шокираше я мисълта, че нейната сърцевина може да се окаже по-здрава от тази на Уайът, че той може да прибегне до нейната подкрепа, ако бремето му се стори непосилно.

Не че не би му я предоставила, напротив.

Просто осъзнаването, че тази сутрин ѝ се бе обадил, за да почерпи от силата ѝ, от една страна, я плашеше, а от друга, ѝ вдъхваше увереност.

Самият факт, че той, Уайът Хънт, звучеше по този начин, че бе дотолкова отпаднал, че не можеше сам да се справи с проблемите си, а се нуждаеше от нея, бе стряскащ.

Но същевременно тази реалност ѝ носеше известно успокоение. Досега разликата във възрастта им, неговият по-голям житейски опит, нетрепващата му увереност, зрялата му сила я бяха карали да таи постоянен страх, че всяка връзка помежду им е обречена заради явната им неравнопоставеност.

Тя бе привлекателна за мъжката половина и го знаеше. Затова нямаше проблем да повярва, че той я желае. Но физическата връзка, колкото и да бе силна, не стигаше. Нейната хубост щеше да повехне, той пък щеше да остарее преди нея. Ако не притежаваха еднаква сила и увереност, нямаше да се получи нищо.

И сега, изведнъж, тя виждаше с кристална яснота, че се е превърнала именно в това.

В негова равна.

Той не бе потърсил Джина Роук, нито Девин Джул или някой от своите приятели мъже. Беше се обадил на нея, защото знаеше, че тя може да му помогне, да го успокои, да го преведе през изпитанието. Че е наясно пред какво е изправен, кой е всъщност може би дори по-добре от него самия.

Вероятно така е било от самото начало, но нито той, нито тя са щели да го проумеят, ако загубата и болката, които дълго бе държал встрани от себе си, не го бяха разтърсили с такава сила.

* * *

Тамара тъкмо изливаше почти недокоснатата чаша кафе в мивката, когато телефонът в съседната стая извънтя и тя се втурна да го вдигне.

— Ало?

— Там! — прозвуча гласът на Хънт, трескав, задъхан. — Слава богу, че си още у дома. Открих го!

— Кого?

— Баща ми. Кевин Карсън. В Мексико. Сигурен съм, че е той. Отивам там, за да говоря с него.

— Къде точно се намира?

— В едно малко градче южно от Оахака.

— Значи е жив и здрав?

Уайът не отговори веднага.

— Ще разбере, като отида. Но той е последното липсващо късче. Трябва да го открия. Той ще помни Еви и Лайънел Спенсър, ще знае с какви хора са се движели. А един от тях е убил майка ми.

— Стига да е жив.

— Длъжен съм да вярвам, че е така, Там. Той е последният ми шанс. Тъкмо затова ти се обаждам. Искам да отидеш до вкъщи, да вземеш паспорта от сейфа ми и да го изпратиш тук по FedEx, за доставка рано сутринта. Резервирал съм полет за Ел Пасо по обяд, тъй че ако пристигне в хотела до девет часа, ще е чудесно.

— А как ще продължиш нататък?

— От Ел Пасо има връзка за Оахака, ще пристигна там към седем вечерта. В понеделник сутринта продължавам с кола за онова село, намирам го, двамата сядаме и говорим за всичко, което знае.

— Уайът. — Тя спря, преглътна въпроса, който смяташе да зададе, и го замени с друг, по-безобиден. — Как си с испанския?

— Горедолу. Малко съм го позабравил, но той ще говори английски, тъй че няма да има проблем.

— Освен ако не е мъртъв. Помислил ли си за тази възможност?

— Не е мъртъв, Там. Според LexisNexis допреди година-две е бил жив. Трябва да говоря с него. И не мога да разбере защо не се радваш. Нали това е отговорът, който търсим от толкова време.

— Защото ми се струва малко... отчаяна стъпка. Да биеш толкова път, без да знаеш какво ще завариш. Да оставим настрана войните между наркокартелите. Там не бяха ли избили към трийсет хиляди

души? Да знаеш, че ако ти отрежат главата, ще дойда и ще те убия още веднъж.

— Стига, Там. Не говориш сериозно.

— Чукай на дърво — каза тя и почука по таблата на леглото си.
— Мога ли да те попитам още нещо?

— Да, ако обещаеш, че веднага след това тръгваш да вземеш паспорта ми.

— Добре, обещавам. Ето го и въпроса. Представяш ли си как точно ще се почувстваш, ако действително намериш баща си?

— Разбира се. Ще се почувствам чудесно.

— Толкова чудесно, колкото преди два часа?

— Онова беше различно. Вече ми мина.

— Минало ти е безсънието? Пристъпите? Паниката?

Тя почти го видя как повдига рамене.

— В един момент ми дойде малко в повече, това е.

— А, значи било само за един момент.

— Ей... да не си ми сърдита за нещо?

— Не. — Тамара помисли, преди да отговори. — Притеснявам се за теб.

— А не бива. Оценявам го, но съм добре, наистина.

— И вече се владееш?

— Да. Напълно.

— Добре. — Тя въздъхна. — Как беше адресът на хотела?

След като Хънт ѝ го продиктува, тя затвори телефона и известно време стоя неподвижно посред стаята.

— Шантава работа — изпъшка накрая и отиде да си вземе палтото.

* * *

Въпреки цялата увереност, която бе демонстрирал пред своя приятел относно доказателствата и извършителя, Джул никак не хареса новината, че тайнственият кореспондент на Хънт отново се е свързал с него, този път подлагайки на съмнение самия факт на съпричастността на Лайънел Спенсър към убийствата, в това число и към неговото собствено. Той нито за секунда не бе забравил, че цялата

афера бе тръгнала именно от анонимните есемеси и че те далеч не бяха случайни, нито лекомислени. Мисълта, че един случай, донесъл му толкова удовлетворение с приключването си, може в крайна сметка да се окаже нерешен, бе меко казано изнервяща.

Нещо повече, имаше вероятност истинският виновник още да е на свобода и никой освен Хънт дори да не мисли да го преследва.

Такива терзания го измъчваха през целия ден. Следобед отиде да гледа футболния мач на децата, а после трябваше да посети спешния кабинет заради падането на Алекса. Надяваше се глезенът ѝ да е само навехнат, но след тричасово чакане за рентгенова снимка той се оказа счупен. Най-сетне, към 8:30, се прибраха вкъщи и той трябваше да претопли станалото на подметка филе миньон и да вечеря сам, защото всички останали, в това число и Алекса с гипсирания си крак, отидоха при съседите за подгриващо парти преди деня на Все светни. Той просто нямаше нерви да се присъедини към тях.

Колкото и да се стараете, не успяваше да открие никаква пролука в събраните доказателства. Както бе казал на Хънт, балистичната експертиза бе достатъчно убедителна. Не откриха куршума от убийството на Орлов, но знаеха, че калибърът му е същият като на онези, убили шофьора и Спенсър. А те категорично бяха изстреляни от един и същи пистолет.

Вярно, неговият законен притежател така и не се установи, но Джул знаеше, че нерегистрираните оръжия в града са толкова разпространени, колкото плъховете в канализацията, ако не и повече. Затова трябваше да се задоволят с факта, че са го открили на пода в дома на Лайънел, лежащ край протегнатата безжизнена ръка на предполагаемия си стопанин.

Обаждането на Хънт го бе накарало да се свърже отново с лабораторията, откъдето изненадващо му вдигнаха, въпреки че беше събота, и за сетен път потвърдиха, че по дланта на Лайънел действително са открити следи от барутен нагар, което се връзваше с версията за самоубийство.

Оставаше хронологията на събитията, където Джул също се чувстваше на достатъчно сигурна почва. Орлов бе позвънил на Спенсър малко повече от час преди срещата им в „Ориджинал Джо“. Там последният бе видян от поне трима свидетели да напуска ресторанта и да се качва в такси. Орлов бе останал в заведението за

десерта — чийзкейк с плодово пюре, капучино, а след това и чашка „Амарето“. Впрочем всички те бяха поръчани от Лайънел, безспорно за да му дадат време да елиминира шофьора и да се върне да чака излизането на жертвата си пред входа. После, на следващата вечер, по каквато и да е причина — вина, разкаяние, отчаяние, страх — той бе отнел и собствения си живот. Без съмнение е бил вече мъртъв, когато Хънт е почукал на вратата му.

Тъй че на едната страна на везните тежаха всички тези доказателства, а на другата?

Едно анонимно съобщение до Уайът Хънт, което можеше да е изпратено от всеки човек под слънцето, твърдящо, че *не е Лайънел*. Назоваващо го само по първо име.

Какво означаваше това?

Може би нищо.

И все пак...

Джул изплакна чинията и приборите и ги сложи в миялната машина. В къщата имаше мазе, оборудвано със стар диван, маса за пинг-понг и телевизор. Той слезе там и се опъна върху дивана с ръце зад тила. Постоя така четвърт час, после взе телефона и се обади на партньорката си.

— Здравсти, Сара, Девин е. Имаш ли минутка?

— Тъкмо сме седнали с Греъм и децата да гледаме филм. Много ли е спешно?

— Ти ми кажи. Става дума за Лайънел.

— Нещо ново?

Той ѝ разказа.

Отсреща настъпи кратко мълчание, после тя тихо изруга и му каза да изчака. Чу я да обяснява нещо на съпруга си, преди да се върне отново на линията.

— Това ли е цялото съобщение? *Не е Лайънел!*

— Да, това е.

— И какво смяташ да правиш сега?

— Надявах се ти да ме посъветваш. Аз цял ден си блъскам главата и нищо не ми идва наум.

— Ами ако не е Лайънел и ние действително искаме да продължим да играем тази игра, което хич не ми е по вкуса, значи

трябва да е някой, с когото се е свързал след разговора с Орлов и... — Тя замлъкна. — Не.

— Какво не?

— Просто не. Точка. Нямам представа кой тормози твоето приятелче Уайът и какво му е известно. Но знам какво е известно на нас, Девин, а също и защо. Искаш ли да ти кажа?

— Целият съм в слух.

— Позната ли ти е фразата „очевидец на убийството“?

Още щом чу тези думи, Джул усети как тревогите му се разсейват и го обзема чувство на покой. Не можеше да повярва, че е изпуснал от картината образа на Чуй и неговото описание на стрелеца. Вярно, той бе наркоман и улична отрепка, но това по никакъв начин не обезсилваше показанията му. Нито последвалото разпознаване на Лайънел сред общо шест снимки на мъже от моргата. Той нямаше причина да лъже, а и фактът, че бе описал убиеца от таксито като възрастен мъж с бяла коса още преди да стане известно, че Спенсър е мъртъв, пасваше идеално, правейки случая практически непробиваем.

— Права си — каза Джул. — Съжалявам, че те обезпокоих. Днес прекарах доста време в болницата с Алекса, предполагам, че мозъкът ми леко се е поразмекнал.

Ченгето от другия край на линията моментално изчезна, заменено от угрижена майка.

— Как е тя? — попита Сара.

— Ще се оправи. Гипсираха ѝ крака за няколко седмици. Проклетият футбол.

— Позната история. Както и да е, престани да се тормозиш с тези есемеси, Дев. Някой просто си прави лоша шега с приятеля ти. Чуй може да е жалък смрадливец, но е видял Лайънел да дърпа спусъка със собствените си очи, от няколко метра разстояние. По-ясно доказателство от това здраве му кажи, не мислиш ли?

— Напълно съм съгласен.

— Чудесно. Нещо друго?

— Май не. Кажи на Грeъм, че съжалявам, задето ви прекъснах филма.

— Ще го преживее някак — отвърна Сара. — Е, тогава до понеделник.

[1] Игра с метални топки върху пясъчна площадка. — Б.пр. ↑

В 8:45 в неделя сутрин Уайът Хънт бе седнал на ниското канапе във фоайето на хотел „Мариот“ на летището в Индианаполис, пиеше черно кафе от картонена чашка и потропваше нервно с крак, вперил очи към улицата отпред в очакване да зърне фургона на FedEx.

Пирожката с крем, която бе погълнал на закуска, седеше като оловна топка в стомаха му, а кафето имаше вкус на карболова киселина, но той се нуждаеше от него. За последен път бе спал преди трийсет и един часа, а и тогава тричасовото безсъзнателно състояние в Минеаполис, от което го бе извадило обаждането на Тамара, трудно можеше да се нарече сън. След като трескавото вълнение от откриването на местонахождението на баща му се поуталожиха, той се прибра в хотела рано, за да навакса с почивката си, знаейки, че следващият ден ще бъде дълъг и изморителен.

Но в крайна сметка нощта се оказа просто повторение на следобеда, с единствената разлика, че беше много по-дълга. Безсънието не идваше от някаква конкретна тревога; през голяма част от времето той просто лежеше неподвижно върху леглото, изпитвайки тъпа тежест някъде под клепачите, неспособен да изключи растящото нервно напрежение, което циркулираше в него като отделна телесна течност, наравно с кръвта и лимфата. Някъде към полунощ стана, лисна двете шишенца водка от минибара в една чаша с малко лед и ги изпи. Час по-късно стори същото и с двете шишенца джин.

Никакъв ефект.

Глождеха го и други, по-тривиални размисли. След разговора с Тамара му хрумна, че не е напълно сигурен дали FedEx изобщо извършва доставки в неделя сутрин. Макар че ако възникнеше проблем, тя несъмнено бе достатъчно отговорна, за да звънне и да му каже. Или пък да изпрати паспорта му по друга куриерска фирма — UPS, или която и да е. Имаше поне дузина.

Ами ако баща му беше мъртъв? Или ако беше жив, но той не успееше да го открие? Или пък Кевин не пожелаеше да говори с него?

Ако го отхвърлеше отново още щом го види? Ако не успееше да стигне навреме до него? (Навреме за какво?) Ако така и не разбере кой му изпраща съобщенията? Ако имаше и други убийства, на които още не се бе натъкнал? Какво щеше да стане, ако Иван не се беше обадил на Лайънел Спенсър? Или ако той, Уайът, откриеше нужната информация, но полицията откажеше да поеме наново случая?

Ако, ако, ако...

Когато светлината най-после започна да се процежда между плътните завеси в стаята му — оттогава вече бяха минали два или три часа — той отметна завивките, напъха тоалетните си принадлежности в багажа и слезе в закусвалнята. Тук прочете „Индианаполис Стар“ от кора до кора, след което се премести на поста си във фоайето.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да чака пристигането на паспорта си.

Едно такси влезе в паркинга и описа кръг, спирайки пред входа. Хънт му хвърли бегъл поглед — все пак не беше кола на FedEx — и допи остатъка от кафето. Стана и отиде до рецепцията, за да хвърли чашката в кошчето за боклук. На връщане отново мярна таксито. Шофьорът тъкмо вадеше куфара от багажника, когато задната врата се отвори и отвътре излезе жена.

* * *

След като се заплати с шофьора, Тамара взе багажа си и се обърна към хотела. Там, точно пред входа, с невярващо, но безспорно доволно изражение на лицето, стоеше Уайът. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да се увери, че идването ѝ е било наложително. Измършавял и брадясал, с дълбоки морави торбички под очите и сплъстена, разрошена коса, Уайът приличаше на бродяга.

Тя застана неподвижно и плахо му помахна с ръка.

— Здравсти.

— Здравсти и на теб.

— Реших, че ще е добре да дойда.

— Така и предположих.

— Нося ти паспорта. А също и моя.

— Нямах доверие на FedEx? — попита той с подобие на усмивка.

— Те не извършват доставки в неделя. Нито която и да е друга куриерска фирма. — Тя помълча, после срещна погледа му. — Трябваше да бъда с теб.

— Не мога да повярвам, че стоя тук и те гледам. — Хънт изпусна дълбока въздишка на облекчение. — Толкова се радвам, че дойде. — Той пристъпи към нея, а тя също приближи и се озова в прегръдките му.

* * *

По време на полета до Ел Пасо Уайът, който седеше до прозореца, най-сетне изпадна в неспокоен сън, склонил глава върху рамото на Тамара. Тя през цялото време държеше ръката му и леко я стискаше, когато той трепваше, простенваше или, както на два пъти се случи, извикваше „Не!“. Тогава той се сгушваше отново и потъваше в състояние, близко до вцепенение.

* * *

Щом кацнаха на летището, Хънт заяви, че не е гладен, но тя му нареди да изяде едно голямо бурито и да изпие бутилка лимонада. След като похапна, той отскочи до тоалетната, а на връщане, вече леко живнал, рече с усмивка:

— Докато бях вътре, се погледнах в огледалото. Имам такъв вид, сякаш са ме били с тояги.

— Не се притеснявай. На никой не му пречи да походи два-три дни грозен. Дори укрепва духа.

— Ти пък откъде знаеш? Не помня да съм те виждал грозен.

— Това ли е най-добрият комплимент, който успя да измислиш? — изгледа го с престорена обида Тамара.

Хънт се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Извинявай. Не исках да...

— Млъкни, не ща да те слушам. — Тя се доближи и го дари с ослепителна усмивка. — Целуни ме, грозник такъв.
И той го направи.

* * *

Още в самото начало на полета до Оахака Уайът заспа отново, вече не така трескаво.

Тамара довърши книгата на Стик Ларшон, после бръкна в куфара на Уайът и извади оттам няколко разпечатани страници относно крайната цел на пътуването им. Очевидно Кевин Карсън се бе установил в малко градче, наречено Теотитлан дел Вале, около двайсет и пет километра южно от Оахака. Справката от LexisNexis бе доста оскъдна — само име на лицето, рождена дата и последен известен адрес. Имаше и друга извадка, вече от интернет, в подкрепа на идеята на Уайът, че баща му е жив — тук той фигурираше в гилдията на тъкачите на Теотитлан, като англоезичната му фамилия изпъкваше сред други от рода на Батиста, Лазаро и Мендоса. Четейки нататък, тя узна, че мястото се слави със своите тъкани черги, или „лаади“ на местния запотекски език, все още широко употребяван в региона.

* * *

През последните два часа от пътуването Хънт се разсъни и изложи пред Тамара повече или по-малко подробно описание на откритията си от последните дни. Каза ѝ, че за него последният и неочакван есемес е безспорно достоверен и че очаква да стигнат до истината в дъното на разследването си съвсем скоро, след като поговорят с баща му.

— И как се чувстваш, знаейки, че предстои да го видиш? — попита тя. — В случай че действително е баща ти.

— Той е. Сигурен съм. — Той ѝ хвърли кос поглед. — Що се отнася до това как се чувствам... не знам, зависи как ще реагира тялото ми. Това е изцяло извън мой контрол, просто ме връхлита, като вирус. Нали не възразяваш, че ти споделям тези неща?

Тя стисна ръката му.

— Аз сама те попитах, ако случайно си забравил.

— Вярно — кимна той. — Истината е, че нямам представа. Ето, онзи ден мислех, че съм подготвен за срещата с баба си. И когато се случи, всичко мина добре. Леко емоционално наистина, но иначе нормално. И после, щом се върнах в хотела, цялата тази реалност изведнъж се стовари отгоре ми. Чудя се дали изобщо щях да заспя, ако не се беше появила ти. За което благодаря на Бога. — Той доближи ръката ѝ до устните си и я целуна. — И благодаря на теб, ако още не съм го казал.

— Само към стотина пъти.

— Дори и сега, при мисълта, че ще видя баща си...

— Можем да спрем, ако искаш.

— Не, не искам да спирам. Но когато се замисля, че е дошъл чак тук, че вероятно е бил тук през по-голямата част от живота ми... част от мен се пита как е могъл да го стори, да зареже единственото си дете... И миналата нощ, докато лежах буден и прехвърлях това в главата си отново и отново... у мен се надигаше ярост, просто смразяваща ярост.

— Заради нещата, които не ти е дал? Но ти всъщност си ги получил, имал си всичко със семейство Хънт, нали?

— Да. Така е, знам. Казах ти, това е ирационално, глупаво чувство.

— Не е глупаво. Просто такава е реалността.

— Най-добре е просто да го потисна.

Тамара си позволи кратко да се изсмее.

— О, да. Вече знаем колко добре ти се отразява. Отречи нещо и то ще престане да съществува, нали? Само че то не престава, Уайът. Просто отива по-надълбоко. Единственият начин да го победиш, е да се изправиш лице в лице с него, да го приемеш, да го пуснеш в себе си.

— Имаш предвид болката?

— Да.

— Не съм сигурен, че искам да го правя. Дори не ми се занимава с тези психологически неща, Там. Случило се е преди милион години и тогава съм се справил някак. А и както сама казваш, бил съм отгледан далеч по-добре при семейство Хънт. Дори не знам защо сега ми се отразява толкова силно.

Тя се обърна към него и тихо каза:

— Отразява ти се, Уайът, защото някой е убил майка ти. Това е тежко събитие, вероятно дори най-тежкото, което може да се случи на човек. Някой е откраднал сигурността ти, детството ти. Трябва да приемеш това. Бил си лишен от вярата в ангажираността, затова винаги си с единия крак навън, за да можеш да си тръгнеш, преди да те изоставят, да не понесеш отново тази болка. Но всъщност ти имаш правото да я изпитваш, както и яростта и обидата. Дори трябва да изпиташ тези неща, ако искаш някога да се отървеш от тях и отново да бъдеш цял.

— Ами ако просто не желая?

— О, напротив — отвърна тя. — Желая, и още как.

* * *

Полетът беше дълъг и докато наемат кола на летището и стигнат до хотел „Холидей Ин“ в Оахака, стана почти полунощ.

Хънт отключи вратата на стаята, затвори я след себе си и когато се обърна, Тамара стоеше пред него. Тя пристъпи напред и обгърна врата му с ръце, а той я прихвана през талията. Останаха дълго време притиснати така, докато накрая Тамара се отдръпна и го целуна. Отиде до леглото, седна и събу обувките си. После вдигна очи към него и каза:

— Какво ще кажеш направо да си легнем и да приключваме?

— Няма нищо по-хубаво от една пряма жена. — Уайът се облегна на стената и скръсти ръце. — Ами ако не го приемам като нещо, с което трябва да се приключва?

— Имах предвид само първия път.

— Дори първия път. Мислех си, че ще предпочетеш, ако първо взема душ и се пооправя.

— Не ме притеснява — отвърна тя. — Харесва ми как изглеждаш. Харесва ми как миришеш. Достатъчно време го отлагахме. — Тамара рязко се изправи, изхлузи блузата през главата си и я пусна на пода. Черният ѝ сутиен се закопчаваше отпред и тя без никакъв труд се освободи и от него с едно тръсване на раменете. — Побързай, вече доста те изпреварих.

Неспособен да откъсне очи от нея, Уайът се пресегна към горното копче на ризата си.

— Няма да е задълго — каза.

* * *

— Е, това беше. — Тя лежеше настрани, притисната до него, положила глава върху рамото му. Ръката ѝ почиваше на гърдите му, а чаршафът наполовина прикриваше тялото ѝ. — Първият път.

— Не че искам да съм придирчив — отбеляза Уайът, — но си бяха първите два пъти. Но иначе си права. И аз се радвам, че го оставихме зад гърба си. Започваше леко да ме разсейва.

— Мен ако питаш, още се чувствам разсеяна.

— Аз също. Можеш леко да придърпаш този чаршаф.

— Той ли те разсейва?

— Мъничко.

— Е, тогава мисля, че ще го оставя така. Разсейването невинаги е лошо нещо.

— Така е. — Хънт прокара ръка по рамото ѝ, надолу към ханша, после обърна главата ѝ към себе си и я целуна по челото и по бузата. Тя зарови лице в шията му.

— Това ми заприлича на целувка за лека нощ. Да не се каниш да заспиваш?

— Мина ми такава мисъл.

— Но на сутринта пак ще си тук, нали?

— И още много сутрини занапред.

— Добре. Нямам нищо против. — Тя се пресегна и дръпна завивката върху двамата. — Знаеш ли — промърмори вече в полусън, — като за стар човек още се държиш.

— Благодаря — засмя се тихо той. — И щом ще си правим комплименти, споменах ли, че изобщо не си грозна?

— Вече втори път.

— Защото си е вярно. — Хънт я целуна леко.

— Хубаво тогава. — Тя се обърна с гръб към него. — Значи, отново мир?

— Мир.

- Не спирай да ме прегръщаш.
- Няма.
- Уайът?
- Мм?
- Толкова се радвам, че съм тук.
- И аз също, Там — прошепна той. — И аз също.

Досегашните посещения на Хънт в Мексико се ограничаваха само до Баха Калифорния^[1], и то най-северната ѝ част, край Росарито, където бе карал сърф по крайбрежието на Тихия океан. За да стигне дотам, човек трябваше първо да мине през забравения от Бога, тънещ в мизерия и беззаконие граничен град Тихуана, а после и през още четирийсет километра пустош — изоставени, недовършени, изподраскани с графити сгради, съмнителни пътища, сух и негостоприемен пейзаж. И макар да си бе давал сметка, че цялата страна не би могла да прилича на това малко ъгълче, остана изненадан, когато напуснаха Оахака по модерна магистрала и се насочиха на юг сред красиви хълмове — полупустинни, но обработени и покрити със зеленина, на фона на заобикалящите ги стръмни планини.

Щом излязоха от прохода, водещ надолу към долината, пред тях се разгърна панорамна гледка на селището, в която нямаше и помен от хаоса и мизерията, донякъде очаквани от него. Напротив, видът му бе старинен и очарователен. Тамара бе пътувала по-малко, макар че след колежа бе прекарала около месец в Италия и Гърция, и сега си уплътняваше времето, заливайки Хънт с информация и лични наблюдения. Нямало нищо чудно, че мястото е толкова красиво — на нахуатълски името Теотитлан означавало „земя на боговете“. Надморската височина била почти хиляда и осемстотин метра, а населението — четири хиляди и петстотин жители, като още хиляда обитавали покрайнините. Основният език не бил испански, а запотекски, а местните тъкачи се славели със занаята си, упражняван от ацтекските им прадеди още пет века преди Христа.

— Това там — посочи тя пред тях — явно е свещеният връх Ел Пикачо. А другият до него е Серо Джи Бетс, което на запотекски означава „каменен брат“.

— Все полезни неща — погледна я той. — После ще ме изпитваш ли?

— Разбира се.

— Ако детективската агенция не потръгне, винаги можеш да дойдеш тук и да станеш екскурзовод.

— Стига и ти да ми правиш компания.

— Може да се уреди. Решиш ли, идвам с теб.

По-рано същата сутрин Хънт се бе пробудил отведнъж, някъде към изгрев-слънце. Измъквайки се от завивките, бе целунал спящата Тамара по рамото и бе влязъл в банята, за да се изкъпе и обръсне. Съзнанието му, наваксало донякъде изгубения сън, начаса се върна към причината за идването тук и той отново усети познатото стягане в гърдите, а в ъгълчетата на зрението му припламнаха няколко точки.

С разтуптяно сърце се върна в леглото и остана да лежи със затворени очи, докато Тамара също не се размърда. Щом се отърси напълно от дрямката, тя се претърколи върху него и през по-голямата част от следващия час двамата успешно прогонваха демоните.

Сега, докато караха по непавираните улици на живописното градче, тя сложи ръка върху бедрото му.

— Сигурен ли си, че го искаш?

Уайът кимна със стиснати челюсти.

— Да, трябва да го направя.

— Друго имах предвид. — Тя се поколеба за секунда. — Ако предпочиташ, мога и аз да поговоря с него.

— Не, няма проблем.

Хънт намери място за паркиране в края на централния площад, пред масивната катедрала, недалеч от хотела, за който имаха резервация, в случай че им се наложеше да поостанат една-две вечери. Излязоха от колата в хладния, пропит от слънце въздух. Още беше 10:30 сутринта, твърде рано, за да влязат в стаята си.

Малко по-надолу по улицата имаше приветливо ресторантче на име „Ел Дескансо“. Хванати за ръце, те доближиха и седнаха на една от малкото свободни маси отвън на тротоара. Всъщност те далеч не бяха единствените посетители тук. Макар допреди два дни изобщо да не бяха чували за това малко и сравнително отдалечено градче, то очевидно бе популярна туристическа дестинация, особено сред американците. Клиентите около тях отпиваха от чашите със силно, ароматно кафе с шоколад, бърбеха на английски, показваха си пъстри черги и наметки, говореха за пешеходни и велосипедни маршрути и археология.

Разтвориха върху масата предварително приготвената карта. Крайната им цел, обозначена с черно кръстче, се намираше на около осем пресечки в западна посока. Хънт допи чашата си, облегна се назад и примигна.

— Готов ли си? — попита Тамара.

Той обходи бавно с поглед площада и примигна още няколко пъти.

— Тези проклети светлинки. Вече няколко дни не мога да се отърва от тях. — Стисна силно клепачи, после тръсна глава и се изправи. — Всичко е наред. Да вървим.

Над сто и петдесет местни семейства си изкарваха прехраната с тъкачество и те минаха покрай няколко десетки дюкянчета, преди да достигнат адреса, отбелязан от Хънт.

Къщата изглеждаше като всички останали — бяла варосана постройка, с открита фасада, пред която бяха изложени за продажба ярко оцветени черги, наметала и други изделия. Подредбата на домовете обикновено бе такава, че майсторът работеше във вътрешната половина, а посетителите, сами или на организирани групи, разглеждаха и пазаруваха отпред.

Уайът спря Тамара с ръка и те застанаха редом на отсрещния тротоар под заслепяващото слънце. Магазинчето явно бе отворено и макар да нямаше клиенти, в сенчестия сумрак се забелязваше някакво движение.

Той нямаше сили да помръдне. Вдигна длан към челото си. Болката на мигрената го прониза отново, връхлитайки сред ореол от проблясващи точки.

Отвътре прозвуча повелителен глас на непознат език — може би запотекски? Две малки момчета изскочиха със смях на улицата и побягнаха, надпреварвайки се, докато не се изгубиха зад ъгъла.

Тамара го докосна по лакътя и той, сякаш чакал този сигнал, кимна и направи петте облени в светлина крачки, които го деляха от здрача на къщата. Пулсът в ушите му все повече се усилваше. Опита да остави очите си да се приспособят, но експлодиращите огнени кълба не му позволяваха да ги държи отворени повече от няколко секунди.

Силата на главоболието предизвика вълна от гадене и световъртеж и за да запази равновесие, той се улови за дървения стелаж, върху който собственикът бе наредил няколко ярки наметала.

От дъното на помещението се носеше бавен, ритмичен звук, като от дървени тояжки, почукващи една в друга. Хънт погледна нагам и видя, че това е стан — или, според уроците на Тамара, „телар“ — над който се бе привел висок, ъглест силует с дълга сива коса, вързана на опашка. Човекът бе наметнат с пончо в жълт и зелен цвят и носеше очила без рамки, през които се взираше съсредоточено в работата си, напявайки си почти беззвучно някаква мелодия.

Хънт направи крачка напред. Дишането му сякаш бе спряло, а болката в главата изведнъж бе станала буквално заслепяваща. Чу как някъде до него Тамара прочиства гърло и казва:

— Извинете, господине, търсим Кевин Карсън?

Мъжът се обърна и намести очилата си с насмешливо изражение, което постепенно се смени с предпазливост. Той изправи гръб, а ръцете му престанаха да сноват над стана.

— Аз към Кевин Карсън — рече. — Какво мога да направя за вас?

* * *

Тамара усети напрежението в ръката на Хънт като електрически ток.

Докато идваха от площада, той беше целият мрачна решимост. Когато стигнаха пред магазинчето и застанаха на отсрещния тротоар обаче, стана ясно, че психологическото въздействие от предстоящата среща с истинския му баща започва да взема превес. Цялото изражение на лицето му — сбръчканото чело, стиснатите челюсти, присвитите устни — говореше, че се нуждае и от последната си капка решимост, за да пристъпи в сенчестото помещение.

Кевин Карсън бе с два или три сантиметра по-нисък от Хънт, но всичко в него — високото чело, формата на веждите, ясните синьо-зелени очи — от пръв поглед говореше, че между двамата мъже има кръвна връзка. Тя си даваше сметка, че Уайът също няма как да е пропуснал сходството — толкова поразително бе то.

Бицепсът му потръпна под пръстите ѝ. Тя го погледна и видя, че отново примигва с очи, вероятно за да се отърси от „светлинното шоу“, както го бе нарекъл предната вечер. Продължаваше да се опира с

лявата ръка върху стелажата, но сега пристъпи още крачка напред, тъй че от стана го деляха не повече от два метра. Пое си дълбоко дъх, вперил поглед в тъкача и произнесе с равен глас:

— Аз съм Уайът. Твоят син.

Сега беше ред на стария мъж да затвори очи, странно повтаряйки, както се стори на Тамара, поведението на сина си. Той вдигна очи към тавана и когато ги отвори отново, в тях имаше същата стряскаща концентрация, каквато неведнъж бе виждала у Хънт.

— Дошъл си да ме убиеш ли? — попита той. — Няма да те виня.

— Не.

От вътрешността на къщата неочаквано се появи ниска, набита възрастна жена, очевидно от местно потекло, и застана до Карсън. Дватама си размениха няколко думи на запотекски диалект, след което той се обърна отново към Уайът.

— Жена ми, Мария.

Очевидно разбрала какво се случва, тя му хвърли бърз, уплашен поглед, поднесе ръка към устата си и се прекръсти.

Известно време двете двойки останаха вторачени безмълвно една в друга. Адамовата ябълка на Уайът играеше нагоре-надолу. Очите на баща му се сведоха към земята, сетне се стрелнаха към съпругата му и пак обратно към гостите.

Накрая, надделявайки над собствените си емоции, каквито и да бяха те, възрастният мъж се изправи и каза:

— Можем да поговорим и вътре, ако желаете. — Той даде някакво нареждане на Мария, която заобиколи тъкачния стан и доближи Уайът. Протегна ръка, докосна неговата и направи нисък поклон, явно в знак на приветствие. После придърпа крилата на голямата дървена порта към улицата и я затвори. Помещението потъна в сумрак, осветявано само от двете малки прозорчета под тавана.

Тамара и Уайът последваха домакините през помещението, оборудвано с малък хладилник, мивка и кухненски плот, към двете вътрешни стаички, следващи една подир друга, без антре. Тук Мария се отдели от тях, а Кевин ги изведе в малко, застлано с червени плочки дворче, обградено от всички страни с варосани стени. На една от тях имаше богато резбована врата, а цялото пространство бе засенчено от асма, отрупана с буйно цъфтящи бугенвиллии. Имаше проста дървена

маса, три стола и пейка, а във висящи саксии по стените растяха още цветя.

Мястото се стори на Тамара красиво и спокойно, точно такова, от каквото всички се нуждаеха.

На минаване покрай масата Кевин издърпа два стола, а третия обърна с облегалката напред и седна, обкрачвайки го. Уайът се настани срещу него, най-близо до къщата, а за Тамара остана мястото помежду им.

Под пончото Карсън носеше синя работна риза, джинси и кожени сандали, обути на бос крак. Кожата около очите му бе набраздена от дълбоки бръчки. Като се облакът на масата, той въздъхна, издувайки бузи, и огледа сина си.

— Предполагам ще е глупаво да те питам как я караш. — Уайът повдигна рамене, признавайки абсурдността на въпроса. — Не че се оправдавам, но ако трябваше да започна отначало, щях да постъпя иначе.

— Справих се някак — махна с ръка Хънт.

— Да, виждам. — Тонът на Карсън бе равен. — Не знаех дали животът ще ми позволи да отглеждам дете. Всъщност изобщо не знаех, че ще имам някакъв живот. Не съм и сънувал, че ще се озова в място като това. Но реших, че каквото и да става, ще бъдеш по-добре без мен. А после, когато съдебните дела най-сетне приключиха, ти вече беше изчезнал. Осиновен, с ново бъдеще. Нямах как да те откроя, дори да исках.

— Разбирам. Станалото станало.

— Не е точно така. Направих ужасна грешка. И си давам сметка за това. Държа да ти го кажа. — Тамара видя как Уайът преглътна с труд. — Предполагам знаеш, че ме съдиха?

— Разбира се.

— Аз не съм убил майка ти.

— Знам и това.

Кевин кимна с явно облекчение.

— Отец Бернард ми даде писмото ти — каза Уайът. — Какво стана с Тексас?

— Тексас?

— Работата, която са ти предложили. Вътре пишеше, че отиваш там.

Баща му поклати глава.

— Не, не беше достатъчно далеч. Дори тук ми се струваше твърде близо. Ако не бях срещнал Мария, която ми спаси живота, и семейството ѝ, което ме научи на занаят, вероятно щях да продължа чак до Бразилия. — Той замълча за секунда. — Мога ли да попитам как ме откри? Мислех, че съм направил всичко възможно, за да изчезна.

— И до голяма степен си успял.

— Само че?

— Няма значение. — Уайът повдигна рамене така, сякаш върху тях тежеше половин тон. — Ти си тук. Аз съм тук.

— Той е частен детектив, свикнал е да намира хора — вметна Тамара, после добави: — Аз съм Тамара, работя с него.

Кевин я изгледа учудено и попита:

— Значи сте тук по работа?

— Да. Става въпрос за майка ми. — Уайът долепи длани до слепоочията си и стисна клепачи. Когато ги отвори, отново примижа, за да се фокусира. — Опитваме се да открием кой я е убил.

Тамара забеляза новия пристъп и го докосна по лакътя.

— Уайът?

Той сложи ръка върху нейната.

— Спокойно, добре съм. — После пак се обърна към баща си и повтори: — Опитваме се да открием кой е убил Марджи. Имаш ли някаква представа?

Карсън поклати отрицателно глава.

— Ако имах, щях да я споделя с полицията още тогава, когато поне можеше да донесе полза.

— И нищо не ти е хрумвало през годините?

— Не. Никой нямаше каквато и да е причина да я убива. Тя беше просто една млада майка, която си стоеше вкъщи и си гледаше детето — теб.

— Ти знаеше ли за Джим Джоунс?

Въпросът накара Карсън да се надигне от стола си.

— Това е стара история. Имам предвид станалото помежду им. Дори не е споменавана по време на делата. Откъде научи за нея?

— Няма значение. Важното е, че е вярна. Затова те питам.

— Разбира се, че е вярна. Но тогава никой не подозираше в какво чудовище ще се превърне той един ден.

— Наистина?

— Наистина. Честна дума.

— А не допускаш ли, че Марджи може да е имала някакво предчувствие, знаейки какво ѝ е сторил?

— В този смисъл, да. Но...

Уайът се приведе напред и склучи ръце като в молитва.

— Ами ако е казала на Еви Спенсър?

— Еви ли? Тя пък какво общо има?

— Представи си, че е споделила с нея, че ще разгласи наляво и надясно какво ѝ е сторил Джоунс и на колко години е била тогава? Помниш ли да ти е казвала, че планира подобно нещо?

Погледът на Тамара се отмести към Карсън, който смръщи съсредоточено вежди.

— Не можеше да повярва, че Еви започва да се забърква с Храма на народите, това го помня със сигурност. Тогава сектата тъкмо се местеше в Сан Франциско някъде от север, където Марджи бе членувала в нея. Та тя се опита да я предупреди да се пази от Джоунс, защото този човек не е цвете за мирисане. Двете се скараха жестоко заради него и Еви не беше стъпвала в апартамента ни поне месец преди убийството. Това бе и причината да не я призоват за свидетел. Впрочем лично на мен въобще не ми липсваше. Тази жена беше пълна откачалка и няхах нищо против да се махне от живота ни.

— Познаваше ли съпруга ѝ, Лайънел?

— Разбира се. Покрай децата се виждахме често, излизахме заедно.

— И как го намираше?

— Нищо особено — сви рамене Карсън. — Свестен човек, но леко мекушав. Представа си няхах как понася да живее с нея.

— Ами ако ти кажа — продължи настъпателно Уайът, — че полицията в Сан Франциско сега смята, че той е убил Марджи, както и един от моите сътрудници, а също и случаен таксиметров шофьор, преди сам да се застреля?

— Лайънел се е застрелял?

— Очевидно — кимна Хънт. — Миналата седмица. Учудва ли те нещо от това?

— Всичко ме учудва. Лайънел да стреля по хора? Да убие Марджи? Изобщо не си го представям... — Той поглади с длан покривката на масата. — Между другото той бе човекът, който ми предложи да отида в Тексас.

Уайът хвърли бърз поглед към Тамара, преди да се обърне пак към баща си.

— И как точно стана това?

Карсън сведе глава.

— Потърси ме след второто дело и ми каза, че ако искам да се махна от града, той имал познати на едно тексаско летище, които щели да ме вземат на работа при тях. Искаше дори да ми плати билета...

— Но защо ще го прави?

— Тогава още бяха заедно с Еви, а тя членуваше в Храма. Джоунс разполагаше с много пари, от всички онези дарения, които му правеха. Лайънел ми каза, че те следили внимателно процеса и знаели, че съм невинен. Някой ме бил натопил и затова щяло да е акт на християнско милосърдие, ако ми помогнат да започна другаде на чисто. Можех или да приема парите, или да се кача заедно с него на самолета при следващия му полет натам.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че Спенсър е бил пилот?

— Да, също като брат си. Бяха служили във ВВС във Виетнам. Носеше се слух, че Джоунс щял да им купува собствен самолет или поне да им даде за ползване.

Мария се появи от къщата, носейки върху поднос стъклена кана с тропически сок и три чаши. Като го постави в средата на масата, тя промълви няколко думи на съпруга си, докосна го леко по рамото и отново се скри.

— Май ще е по-добре да ви наляя от това, иначе жената ще ме убие — каза той. — Ключовата съставка тук е ледът. Вадим го само при специални случаи.

— Благодаря. — Тамара все повече се дивеше на генетичния код, който правеше баща и син да си приличат толкова много, дори в интонацията и ритъма на речта си. — Изглежда чудесен.

— И наистина е такъв. Мария е гений. — Кевин побутна чашите към тях и попита: — Докъде бяхме стигнали?

— До Лайънел Спенсър и неговия самолет — отвърна без колебание Уайът. — Е, какво стана? Качи ли се на него? Или взе

парите?

— Нито едното, нито другото — отвърна баща му, като напълни и собствената си чаша и без да отпие, я сложи пред себе си. — В крайна сметка просто избягах. Не исках да дължа никому нищо. Ако щях да започвам отначало, както възнамерявах, трябваше да тръгна от нулата. — Той нагласи очилата си, погледна Тамара, после отново Уайът и най-сетне отпи една глътка. — Знаеш ли, все още не ми се вярва Лайънел да е убил Тамара. Ти познаваше ли го?

— Не. Никога не сме се срещали.

— Е, ако бяхте... — Той поклати скептично глава. — Просто не ми се връзва. Особено с начина, по който беше извършено. Цялата й глава беше разбита, за бога. Това е отнело известно време, изисквало е да си пред нея и да я гледаш в очите. А той беше същинска мижитурка. Дори с пистолет не виждам как би убил човек, а така — просто няма начин. Та той се боеше дори от жена си.

— Смяташ ли, че Еви може да го е сторила?

— Не. Вярно, че беше кукувица, но лудостта й бе по-скоро на тема Исус, мир и любов.

— Но е умряла в Джоунстаун — каза Уайът, оставяйки чашата си на масата. — Като преди това може да е погубила собствените си деца.

— Това е станало много по-късно. Трябва да са минали колко... десетина години? — Повтаряйки неволно за сетен път жестовете на сина си, Карсън вдигна ръка към челото и потърка слепоочията си. — Новината стигна дотук едва след няколко седмици. Когато прочетох името й, отначало не повярвах на очите си.

— И все пак го е направила. Напоила е децата си с отровната напитка.

— Вероятно. Но междувременно са минали дълги години промиване на мозъци и употреба на наркотици. По времето, когато я познавах, не би наранила и муха. Всъщност сега се сещам, че ако откриеше у дома някое паяче или калинка, ги вземаше внимателно и ги пускаше през прозореца, за да не ги настъпи някой.

Уайът се облегна назад и скръсти ръце като олицетворение на разочарованието, с отпуснати ъгълчета на устата и хлътнали очи.

— Връзката с Джоунстаун беше единственото подобие на мотив, което успяхме да открием. Всичко друго прави смъртта на Марджи да изглежда като случайно, безсмислено убийство.

Карсън изпусна уморена въздишка.

— Неприятно ми е да го кажа, но до същия извод стигнах и аз.

— Е, съжалявам, но няма да го приема — отвърна Уайът. — Трябва да е имало и някой друг. Ти спомена, че Лайънел имал брат...?

— Да, Ланс. — Карсън присви устни за миг, сякаш при спомена за лош вкус. — Той също се мотаеше наоколо. С година или две по-възрастен от него.

— Що за човек беше?

Карсън не отговори веднага. Известно време се взира в нищото, мъчейки се да формулира мисълта си, явно неподготвен за въпроса.

— Войник — каза накрая. — Ето какъв беше. Войник.

— От обкръжението на Джоунс? — попита Тамара.

— При това от най-близкото.

---

[1] Най-северният щат на Мексико, граничещ с американския щат Калифорния. — Б.пр. ↑

В този момент разговорът им бе прекъснат отново от Мария, която почука по касата на вратата и влезе в дворчето, съпроводена от мъж с туземни индиански черти на неопределима възраст, някъде между двайсет и пет и четирийсет. Нисък, набит и брадат, с нос, подобен на нейния, той носеше черната си лъскава коса вързана на опашка, която стигаше до средата на гърба му като конска грива. Беше облечен точно като домакина им, с единствената разлика, че пончото му беше в жълто и кафяво и не носеше очила.

При вида му през лицето на Карсън за кратко премина облак, но бързо се изпари, отстъпвайки място на обикновено раздражение. Той се извини, стана от масата и заговори рязко на жена си на запотекски. Тя обаче скръсти ръце на гърдите си и застана непоклатимо, явно несъгласна с него.

Новодошлият на свой ред се включи с някаква реплика.

Двамата гости също станаха от масата на фона на продължаващата препирня.

— Какво се случва? — прошепна Тамара, но Уайът поклати глава в недоумение и я улови за ръката.

Карсън продължаваше да говори с мъжа, когато на сцената се появи още една двойка, прекрачвайки прага откъм вътрешността на къщата — дребничка и много красива бременна жена и висок младеж, за разлика от останалите гладко избръснат и късо подстриган, облечен в черни джинси и тениска с образа на Обама. След като оцени с поглед ситуацията, той хвана жена си под ръка и двамата минаха покрай брадатия, без да поглеждат към Карсън. Приблжиха до Уайът и младежът му протегна ръка, произнасяйки със силен акцент:

— Аз съм Серджо. А това — посочи към бременната жена — е Мариса. Тя е твоя сестра.

Новината хвърли Хънт в лека паника и очите му зашариха между Мариса, Тамара и останалите, търсейки някаква опора. Тук се намеси

баща му, явно с намерението да вземе нещата в свои ръце, преди те съвсем да са излезли изпод контрол:

— Съжалявам, Мария е проявила инициатива. Не исках да... — Той спря, макар смисълът да бе ясен.

Но Уайът вече надзърташе през рамото му по посока на първия посетител. Братият очевидно прие това за покана и също заобиколи Карсън, пристъпвайки към него. Огледа го от горе до долу, преди да му подаде ръка с плаха усмивка.

— Давид. Soy tu hermano^[1].

Докато течаха тези представяния, в дворчето се изсипаха още четирима души — две деца, навярно същите, които бяха видели по-рано, придружени от родителите си. Давайки си сметка за безнадеждността на съпротивата, Кевин Карсън отстъпи и пое ролята на преводач. Несъмнено разбираше смущението на сина си и до голяма степен го споделяше, но на този етап просто бе твърде зает да регулира трафика.

— Това е Пауло и жена му Теадора. Пауло ми е най-малкият. Децата са Били, Гилермо и Федерико, или Фреди. Те ти се падат полуплеменници, предполагам. Съжалявам за бъркотията, надявам се да не ви притеснява.

— Не, няма проблем — увери го Уайът с тревожен поглед и нервна усмивка.

— Направо удивително — каза Тамара.

— Тепърва ще става още по-зле — обеща ѝ Карсън.

* * *

Докато Мария и останалите жени изнесат първите блюда със сосове „моле“, пълнени питки „тамале“, пилешко, яйца и дробчета — тъй като, естествено, завръщането на изгубения син представляваше безспорен повод за празнуване, из къщата циркулираха общо четиринайсет души. Отнякъде се появиха втора маса и още столове. Жената на Давид, Карла, също пристигна, водейки двете им малки деца, след нея и друг син на Кевин и полубрат на Уайът на име Рамон, съпругата му Глория и още три хлапета, прибрали се от училище за обяд.

Хънт и Тамара стояха край преводача си, въоръжени с неизбежните бири, и правеха всичко по силите си да се справят с неочаквания наплив от роднини. Четири от общо седемте деца образуваха плътен кръг около новия си чичо и жадно поглъщаха подробностите за живота в Америка, охкайки и ахкайки от възторг, докато Тамара им описваше дома на Уайът в Сан Франциско, оборудван с половин баскетболно игрище.

Последваха още въпроси и още отговори. Да, той имаше кола, мини купър. А също и мотор кавазаки. И китари, и дъски за сърф. Караше сърф постоянно, най-вече под моста Голдън Гейт.

Но възторгът личеше не само в отношението на децата. В гласа на Кевин Карсън, може би неволно, също се промъкваха нотки на вълнение и възхита от постиженията и придобивките на сина му. А неговият глас всъщност бе гласът на цялото множество, тъй като всички, в това число и Серджо, говореха на Уайът и приятелката му чрез него.

Не, Тамара не беше филмова звезда, нито се бе замисляла да става. Не, двамата не бяха женени. Естествено, последваха съвети да се оженят, защото очевидно били един за друг. Както и предположения, че тя е поне фотомодел, защото със сигурност са я виждали в списанията.

Цялото семейство си изкарваше прехраната с тъкане и след обяда, заедно с мескала, се появиха мостри на различните стилове, в които се бе специализирал всеки. Хлапетата биваха пращани да притичат до един или друг магазин, за да донесат подаръци, защото, разбира се, гостите трябваше да вземат колкото могат да носят, че дори и повече.

После дойде време по-големите деца да се връщат на училище, по-малките да лягат да спят, а жените, в това число и Тамара, се заеха с отсервирането. Уайът седеше на пейката под разцъфналите цветове на бугенвилията и отпиваше мескал с лед в компанията на баща си и тримата си полубратя.

Настанен така в сенчестия двор в прелестния есенен следобед, леко унесен от двете бири и няколкото чашки мескал, той затвори очи, облегна глава на варосания дувар и се заслуша в разговора на останалите мъже, които на своя древен език обсъждаха непонятни нему неща — своите семейства, работа, живот, бъдеще.

Не след дълго Мелиса, бременната му полусестра, се появи с чашки кафе върху малък поднос. Остави тримата си братя да вземат сами своите, но с последните две заобиколи масата. Първата постави церемониално пред Уайът, а втората — пред баща си, неговия баща, като преди това се наведе и леко го целуна по темето.

* * *

След като се регистрираха в хотела и влязоха в стаята си, Уайът каза на Тамара, че иска да подремне за минутка. След това щеше да опита да се свърже с Щатите, може би през хотелската централа, и да помоли Девин Джул да потърси повече информация за Ланс Спенсър, стига той да е още жив. Но междувременно се чувстваше малко изморен.

— Малко? — попита Тамара.

Той сви рамене, изкривявайки устни в подобие на усмивка.

— Е, може би и повече.

— Хубаво тогава — каза тя. — Ти поспи, а аз ще сляза да си проверя имейла във фоайето. Как ти е главата?

— Горещо-долу.

— Ще рече горе-долу добре, или горе-долу зле?

— Някъде по средата. — Той седна върху леглото. — Не станаха ли твърде много въпроси?

— Искаш ли да те събудя?

— Какво ще кажеш за след около час?

— Сигурен ли си, че ще ти стигне?

— Ще трябва.

Тя седеше срещу него на стола пред бюрото, тъй че очите им бяха почти на едно ниво.

— Уайът. Можеш да си починеш и по-дълго от час. Светът няма да се свърши.

— Кой знае — отвърна той, а после добави: — Един час ми е достатъчен. Наистина.

Тя си пое дъх и го изгледа.

— Е, ако решиш, че ти трябва повече, само кажи и ще ти го отпусна.

— Страхотна си. Благодаря.

— Пак заповядай.

— Просто ми дойдоха твърде много впечатления.

Тя се пресегна и го докосна по коляното.

— Мога да остана и да легна до теб. Няма да ти досаждам, обещавам.

— Не, по-добре върви. Добре съм.

— Един час уединение и дрямка и всичко пак си застава по местата, така ли?

Той се насили да кимне и преглътна онова, което явно се канеше да каже. Гледаше право към нея, но сякаш не я виждаше, а се взираше в някаква пустота. Накрая изпъшка, простена „О, боже“ и се отпусна по гръб.

— Няма ли поне да допълзиш до възглавниците? Ще ти бъде по-удобно.

След като не получи отговор, тя сви рамене, стана и отиде в банята. Когато се върна, го завари легнал в абсолютно същото положение, със затворени очи. Но нещо в позата му ѝ направи впечатление и като се приближи видя, че той изобщо не спи, а напротив, намира се в състояние на болезнено напрежение. Ръцете му бяха свити в юмруци край тялото, а дишането му излизаше на кратки, бързи пресекулки.

— Уайът? — Тя се наведе и го побутна по крака. — Уайът, добре ли си?

Някъде от вътрешността на гърдите му се надигна стон, глух и дълбок, от който я жегна истински страх. Това бе първобитен звук, какъвто никога преди не го бе чувала да издава и затова нямаше представа как да го изтълкува. Седна до него на леглото и положи длан върху ризата му, усещайки препускащия пулс на сърцето отдолу. Доближи устни до ухото му и прошепна:

— Шшт, спокойно. Всичко е наред.

Но очевидно не беше наред. Уайът се извърна настрани, подгъна крака в ембрионална поза и цялото му тяло се разтресе като от електрически ток. Последва миг на бурно освобождаване, при което той внезапно зариде неконтролируемо, свит на кълбо, задъхвайки се от хлипания и надавайки нечленоразделни звуци, които се сливаха в един протяжен вопъл.

Ужасена от този срив, Тамара се долепи до него и опита да обхване гърба му с ръце — да го удържи, успокои. Но той дори не даде вид, че забелязва присъствието ѝ, а продължи да се гърчи под прегръдките ѝ в конвулсивни ридания, които го връхлитаха отново и отново.

Тогава тя просто остана притисната до тялото му и го остави да продължава в същия дух. Бездруго не можеше да стори нищо, за да му помогне. Накрая, десетина минути по-късно, кризата сякаш изцеди и последните останки от силите му. Дълбоките стенания отстъпиха място на изтощен хленч, който постепенно също заглъхна и той застина неподвижно.

* * *

Като видя, че е заспал дълбоко, Тамара го зави и остана край него следващите няколко часа. На моменти от устата му се разнасяха неясни възклицания, но през повечето време лежеше тихо, все така свит на кълбо. Тя се настани на бюрото и се зае да прелиства туристическите брошури. След като приключи с тях, зачете някакъв роман, оставен от предишен посетител, озаглавен „Изкуството да се надпреварваш в дъжда“. След като преодоля първоначалната трудност да възприеме, че разказът се води от името на куче, тя намери книгата за доста добра, макар и да не можеше да се потопа изцяло в сюжета заради тревогите около Уайът.

Към 8:15 вечерта погледна и видя, че най-сетне е отворил очи. Остави книгата настрана, отиде и седна до него, прокарвайки нежно длан по лицето му.

— Ей, как си? — прошепна.

Клепачите му се спуснаха, той въздъхна и за няколко секунди Тамара реши, че изобщо не се е събудил. Но после те се вдигнаха отново.

— Всичко е наред — каза тя. — Тук си в безопасност.

Никакъв отговор.

Очите му бяха отворени, но се взираха през нея така, сякаш не съществувахе.

— Ако ти се става, може да намерим място да хапнем. Още не е прекалено късно.

Той пак подви колене и започна да се поклаща напред-назад.

* * *

Когато Уайът дойде на себе си — ако това бе точната дума, — тя без много церемонии го изкара от леглото и го сложи да седне на стола, загръщайки го с одеяло, защото ѝ се стори, че го тресе. Накрая, след още около час, тревогата ѝ надделя над страха, че ако го остави сам, може да избяга или да направи някоя друга глупост. Каза му да не мърда никъде и изтича до рецепцията, за да потърси помощ.

Когато влезе отново в стаята, бе придружена от доктор Гутиерес, възрастен мъж с благи обноски и слава богу отличен английски. Хънт седеше точно както го беше оставила, със затворени очи и посърнало, безжизнено лице. Гутиерес веднага отиде до него и запали лампата над бюрото.

— Сеньор Хънт — каза меко. — Чувате ли ме?

Уайът повдигна клепачи и кимна.

— Аз съм лекар. Как се чувствате?

Изтръгнатият с мъка отговор дойде след няколко секунди.

— Уморен.

— Знаете ли къде се намирате?

Още едно вяло кимване, след което очите се затвориха отново.

Докторът се обърна към Тамара.

— От колко време е в това състояние?

— Не знам точно. От няколко часа. По-рано следобед получи криза и след това заспа.

— Криза?

— Плачеше. По-точно хлипаше и ридаше. Напоследък е под голямо напрежение.

— И е употребил алкохол?

— Да. Бира и мескал.

— Не е най-добрата комбинация — поклати глава докторът.

— Вижте, не смятам, че причината е в пиенето. По пътя насам разговаряхме съвсем нормално, а също и след като се прибрахме. И

после изведнъж нещо му стана.

— Напрежението, за което споменахте, емоционално ли е?

— Днес за първи път се среща с истинския си баща. Бил е осиновен като малък. А също се оплакваше и от мигрена.

— Значи продължава от известно време?

— Да, поне от няколко дни.

— Как е със съня?

— Почти не спи. Два или три часа на ден.

Гутиерес изцъка с език.

— Не е достатъчно. Звучи ми като остро безпокойство, съчетано с недоспиване. Те вървят ръка за ръка. Разбира се, алкохолът също не помага.

— Искате да кажете, че просто е уморен и подпийнал?

Лицето на доктора помрачня и той поклати глава.

— О, не, сеньора, много повече от това. Получил е нещо, което в Щатите биха нарекли нервен срив. Изгубил е способност да се справя емоционално с всичко онова, което му се случва, и съзнанието му просто се е изключило.

— И колко може да остане така?

— Различно. Един ден, две седмици... Но с почивка и подходящо лечение би трябвало да се възстанови бързо. — Гутиерес сложи ръка върху коляното на Хънт и го побутна. Той се сепна и го погледна, макар лицето му да оставаше безжизнено. — Сеньор, искате ли да ви откараме в болница тази вечер?

— Болница? — възкликна Тамара.

Гутиерес кимна.

— В Щатите биха го хоспитализирали. Тук също мога да го уредя.

— Мислите ли, че е необходимо, за да се оправи?

Докторът сви рамене.

— Не бих казал чак необходимо, но няма да му навреди. От друга страна, тук е на непознато място, не се знае как ще му понесе болничната обстановка.

Кършейки ръце, Тамара се наведе към Уайът с думите:

— Разбираш ли доктора? Дали да отидем в болница?

През мъглата, забулваща съзнанието му, Уайът успя да промълви една-единствена сричка:

— Тук.

— Ще успеете ли да стигнете сам до леглото? — попита го Гутиерес.

— Ще се справим заедно — намеси се Тамара. Отиде до Хънт, свали одеялото от раменете му, хвана го за двете ръце и му помогна да се изправи от стола и да си легне. — Мисля, че засега ще останем в хотела.

— Предполагам, че ще му премине сравнително скоро — каза докторът. — Можем да приемем тазвечерния епизод като изолиран случай. Все пак е комуникативен, макар, разбира се, да е физически и емоционално изчерпан. Затова преди всичко му е нужен сън. — Той й протегна малко хартиено пакетче. — Нека взема от тези... колко време е минало, откакто е пил?

— Шест или седем часа.

— Добре, само една таблетка засега. Колкото да заспи. После, на сутринта, ако безпокойството продължава, ще третираме мигрената. — Гутиерес й подаде пластмасова кутийка с четири хапчета в нея. — Това е лоразепам. Ще му помогне да преодолее чувството на тревога. Но не по-рано от утре сутрин и само ако се налага. Предизвиква пристрастяване, затова внимавайте. Ако симптомите не отшумят, щом се приберете у дома, отидете на лекар. Колко дълго смятате да останете тук?

— Само още ден, най-много два.

— Добре. Правилно постъпихте, че ме повикахте. С редовен сън смятам, че бързо ще се оправи. Понякога такива стресови епизоди могат дори по свой начин да бъдат полезни. Но ако да речем до вдругиден не настъпи промяна, обадете ми се пак и ще предприемем по-нататъшни мерки.

— Надявам се да не се наложи.

— Аз също. — Докторът стана и затвори чантата си. Тамара го изпрати до вратата, благодари му отново, а после отиде в банята, за да налее чаша вода за хапчето на Уайът.

---

[1] Аз съм ти брат (исп.). — Б.пр. ↑

В сряда сутринта, два дни по-късно, Хънт отвори очи, обърна глава и видя Тамара да седи свита в креслото. Беше загърната в пухкав бял хотелски халат и четеше книга с чаша кафе в ръка. Щорите бяха вдигнати и светлината отвън обливаше косата и раменете ѝ. На масичката до нея имаше порцеланова кана, още една чаша и купа с плодове.

Колко ли беше часът? Съдейки по височината на слънцето, явно бе проспал по-голямата част от сутринта. Небето отвъд прозореца беше наситеносиньо. Миризмата на кафе и шоколад подразни ноздрите му. Той се протегна с прозявка под завивките, после се обърна към Тамара с думите:

— Толкова си красива.

Тя трепна от изненада и облекчение. Остави книгата с корицата нагоре и се вгледа в него с отпечатък на тревога върху лицето.

— Радвам се, че мислиш така. Как се чувстваш?

— Добре. — Речта му все още бе леко завалена. — Макар че едно кафе няма да ми дойде зле.

— Чакай да проверя дали е останало малко.

— Ще съм ти безкрайно благодарен.

— Виж ти — вдигна каната тя. — Днес бил късметлийският ти ден. — И напълни чашата му. После добави пакетче шоколад на прах, разбърка го, приближи и го изчака да седне в леглото, като подпъхна възглавници зад гърба му.

— Много ли е късно? — попита той, докато се настаняваше удобно.

— Наближава обяд.

— И вече сме вторник?

Лицето ѝ се отпусна в мека усмивка.

— Поне последния път, когато проверявах, беше сряда.

— Значи са минали два дни оттогава? — Хънт се поколеба и продължи: — Е, толкова по-добре. Имам чувството, че е било преди

цяла седмица. — Той остави чашата на нощното шкафче и потупа с длан леглото до себе си.

Тамара го погледна, взе своето кафе от бюрото и също приседна върху завивките.

— Не знам какво ми стана — каза той с прегракнал глас. — Нямам обяснение. Единственото, което мога да кажа, е, че съжалявам и че няма да те виня, ако сега решиш да ме напуснеш.

— Защо ще решавам да те напусна? И за какво има да съжаляваш? Просто си получил нервен срив. Докторът каза, че се дължало на безпокойство и преумора. А и мескалът ти е дошъл като капак. В общи линии, дал си накъсо за известно време.

— Дал съм накъсо. Супер.

— Случва се, Уайът. На всеки могат да му прегорят бушоните.

— На мен поне не ми се беше случвало.

— Е, добре дошъл в новата реалност, в която и ти си като другите.

— Добре, добре, предавам се — махна с ръка той. — Смътно си спомням, че видях доктор. Умно решение.

— Не знаех как иначе да постъпя. Нямах представа какво се случва. За щастие, от хотела ми го препоръчаха и той се отзова веднага.

— Много съжалявам, че те натоварвам с всичко това.

Тя поклати глава.

— Ти си този, който се натоварва. Аз просто се радвам, че се оказах наблизо.

— За да ме видиш в най-блестящата ми форма.

— Ще престанеш ли най-сетне? Какво толкова е станало? Аз съм тук и ако искаш да се отървеш от мен, ще трябва да положиш повече усилия. Като например да ме изриташ през вратата.

— Нямам такива намерения. Последното, което искам, е да се отърва от теб.

— Чудесно. Защото и на мен не ми влиза в плановете.

— Но ми е неудобно от това, че...

Тя сложи пръст върху устните му.

— От кое? Че не си съвършен? Че и в теб бушуват чувства и емоции, които не можеш да контролираш? Че понякога животът изглежда прекалено труден? Е, фактът е, че хората не са божества.

Един ден, кой знае, може и аз да изпадна в подобна дупка. Да ме видиш разчорлена, свадлива, намусена. Какво тогава, ще си тръгнеш ли?

— Няма да си тръгна.

— Е, нито пък аз. Точка по въпроса. Разбрахме ли се? — Тя се сети за кафето и вдигна чашата към устните си. После го погали по лицето и попита меко: — Как е светлинното шоу тази сутрин?

Хънт вирна брадичка, огледа ъглите на стаята, после се взря обратно в нея и изненадано произнесе:

— Няма и следа от него.

— Добре. Ако започне да се обажда отново, докторът остави още едно хапче — просто да знаеш. А междувременно няма да ти навреди, ако похапнеш нещо.

— Идеята ми допада — каза Уайът. — А после трябва да се обадя на Девин.

* * *

Хънт имаше чувството, че е изчерпал всички възможни пътеки. Беше последвал нишката от първото съобщение до убийството на майка си, а оттам до Джоунстаун. После от Еви Спенсър бе стигнал до Джоунс, Индианаполис и баба си по майчина линия. Лайънел Спенсър пък го бе отвел до биологичния му баща с неговото задружно и работливо семейство, а също така и до своя брат Ланс, който оставаше последният необърнат камък. Ако и отгук не изскочеше нищо, Уайът нямаше идея в каква друга посока да поеме. И все пак, може би нямаше да се озове в задънена улица. В ума му трепна нова мисъл, която му даде искрица надежда. Последното съобщение гласеше просто *Не е Лайънел*.

Само първото име.

Това не оставяше ли открита възможността убиецът да е друг Спенсър? А в такъв случай, кой би могъл да е освен Ланс?

Вярно, шансът беше малък, но реален.

И в крайна сметка, ако въпреки всички усилия не успееше да доведе разследването до успешен завършек, от него все щеше да има някаква полза. От чисто егоистична гледна точка, бе провел невероятно

лично пътешествие, отвело го до отдавна изгубените му корени и помогнало му да свали закостенялата обвивка, формирала се върху ранния му живот. Под нея се бяха открили живи рани, но той чувстваше, че тези рани едва сега могат да започнат действително да заздравяват.

Също, сътресението най-сетне бе довело до сближаването им с Тамара. Този факт не се изчерпваше само с интимността, макар естествено и тя да имаше своето значение. Помежду им бе избуяло ново доверие, една връзка, която не бе докрай изкована преди неговия пристъп, нервен срыв или както там се наричаше. Сега те наистина бяха рамо до рамо, без резерви, за добро и зло.

Тъй че да, ако сега решише да се оттегли и да се признае за победен, щеше да има известна компенсация. Но дълбоко в сърцето си Хънт не желаше да спира преследването. Бе стигнал толкова далеч, като всяка стъпка по отдавна изстиналите дири го бе отвеждала до нова улика. Съзнанието му отказваше да приеме, че целият този труд ще остане невъзнаграден.

В Теотитлан нямаше мобилно покритие, но след късната закуска успя да се свърже от рецепцията с номера на Джул. Включи се гласова поща и той му остави съобщение. С Тамара имаха резервации за полета от Оахака до Финикс в пет и половина следобед.

Но през последния час преди заминаването им оставаше още един важен ангажимент. Хънт спря колата пред магазинчето на Кевин Карсън, което само два дни по-рано му изглеждаше толкова плашещо, така претоварено с емоционален заряд, че едва успя да прекрачи прага му. Сега просто почукаха на вече отворената дървена врата, поздравиха на висок глас и влязоха в сенчестото предно помещение.

Баща му спря да работи, изправи се от стана и ги доближи, като повика и жена си. Официалният повод за посещението бе организацията по изпращането на даровете от семейството за Калифорния. Тамара знаеше няколко думи на испански, а Мария — все пак омъжена за американец — говореше елементарен английски и сега двете жени се изгубиха във вътрешността на къщата да се погрижат за важната задача.

Уайът пръв наруши настъпилата неловка тишина.

— Исках да ти благодаря за посрещането — рече. — Беше чудесно празненство.

— Тук не празнуваме достатъчно, тъй че идването ви беше добър повод — кимна баща му. След кратка пауза въздъхна и продължи: — Знаеш ли, когато ти казах, че не бих те винил, ако си дошъл да ме убиеш, наистина го мислех. Щеше да имаш пълното право. Но сега не мога да ти опиша колко се радвам, че животът ти се е подредил.

— Да, имам прекрасно семейство.

— Личи си.

— И ти също.

— Знам. Гордея се с всеки един от тях. — Той погледна Уайът в очите и захапа устна. — Но не се гордея със самия себе си. Не знам къде ми е бил умът.

— Смятал си, че го правиш за мое добро. И вероятно си бил прав.

— Не съм толкова сигурен.

— Разбира се, че не си. Вече няма как да разбереш. Но положително нямаше да се озовеш в тази къща, женен за Мария, ако ме беше повлякъл със себе си. А по всичко изглежда, че тук ти е мястото.

— Надявам се да си прав. Но пътят, който ме доведе дотук...

Хънт го спря с ръка.

— Трябвало е да го поемеш. Разбирам и не те виня. Това се опитвам да ти кажа.

Кевин Карсън примигна веднъж-дваж, после прочисти гърло.

— Благодаря ти. Не знам дали го заслужавам, но благодаря.

— Бих искал и за в бъдеще да поддържаме връзка помежду си.

— Сигурен съм, че можем да го направим — кимна баща му.

— Ами тогава да опитаме.

— Добре.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, скрепвайки уговорката.

— Гадна работа, а? — обади се пръв Кевин.

— Да, доста — отвърна Хънт, наясно с пълния смисъл, вложен в думите. Защото това бе самата истина — убийството на Марджи, двете дела срещу баща му, ситуацията, принудила го да изостави сина си, бягството в Мексико, изграждането на нов живот от нищото в чужда страна, справянето с цялата непосилна загуба. — Защо не отидем да видим как напредват жените? — добави след малко. — Все пак имаме да хващаме самолет.

* * *

Девин Джул мразеше да лъже партньорката си, но Сара категорично бе затръшна вратата пред всякакви по-нататъшни разисквания и съмнения относно вината на Лайънел Спенсър, тъй че той нямаше желание да разнищва повече тази тема пред нея, нито да ѝ обяснява защо има желание да продължава да си губи времето, пренареждайки елементите на един вече решен случай. Затова си измисли за пред нея оправдание, че му се налага да се яви в съда като свидетел по някакво старо дело. Тя му повярва и продължи да си гледа работата, оставяйки го на мира.

Онова, което го бе тласнало отново по пътя на съмнението, бе обаждането на Хънт от Мексико, с настойчивата молба да провери по-възрастния брат на Лайънел, Ланс Спенсър. Основателността на това съмнение бе друг въпрос, защото приятелят му не подкрепяше искането си с никакви конкретни мотиви.

Разбира се, първото, което направи, бе да потърси лицето в полицейската база данни, откъдето научи, че няма криминално досие. Бързата проверка в интернет му разкри, че Ланс е президент на компания за самолети под наем, пилот, член на управителните съвети на три други корпорации и явно значим дарител на няколко благотворителни дружества, най-вече на програма за настаняване на деца в приемни семейства. Притежаваше къща в Ноб Хил в Сан Франциско и още една в окръг Сонома. Семеен, с жена и дете.

Накратко казано, човекът бе стълб на обществото.

Каква причина можеше да посочи Джул на Ланс Спенсър, ако похлопаше на вратата му и кажеше, че иска да му зададе няколко въпроса относно смъртта на брат му? Дали случайно той не го е застрелял и не е нагласил нещата така, че да прилича на самоубийство? Не, естествено полицията не разполагаше с никакви улики, но все пак...

Това беше абсурдно. Професионализмът на Джул не му позволяваше да говори със заподозрян в убийство без предварително съставен план. Това можеше да е единственият му шанс да разпита Ланс, а и във всички случаи втори път нямаше да го хване неподготвен. Затова не му се щеше да се впуска в мъглява размяна на

въпроси и отговори, която нямаше да постигне нищо, освен да предупреди Ланс, че се намира под подозрение.

Информацията на Хънт не почиваше върху никакви твърди факти, нито водеше до неопровержими заключения, но Джул го познаваше вече от доста години. Бяха работили заедно по три дела, два пъти на една страна и веднъж повече или по-малко като противници, като всеки път интуицията и инстинктите на Хънт се бяха оказвали печеливши. Девин не се съмняваше, че Уайът си дава сметка за всички детайли, сочещи към виновността на Лайънел Спенсър, и въпреки тях остава скептично настроен. Затова колкото и да се изкушаваше, не можеше с лека ръка да отхвърли съмненията му.

Хънт се бе доказал като неуморен и вдъхновен следовател. По полицейските стандарти бе напълно свободен електрон — не му се налагаше да действа в рамките на системата както Джул, затова не го и правеше. Работеше по вътрешно чувство, нюх, честолюбие, его, а понякога и просто по инат. Това го правеше труден както като приятел, така и като полупартньор. Но успехът му нямаше как да се отрече — нееднократно се бе оказвал прав, докато ченгетата бяха грешали. Джул знаеше, че не бива да забравя това — не го забравяше и сега, докато шофираше към дома на бившия шеф на полицията Дан Ригби.

Човекът бе достатъчно любезен да откликне на искането му за лична среща. Помнеше предишния им разговор, когато бе обещал при нужда да му съдейства по случая, който тогава касаеше единствено убийството на Марджи Карсън. Сега двамата мъже седяха в кухнята на Ригби, чиято чаша с боровинков сок застина на половината път към устните му.

— Искаш да ми кажеш — вдигна вежди той, — че дело с четирийсетгодишна давност отново е на дневен ред и че сега към него има още три свързани убийства?

— Две убийства и едно самоубийство, ако трябва да бъдем точни.

— Това е доста необичайно.

— И аз си помислих същото. Има и още една подробност. Нали помните Кевин Карсън?

— Разбира се. Съпругът, убиецът. Какво за него?

— Той не е убил последните трима.

— Сигурен ли си?

— В общи линии, да.

— Защо, да не е умрял?

— Не, но е в Мексико. В дълбоката провинция. Във всички случаи не е стъпвал в Сан Франциско последната седмица, нито през последната година. Всъщност не е бил в страната още откакто аз съм ходил прав под масата.

Този път чашата достигна целта си. Ригби пожабури сока в устата си, после преглътна.

— Значи според теб сме арестували грешния човек?

— Казвам само, че не е извършил последните убийства. Значи може да не е бил виновен и за първото.

Събеседникът му поклати примирено глава.

— Какво пък, не е изключено. Затова ли искаше да ме видиш? Да ми съобщиш, че съм прецакал случая?

— Не, сър. Може би си спомняте, че при предния ни разговор ви попитах за една жена на име Еви Секрист. Приятелката на Марджи Карсън. С партньора ви Джим Бърг сте се отзовали на сигнал, че двете са оставили децата си без надзор.

— Да, помня това.

— Е, оказва се, че истинското й име е било Еви Спенсър. Била е омъжена за същия човек, когото заподозряхме за двете убийства от миналата седмица и който после се самоуби. Името му е Лайънел Спенсър. Но имам източник, който смята, че виновникът е бил друг.

— Какъв източник? Информатор? Свидетел?

— Не. Всъщност става дума за сина на Марджи. Работи като частен детектив в града. Открил е баща си в Мексико и той е на мнение, че Лайънел няма как да е замесен във всичко това. Бил твърде мекушав.

— И кой според твоя приятел е виновникът?

— Лайънел има брат, Ланс. Единственият проблем е, че не разполагаме с доказателства срещу него. А той е важна клечка в корпоративния свят, тъй че не е най-удачният вариант просто да се появя на прага му без конкретни въпроси. Та се питах дали не сте се натъквали на името му около случая Карсън?

— То присъства ли в делото? В списъка на свидетелите или нещо подобно?

— Не.

Бившият полицейски шеф направи гримаса.

— Това е било преди четирийсет години, инспекторе. Не е като да съм го чул вчера. Единственото, което мога да кажа, е, че щом човекът го няма в папките по делото, значи не сме се занимавали с него. А по думите ти разбирам, че според теб е трябвало да бъде едва ли не основният ни заподозрян.

— Не съм сигурен в това, сър. А и тогава е нямало как да знаете. Без аферата с Джим Джоунс, която излиза наяве едва няколко години по-късно, нищо не е свързвало братята Спенсър с Марджи и нейната смърт.

Ригби се изправи в стола си.

— Сега вече ми привлече вниманието. За пръв път споменавах Джим Джоунс. Тези хора с него ли са били?

— Да, очевидно и двамата.

— И как тогава са се измъкнали живи?

— Не са го последвали в джунглата. Но Еви е отишла, заедно с децата на Лайънел.

Ригби потърка брадичка, асимилирайки информацията.

— Проклетото копеле.

— Има и още нещо — рече Джул.

— Слушам те.

— Моят приятел, частният детектив, е разговарял с жената на Джим Бърг. Тя му е казала, че той също не вярвал във вината на Кевин Карсън. Тъкмо го повишили в инспектор и започнал да се рови в случая, когато изведнъж извършил самоубийство. Точно като Лайънел Спенсър. Куршум в слепоочието.

Ригби сведе очи и поклати глава при тежкия спомен.

— Джим беше добър човек — каза. — Тогава ми беше трудно да повярвам, че наистина го е сторил. А сега ти ми казваш, че може би не е.

— Не смея да го твърдя със сигурност. Но мисля отук да отида при госпожа Бърг и да я попитам дали името Ланс Спенсър не ѝ говори нещо. Миналата седмица не е могла да назове кого точно е подозирал съпругът ѝ, но нищо чудно да го е споменавал пред нея по един или друг повод.

— И ако е така, какво?

— Тогава може би ще разполагам с достатъчно факти, за да убедя Глицки и партньорката си, че не губя времето на всички с празни догадки.

— Само не разбрах, къде се вписвам аз в цялата картина? Не че не ми е приятна визитата ти, но ако не си забелязал, вече от доста време не съм в играта.

— Къде се вписвате ли? — Джул сви рамене. — Не знам, сър. Но имам нужда от известна подкрепа, ако ще се изправям срещу някой като Ланс. Всички в отдела смятат случая за приключен, а аз просто не съм съвсем сигурен. Затова допуснах, че може би ще се сетите нещо от онези дни, което да е от полза.

— За съжаление, не — отвърна Ригби. — Но чуй какво ще ти кажа. Едно ченге е мъртво, а ти твърдиш, че вероятно не става въпрос за самоубийство. Това е достатъчна мотивация за мен. Ще поразпитам наоколо.

* * *

Думата на някогашния шеф явно още се чуваше, защото не след дълго Джул получи обаждане на мобилния си телефон и по-късно същия ден се озова в къщата на друг бивш полицаи, Мартин Инголс. Обстановката удивително наподобяваше тази в дома на Ригби, а всъщност като се замисли, и в неговия собствен. Инголс бе типичен образ на пенсиониран служител на реда от старата школа — обрлено сипаничаво лице, бирено коремче и воднистосини очи с множество бръчици край тях.

Двамата се разположиха на ъгловия диван в тясната, но уютна всекидневна, като домакинът бе започнал да говори още от момента, в който си стиснаха ръцете:

— ... та след като началството ми заръча да поговоря с теб, реших, че ще е най-добре да не се бавя, ами да ти звънна още днес.

— Много благодаря. Значи сте познавали Ланс Спенсър?

Сух смях.

— Не че сме били първи приятели, но знаех кой е, да. Всички колеги, които пазеха по публичните изяви, откак Джим Джоунс плъзна

със своята вуду магия из града, го знаеха. Беше залепен за него като гербова марка.

— Нещо като бодигард?

— Повече от това, бих казал. Малко бодигард, малко мутра. Беше ходил във Виетнам и там явно се беше понаучил на едно-друго. Костелив орех.

— Арогантно ли се държеше?

— Не, не, напротив. Учтив до немай-къде. Но сякаш ти казваше, мътиш ли ми водата, ще те очистя, без да се замисля. Не показваше особен респект към значки и униформи. Единствено той и Джоунс бяха важните, другите можеха да си гледат работата.

— Брат му с него ли беше?

— А, да. Лари или нещо такова...

— Лайънел.

— Същият. Как не се сетих. — Той се почука с пръст по главата. — Мразя, като почна да забравям.

— Няма значение — махна с ръка Джул. — Какво представляваше той?

— Ами всъщност нищо особено. Просто ходеше по петите на Ланс, нещо като втора цигулка. Ако не бяха братя... — Той остави мисълта си да увисне във въздуха. — Имаше и друго, може би най-важното. И двамата бяха пилоти.

— Пилоти на Джоунс?

Инголс кимна.

— Тук вече навлизаме в територията на слуховете. След като се магнаха от града, чухме, че били негови куриери.

— И какво са пренасяли?

— Хора, пари или и двете.

— До Гвиана?

— Не само до Гвиана. Европа, Южна Америка, Карибите. Навсякъде, където има банки и могат да се скрият пари. Това впрочем не е слух. Джоунс имаше сметки по цял свят.

— А кое е слух тогава?

— Че са изнесли от Гвиана стотици хиляди, ако не и милиони долари в брой точно преди масовото самоубийство. Може да е било чист късмет, че са се оказали извън Джоунстаун през онзи ден, но

знаеш ли кога беше следващият, а всъщност и последният път, когато видях Ланс?

— Кога?

— Охранявах едно благотворително събитие пет или шест години по-късно. Тогава той и брат му вече имаха цяла частна флотилия, която отдаваха под наем на разни корпорации и знаменитости. Та както си стоя край вратата, той минава, вижда ме и има наглостта да ме попита дали не искам да се повозя на някой от самолетите му. Един вид, да ми натрие носа, че каквото и да е свършил, се е измъкнал сух от водата, а аз съм само едно жалко ченге и не мога да му стъпя на малкия пръст.

— И вие какво му отвърнахте?

Инголс пусна тънка усмивка на старо куче.

— Горедолу онова, което се сещаш.

Веднага щом включи телефона си на летището във Финикс късно вечерта, Хънт получи гласова поща от Кали, оставена два дни по-рано. В нея тя му казваше, че е проверила разговорите на Лайънел Спенсър от деня на убийството на Орлов. Сред тях фигурирало позвъняването на Иван до дома му, а след него, само две минути по-късно, имало изходящ разговор до друг стационарен номер, воден на името на Ланс Спенсър. Този разговор продължил близо четвърт час и бил последният, воден от Лайънел от този телефон преди смъртта му.

За Хънт това бе само поредното потвърждение, че случаят добива все по-ясни контури. Лайънел, по-слабият брат, бе получил обаждането от Орлов и незабавно бе потърсил другия брат, войника, за да го пита какво да прави.

Как да реагира на тази внезапна и неочаквана заплаха?

Разгръщайки мислено вероятния сценарий, Хънт реши, че Лайънел несъмнено вече е бил уговорил срещата с Иван в „Ориджинал Джо“. Разбирайки къде може да открие жертвата си, Ланс му е казал да задържи Иван в ресторанта, докато той самият успее да се появи пред входа с похитеното такси. (Хънт трябваше да провери чрез Кали дали Ланс не е получил обаждане от телефона на заведението. В него Лайънел трябваше да му е описал Орлов, а също така да е планирал и собственото си ловко оттегляне.) После, след хладнокръвната разправа с Иван, Ланс е имал един дълъг ден, през който да обмисли ситуацията. Накрая е отишъл в дома на брат си, бил е пуснат вътре като свой и е нагласил фалшивото самоубийство.

Хънт си даваше сметка, че всичко това са предимно, ако не и изцяло негови собствени спекулации. Доказателствата, които трябваше да предостави на Джул, за да има какъвто и да е шанс за арест, продължаваха влудяващо да му се изплъзват. Трябваше да признае, че няма нищо подозрително или злоещо в това човек да позвъни на брат си и двамата да разговарят петнайсет минути. Близостта във времето с обаждането на Орлов можеше да е чисто съвпадение.

Но той *знаеше*, че не е така.

Не му се искаше да буди Джул посред нощ с новата информация за телефонното обаждане на Лайънел до Ланс и неговата потенциална значимост. Затова изчака до сутринта и изпита немалко задоволство от смекчаването на позицията на приятеля си по случая. Както се оказа, Джул дори си бе направил труда да посети бившия шеф на полицията Ригби, Елинор Бърг и още едно пенсионирано ченге, Мартин Инголс, опитвайки се да впише брата на Лайънел в решаването на четирийсетгодишното уравнение. И се беше сдобил ако не с твърди факти, то поне с доста любопитни детайли.

Според разказа му Елинор Бърг почти бе подскочила при споменаването на името на Ланс Спенсър. Вярно, не бе чувала съпруга си да го свързва по някакъв начин с убийството на Марджи Карсън, но затова пък многократно коментирал присъствието му по публичните изяви на Джим Джоунс из града в началото на 70-те. Явно го намирал за нагъл досадник, считащ, че има привилегията да разиграва охраняващите полицаи както си ще. Общо взето, същата песен като при Мартин Инголс.

Затова, когато в 10:20 на следващата сутрин двамата с Тамара се приземиха над искрящия от слънцето залив на Международното летище Сан Франциско, той първо я откара у тях, после отиде до дома си да остави колата, да се изкъпе и преоблече, а след това се отправи пеша до съседната пряка, където с Джул имаха уговорка за обяд в гръцкия ресторант на Лу.

* * *

Специалитетът на Лу тази сряда откриваше нови хоризонти дори пред авантюристичния стил на това заведение, което редовно изненадваше клиентите с нови ястия от гръцко-китайски произход. Днешният шедьовър представляваше нещо като мусака от патладжан и октопод, наредени на пластове върху подложка от лепкав ориз, силно подправена с чесън и сладко-лютив сос и покрита със заливка от сирене и бешамел. Гордият съдържател казваше на всеки, прекрачил прага му, че подобен кулинарен хит се нуждае от популярно, лесно запомнящо се име, нещо от рода на „пиле по императорски“. За целта

бе организиран състезание, а наградата бе доживотно безплатно ядене всеки път, когато това бе специалитетът на деня.

Досега на дъската зад гърба му бяха записани с тебешир три имена: Пулпо Дябло, Насладата на Лу и Октоджан. Според Хънт и трите бяха доста неудачни, най-вече последното.

— Откъде са го взели пък този Октоджан?

Джул съдвка хапката си и преглътна.

— Явно от октопод и патладжан.

— Никой няма да се сети — поклати глава Хънт. — Изобщо не напомня на това, което ядем. По-скоро звучи като някакво азиатско оръжие. — Приятелят му сви безразлично рамене. — А също, какво ще стане, ако някой спечели състезанието, но не харесва тъкмо това ястие?

— Сигурен съм, че Лу ще измисли нещо. Сигурно ще му позволи да си избере специалитет по избор. — Самият Джул явно нямаше проблем с харесването на блюдото, защото го поглъщаше с нескрит ентузиазъм. — Освен това може да направи търг с правото си да яде безплатно до живот и да спечели куп пари. Но от друга страна, не виждам кой не би го харесал. Лу е прав, това е класически букет от вкусове.

— Знаеш ли, всъщност името не е лошо.

— Кое име?

— Класически букет. Единственият проблем е кой ще обере лаврите за него, ти или аз.

— Аз, естествено. — Джул пъхна поредната хапка в устата си. — Нали аз го казах пръв.

— Да, но пропусна да забележиш стойността му. Добре че бях аз, за да ти я посоча.

— Е, може да си разделим наградата.

— Но тогава как Лу ще знае на кого да сервира безплатно? Ще трябва да ни направи талонче, което да носим в портфейлите си и да си го разменяме, като ни дойде редът.

— Много сложно става — каза Джул. — Най-добре да забравим за цялата история и да оставим друг да спечели.

Точно в този момент собственикът мина покрай тях на път за кухнята и Хънт му махна с ръка, посочвайки към чинията си.

— Класически букет, Лу. Това е името. Класически букет.

Лу кимна одобрително.

— Хубаво звучи, ще го запиша на дъската.

— Дватамата с Джул го измислихме, да знаеш.

Отрицателно поклащане на глава.

— Победителят може да е само един. Хвърляйте ези и тура, ако искате.

— Как изобщо се решава кой печели?

— Клиентите ще определят. Идната седмица ще проведе тайно гласуване.

— В кой ден? — попита Джул.

— А, това е тайна. Ако кажа отсега, всеки ще доведе приятелите си да натъпчат кутията с бюлетини. Тогава няма да е честно.

— Търговията с гласове може да е сериозен проблем — съгласи се Хънт.

— Затова и се мъча да я избягна — отвърна сериозно Лу. — Как беше името, още веднъж?

— Винаги си е било Уайът.

Съдържателят извъртя очи към тавана.

— Не твоето. Името на специалитета.

— А, Класически букет.

Лу сякаш прецени вкуса му върху небцето си.

— Допада ми. Ще го запиша при останалите.

* * *

— Не, още не съм говорил с Ланс — каза Джул, докато си пиеха кафето. — Четирийсет години никой не го е потърсил, не пречи да поизчака ден-два.

— Освен ако междувременно не извърши ново убийство.

— Да се надяваме, че няма да го стори. Не мисля, че рискуваме особено, защото с Лайънел, Орлов и таксиметровия шофьор кръгът се затваря. В момента той не се чувства застрашен нито от полицията, нито от когото и да било друг. Съображението ми е, че преди да отида да похлопам на вратата му, искам да разполагам със съществена тема за разговор. И под съществена разбирам такава, която да го свързва с

поне едно от петте убийства. А нека ти напомня, че такава за момента липсва.

— Пет? Значи смяташ, че е убил и Бърг?

— Не е изключено. Почеркът е същият като при брат му. Видял е, че номерът минава, и...

Хънт забарабани с пръсти по масата.

— Добре. Знаем, че веднага след разговора с Орлов Лайънел му е позвънил от дома си. Ако имаме доказателство, че след това му се е обадил и от „Ориджинал Джо“...

— Да, но нямаме.

— Засега. На път съм да го получа.

— Но дори и тогава ще можем да посочим само, че единият брат е говорил на два пъти с другия. Няма как да излезеш с това пред съда, несериозно е.

— Девин! Този човек е виновен.

Джул отпи от кафето си и кимна.

— Допускам, че е така. Нещо повече, съгласен съм, че е така. Но тъжната истина е, че не разполагаме с улики срещу него. Поне за момента. А навярно си забелязал, че съм сериозно затруднен да ги събирам, защото както партньорката, така и шефът ми са убедени, че случаят е затворена книга.

— Изобщо не е така. За какво иначе разговаряме?

— Добре, кажи ми поне един въпрос, който да е останал без отговор.

— Веднага. Откъде Ланс е получил парите си?

— Да речем, че от Джоунс. Внесъл ги е контрабандно от Гвиана преди сто години. И какво? Всяка догадка по негов адрес важи със същата сила и за Лайънел. Други въпроси?

— Нека помисля.

— Не се напрягай, имаме време.

Погледът на Хънт се зарея към отсрещния край на ресторанта.

— Мога да отида при него, да го притисна, да го стресна, да го изкарам от равновесие, да го накарам да изплюе нещо.

— По какъв начин?

— Не знам. Ще импровизирам. Ще му кажа, че съм синът на Марджи, тръгнал да дири отмъщение. Че знам как го е извършил, а също и за другите убийства.

— И какво смяташ, че ще ти донесе това? — Търпението на Джул явно започна да се изчерпва. — Най-много да се обгради с адвокати, а теб да те арестуват и да ти отнемат лиценза. Великолепен план, няма що.

— Какво предлагаш тогава?

Събеседникът му обмисли въпроса за няколко секунди и накрая попита:

— Няма ли нещо ново около онези есемеси, които получаваше?

— Не, не ми е изпращала повече.

Джул го изгледа любопитно.

— Защо говориш в женски род?

— Защото изпращачът е жена.

— Откъде си толкова сигурен? Да не би да знаеш коя е?

— В общи линии, да.

— И откога така?

— От няколко дни насам.

— Е, коя е?

— Не се сърди, но не мога да ти кажа.

Възмущението на Джул се прояви бурно и незабавно. Той се приведе над масата с изпепеляващ взор.

— Глупости, Уайът. Не само че можеш, но и си длъжен да ми кажеш.

— Изключено. Не и докато първо не поговоря с нея. Трябва да се уверя, че е тя.

— И после?

— После ще разбере какво знае, откъде е тръгнала цялата история.

Възмутен от дъното на душата си, Джул се облегна назад и скръсти ръце.

— И на кой точно етап ще благоволиш да включиш полицията, ако смея да попитам?

— Веднага щом разполагам с информация, която можете да използвате.

— И смяташ, че сме неспособни да преценим това сами?

Хънт въздъхна с досада.

— Не ме разбирай погрешно, Девин, но изхождам от убеждението, че още от самото начало сделката ни с нея е да не бъде

замесена. Нека първо събера уликите, а след това ще ви ги предам, за да можете да го арестувате.

— Нямахте да има проблем, ако говорехме само за смъртта на майка ти преди четирийсет години, Уайът. Но през миналата седмица имахме още две, а може би и три убийства. Ако тази жена знае нещо, каквото и да е то, решението дали ще се замесва вече не е нейно, а наше. Надявам се, си наясно с това?

— Оценявам позицията ти — отвърна с равен глас Хънт, — но ще се наложи да действам по своите правила. Задължен съм й.

— Моля? И за какво?

— Тя запълни историята на целия ми живот, Девин. Може да ти звучи маловажно, но за мен значи много. И условието е да не я закачаме.

— Да не сте подписали договор помежду си?

— Имаме разбирателство.

— Така ли? Чуй тогава моето разбирателство. Ако намерим начин да се докопаме до онзи тип и се окаже, че си укрил информация, която е могла да доведе до по-ранното му задържане, или не дай си боже той убие още някого, в това число и тайнствената ти кореспондентка...

Хънт вдигна ръка, за да го спре.

— Ще ви държа в течение на всичко, което знам, Девин. Просто не мога да ви издам източника.

Джул остана да седи с каменно лице над половин минута. Накрая отмести рязко стола си и се изправи.

— Е, ще се видим, когато имаш какво да ми кажеш. Обядът е от теб.

Лавровата стая на Мишън Клуб на Ноб Хил бе малко по-голяма от килер, с две врати и един прозорец, гледащ към улицата, като всеки квадратен сантиметър от оскъдната останала площ на стените бе покрит със стари, поставени в рамки фотографии на Сан Франциско — голямото земетресение и пожара, кулата Койт при издигането и завършването ѝ, двата моста по време на строежа им, Маркет стрийт през 1913-а, площад „Жирардели“ — а също и с различни образи на жени, очевидно играли видна обществена роля през годините.

Твърде неспокоен, за да седи на едно място, Хънт крачеше напред-назад край малката, празна камина — три стъпки в едната посока и три стъпки в другата, между двата стола с високи облегалки, с които се изчерпваше мебелировката на помещението. Беше 4:45 следобед и той се намираше тук вече от четвърт час. След раздялата с Джул първо се бе отбил до офиса, за да се чуе от учтивост с някои от клиентите, които пренебрегваше повече от седмица. После бе отишъл до дома си, за да се преоблече подходящо за срещата — тъмен костюм на тънко райе, бяла официална риза, тъмновишнева вратовръзка и италиански обувки.

Тя обаче закъсняваше за уговорката им и той започваше да се притеснява, че може да не се появи изобщо, въпреки спешната, макар и измислена причина, която бе споменал по телефона. Беше ѝ казал, че при последващата проверка на молбата на Джудит Блек за членство се е натъкнал на някои счетоводни нередности, които би искал да обсъди на четири очи — най-добре на място в клуба.

Вече за десети път поглеждаше часовника си, мъчейки се да прогони съмнението, че плитката му уловка вероятно е била разгадана, когато се разнесе тихо почукване, вратата се отвори и тя влезе в стаята. Пристъпи към него, дари го с лъчистата си усмивка в стил Грейс Кели, и му протегна ръка.

— Здравей, Уайът. Май се превръщаш в редовен посетител. Внимавай, една жена лесно може да привикне да те вижда тук.

Ето я отново, онази флиртуваща самоличност, която тя надяваше с такава лекота, едновременно ласкаеща, неустойима и недостъпна. Вариантите бяха три, рече си Хънт — да е повярвала на измисления предлог за срещата, да се преструва на несведуща относно случващото се или той да греши и не тя да му е изпращала съобщенията.

Но беше сигурен, че не греши.

Съобщенията бяха от нея. Доди Спенсър, съпругата на Ланс Спенсър, собственик на авиокомпанията „Екзеkjуджет“.

Здрависа се с нея и ѝ благодари, задето се е съгласила да го приеме с толкова кратко предизвестие.

— Звучеше така тайнствено по телефона, че трудно можех да ти откажа, нали?

— Предполагам — каза Хънт. — Нещо против да седнем?

— Разбира се, заповядай.

Но щом се разположиха на столовете, той установи, че не може повече да продължава с театъра и това вероятно си пролича по фалшивата усмивка, която лепна на лицето си.

— Изглеждаш напрегнат, Уайът. Толкова ли е сериозно?

— Да — отвърна той, а очите му срещнаха нейните. — Много е сериозно и не е свързано с клуба. Както, предполагам, знаеш.

Самоконтролът ѝ бе достоен за възхищение. Тя доби израз на умерена почуда, наклони красивата си глава встрани и леко усили излъчването на усмивката си.

— Съжалявам, наистина нямам представа за какво говориш.

— Напротив, Доди, имаш. — Хънт си пое дъх. — Разбирам защо се боиш и имаш пълното основание за това. Но фактът, че се съгласи да се видим, ми говори, че си даваш сметка за единствения изход от положението — а той е да излезеш от сянката.

Тя го огледа неуверено и поклати отрицателно глава.

— Затова ли закъсна толкова за срещата? — попита той. — Първо си вземала решение да слезеш и да говориш с мен, а после си го променяла? Колко пъти тръгва и се връща? — Той се приведе напред, опрял лакти върху коленете си. — Доди, погледни ме. Чуй ме.

Тя продължаваше да седи с изправен гръб и стиснати устни, блуждаейки с поглед из ъглите на стаята, все още запазила достатъчно присъствие на духа, за да не показва никакви признаци на паника. Просто печелеше време. Докато не кажеше нещо, докато не издадеше,

че знае за какво говори Хънт, все още имаше път за отстъпление. Всяко отклонение от плана в този момент, и най-малката пукнатина във фасадата, която показваше пред него, бяха равносилни на пълна капитулация, а тя не искаше да прави нищо необратимо, преди да е взела съзнателно решение как да постъпи.

Хънт промълви с възможно най-успокоителен тон:

— Това, че още стоиш тук, само по себе си е отговор.

Тя отново не се пречупи. За секунда го погледна изпитателно, а устните ѝ потрепнаха в нещо средно между усмивка и извинение. Накрая сякаш взе своето решение.

— Боя се, че ще трябва да взема някакви мерки по повод постъпката ти — каза, като се изправи на крака. — Съжалявам, но едно посещение под фалшив претекст донякъде ме плаши. Не мисля, че ще се възползваме от услугите ти за в бъдеще. А сега ще те оставя.

И тя пристъпи към вратата.

— Доди, моля те.

Ръката ѝ беше вече върху дръжката и той чу тихото проскърцване, когато я натисна.

— Тук не могат да ни чуят — продължи да говори към обърнатия ѝ гръб. — Затова избрах това място. Никой няма да научи. Няма да кажа на жива душа, кълна се във всичко свято, в гроба на майка си. Но той трябва да бъде спрян.

Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха. Веднъж, два пъти. Накрая тя сведе глава и застина неподвижно.

Хънт не смееше да продума отново. Без да усети, също бе станал от мястото си и стоеше в трепетно очакване на следващата стъпка.

Най-сетне Доди леко поклати глава, обърна се с полуусмивка и спокойно изрече:

— Той действително е въплъщение на злото. Никой няма и най-малка представа що за човек е.

Напрежението постепенно напусна тялото на Хънт, докато сядаше обратно на стола. Не каза нищо, просто зачака. Не искаше да я насилва.

Тя също се върна на мястото си и го загледа с невъзмутимо и благоволително изражение.

— И макар, естествено, да се надявах, че ще успееш да го спреш, разбираш, че не бих желала по никакъв начин да се излагам на

допълнителен риск. Как изобщо ме откри?

— След като ми писа, че не е Лайънел, а аз научих, че има още и Ланс, не оставаха много опции. Изпусвайки фамилията, ти на практика ми подсказа, че трябва да се насоча към другия Спенсър. Предполагам, в известен смисъл сама си искала да стигна до теб.

Тя нададе кратък, леден смях.

— Не. Никога не съм искала това. Не го искам и сега. Просто не съм напълно сигурна какво да правя оттук нататък.

Хънт внезапно си даде сметка, че се е превърнал в пречка и че ако тя можеше да го премахне с едно щракване на пръсти, вече щеше да е изчезнал.

— Добре — попита, — защо след като си го заподозряла в убийството на майка ми, просто не отиде в полицията?

— Не съм го заподозряла. — Гласът ѝ бе тих и премерен. — Знаех го със сигурност. Той сам ми каза.

— Казал ти е?

Доди кимна.

— Преди три или четири години. Беше ме ударил, всъщност направо ме беше пребил. После едва стоях на краката си, две седмици не излизах от вкъщи. — Тя поспря, за да овладее дишането си. — Както и да е, правеше го за трети път и аз окончателно реших да го напусна. Просто да взема Джейми, да се махна и да го съдя за всеки цент, до който успея да се докопам.

— Джейми?

— Синът ми. Не от Ланс, от първия ми съпруг, Джеймс. Той почина, а Джейми сега е на четиринайсет. Моята радост в живота. — Тя огледа последователно двете врати, сякаш да провери дали се добре затворени, дали се намира в безопасност. После се обърна отново към Хънт. — Докъде бях стигнала?

— До решението да напуснете съпруга си.

— Да, вярно. Но тогава Ланс ме дръпна встрани и ми каза, че ако опитам да си тръгна, никога няма да го допусне. Ще убие и двамата ни. Като започне с Джейми. — Тя закри лицето си с длани. — О, боже, няма наистина се е случило? Аз не повярвах на ушите си, отвърнах му, че никога не би го сторил. А той само се засмя с думите, че ако си мисля, че знам на какво е способен, горчиво се лъжа.

Очите ѝ пак се стрелнаха към вратите.

— Никой няма да ни обезпокои тук — каза Хънт.

— Да, знам. Просто... — Тя въздъхна тежко. — На следващия ден го изчаках да тръгне за офиса и започнах да си стягам багажа. Мислех да взема Джейми от училище и заедно да се махнем. Но се оказа, че Ланс изобщо не е отишъл на работа. Както опаковах куфарите, изведнъж се появи, седна най-спокойно и започна да ми обяснява, че убиването не е нещо сложно за него и че е важно да му повярвам. Бил убил поне сто жълтури — така им викаше, жълтури — във Виетнам, както и двама от собствените си офицери. Паднали от приятелски огън, ха-ха! Явно му се виждаше много смешно. А ако съм си мислела, че ще се спре, защото съм жена, да съм прочетяла за Марджи Карсън, убита тук, в града, през 1970-а. Това също било негово дело, най-обикновена поръчка. Каза, че всъщност не искал да ме убива и че ме обичал, каквото и да значи това за него. Но че ако избягам, щял да го стори, без да му мигне окото. Да ни открие и очисти и двамата. Като започне с Джейми.

Хънт преглътна.

— И ти остана?

— Не мисля, че имах избор, затова сключих сделка. Съгласих се да започнем отначало, при условие че никога повече няма да ме удари. Нито пък Джейми. Не мога да повярвам, че ти разказвам всичко това.

— Държиш се чудесно — каза Хънт. — Продължавай. И тъй, Марджи Карсън.

— Името беше лесно за запомняне, тъй че един ден наистина го проверих. Убийството, семейството, делата, всичко. Явно една от подробностите, която се е запечатала в паметта ми, беше, че е имала дете на име Уайът. Дори не се бях сещала за нея допреди три или четири месеца, когато те срещнах.

— Да, спомням си.

— По време на разговора неволно засегнахме темата, че си синовен. Вероятно ти е направило впечатление, че веднага след това започнах да задавам доста лични въпроси — на колко години си бил, познаваш ли истинските си родители и така нататък. Защото у мен възникна подозрението, че може би ти си синът на Марджи.

— Което е самата истина — каза Хънт.

— Знам. — Тя замлъкна отново, изпадайки в моментен унес. — Тогава нямах представа как ще се обърне цялата история.

— Никой от нас не е имал.

— Имам предвид другите убийства...

Хънт кимна.

— При това развързката още не е настъпила, Доди. Боя се, че продължавам да не разбирам защо тогава не си отишла в полицията. И защо не отидеш сега.

— Така ли? — Тя нададе кратък ироничен смях. — Смяташ ли, че ако наистина го направя, ще ме опазят встрани от случая?

— Това вече няма да е нужно. Ти ще си ключовият им свидетел. Щом Ланс е признал пред теб, това е пряко, а не косвено доказателство. Ще бъде достатъчно, за да го осъдят.

— А какво ще стане с мен и Джейми?

Хънт сви рамене.

— Ще ви включат в програма за защита на свидетелите. Съпругът ти ще изчезне. Ще се отървеш от него веднъж завинаги.

За пореден път Хънт явно се стори забавен на Доди.

— Нима действително не разбираш?

— Кое да разбирам?

Тя леко се наведе към него и заговори със снизходителен тон, сякаш обясняваше на дете.

— Аз няма да променя самоличността си, Уайът. Няма да подложя себе си и сина си на това. Не и след всички усилия, които съм положила, за да стигна дотук и да му дам старт в живота. Програма за защита на свидетелите? Сигурно се шегуваш. Да се оставя на милостта на малоумни правителствени чиновници, които до края на дните ми да ми казват къде и как да живея? Наистина ли смяташ, че ще се поставя в такова положение? Никога. Никога. И дума да не става. А освен това...

— Какво?

— Хайде, стига — каза тя след известна пауза. — Сецаш се, че има и още един съществен елемент.

— Кой е той?

— Парите, Уайът. Парите.

— Моля? — поклати глава Уайът. — Нещо не схващам.

— В секундата, в която Ланс разбере, че съм го издала, дори да ме скрият вдън земя, ще лиши Джейми и мен от наследство. Говорим за около петдесет милиона долара. Даваш ли си сметка каква сума е

това? Подуши ли, че съм стъпила накриво, ще ме отреже от всякакъв достъп до средствата си, а с адвокати като неговите никога повече няма да ги видя. Не съм понесла толкова унижения и не съм направила толкова саможертви, за да позволя това да се случи. Освен това, както вече споменах, изобщо не вярвам, че полицията ще успее да гарантира физическата сигурност на мен и детето ми.

Хънт се облегна назад, поразен от безскрупулната ѝ логика. Кръстоса крак връз крак, придавайки си небрежен вид, и попита:

— И затова избра мен?

Очевидно Доди не виждаше проблем, морален или какъвто и да било друг, в тази своя постъпка.

— Да — кимна тя, дори с известен ентузиазъм. — Това беше идеалното решение, не мислиш ли?

— Боя се, че не разбирам.

— Съвсем елементарно е. Ти си професионален детектив, тъй че ако имаше начин да се повдигне обвинение срещу Ланс, щеше да събереш нужните доказателства. Ставаше въпрос за смъртта на майка ти, тъй че мотивацията беше извън съмнение. А успееше ли да го тикнеш в затвора, от негова гледна точка аз пак си оставах вярната съпруга.

— И пак на негова издръжка.

Тя направи лека неодобрителна гримаса.

— Не знам дали бих го формулирала точно така. Тук говорим за десетки милиони долари, Уайът, а не за някаква месечна сумичка, която ще получавам, ако съм послушна. За бъдещето на сина ми. И за моето.

Хънт повдигна рамене, опитвайки се да запази учтив тон.

— А също, както се оказа, и за зачеркването на бъдещето на един от моите сътрудници.

Доди сведе лице, сякаш наистина изпитваше съчувствие по повод смъртта на Иван Орлов.

— Вече споменах, че няхах представа как ще се развият събитията. Наистина съжалявам за това момче и семейството му, но никой не можеше да предскаже какво ще стане, а и вината положително не е моя. На твое място бих го разглеждала просто като поредната жертва на Ланс. Кое то на практика си е точно така.

— Значи си сигурна, че го е убил?

— По-сигурна не бих могла и да бъда.

— Ще ми обясниш ли защо?

— Защото същия ден Лайънел позвъни вкъщи и той изскочи като на пожар по време на вечеря. Нямахме го докъм полунощ. После, на следващата вечер — същата, в която отиде да убие брат си — го видях да вади пистолет от нощното шкафче. На следващата сутрин го нямаше там и оттогава повече не се е появявал. Как ти се струва това?

— Не е зле, но не ни помага да решим проблема, пред който си била изправена от самото начало. И което е по-лошо, добавя още един, чисто нов проблем.

— В смисъл?

— Става дума за доказателствата — въздъхна Хънт. — Дори да вярвам на всяка твоя дума, пак не разполагам с нищо, което да отнеса в полицията. Сама спомена, че се е отървал от оръжието, затова единственият коз, който ни остава, си ти. Ако не си склонна да дадеш показания, няма да има и дело. Даваш ли си сметка за това?

Доди тръсна глава с израз на леко раздражение.

— Мисля, че вече се разбрахме по въпроса. Няма да свидетелствам и точка. А какъв е другият проблем?

— Той е малко по-належащ, Доди. Колко време смяташ, че ще мине, преди съпругът ти да разбере, че Иван Орлов не е работил сам, когато се е обадил на Лайънел?

Този нов и неопровержим довод достигна безпогрешно целта си. И двамата съзнаваха, че ако Ланс по някакъв начин узнаеше за връзката между шефа на Иван Орлов и собствената си съпруга, нейната анонимност и безопасност начаса щяха да бъдат компрометирани. Тя отвори уста да промълви, но после се отказа.

— Иван работеше за мен — продължи Хънт. — Аз бях истинската заплаха, а не той. И което е най-забавното, още продължавам да бъда.

— Ако е смятал така, досега е щял да предприеме нещо.

— Да, но аз бях извън щата, извън страната. Не е можел да стигне до мен, защото никой не знаеше местонахождението ми. А сега вече съм тук.

— В такъв случай трябва да се съглася, че имаш истински проблем. — Тя сведе поглед към отрупаните си с пръстени ръце. — Надявам се да подходиш активно към решаването му. Това ще е от

полза както за твоята безопасност, така и за моето спокойствие. А трябва да те уверя, че аз умея да бъда щедра и благодарна. — Очите й се вдигнаха и срещнаха неговите. — Тук говорим за *петдесет милиона долара*, Уайът.

Хънт не закъсня да й отвърне:

— Тук говорим за *моя живот*, Доди.

Тя сви пренебрежително рамене.

— Е, ако нямаш желание сам да си помогнеш, не знам какво да те посъветвам.

Хънт разхлаби възела на вратовръзката си, която изведнъж бе започнала да го стяга. Наведе се към събеседницата си и каза с равен глас:

— Доди, моля те. Трябва да отидеш в полицията. Ако искаш, ще те откарам още сега. Те ще вземат Джейми от училище, а Ланс до довечера ще бъде в ареста. Става въпрос за серия от убийства. Това е особено тежко престъпление, изключено е да го пуснат под гаранция. Няма друг изход, повярвай ми. Откажеш ли, може да се видя принуден сам да се свържа с ченгетата.

Ноздрите й потръпнаха от нескрит гняв.

— Няма да го направиш. Даде ми дума. Закле се в гроба на майка си. А освен това аз ще отрека всяка твоя дума. И тогава какво? Ще изглеждаш кръгъл глупак.

— И преди съм изглеждал глупак. Така поне ще имам някаква преднина пред Ланс. Ако полицията знае, че го разследвам, а после свърша с куршум в главата, той здравата ще загази.

Тя поклати съчувствено глава.

— Не го познаваш достатъчно. Може да го забавиш, но не и да го спреш. Рано или късно ще те убие.

— И ти си склонна да оставиш това да се случи?

— Грешката няма да е моя. Не и ако отидеш в полицията. Предупреждавам те да не го правиш. Аз няма да свидетелствам, а понеже съм му съпруга, не могат и да ме принудят. Ще трябва да намериш друг начин.

— Смяташ ли, че не съм търсил?

— Потърси по-усърдно тогава.

Хънт я изгледа за секунда, поразен пряко волята си от силата на алчността, приела формата на тази красива жена, напълно готова да

продължи лъжата, в която се бе превърнал животът ѝ, дори да го остави да умре, само и само да запази парите си.

После се изправи. Доди също стана, доближи го невъзмутимо и лепна една целомъдрена целувка на бузата му.

— Знам, че ще постъпиш добре — каза така, сякаш би различила кое е добро и зло, дори ако Всевишният ѝ го изпишеше с едри букви върху небосклона. — А сега ще те помоля да изчакаш минутка. Добре е хората да не ни виждат да излизаме заедно, иначе току-виж тръгнаха клюки.

През последните две седмици, докато Хънт бе погълнат от разследването на случая на майка си, работата в детективската агенция вървеше, общо взето, по инерция, а особено след убийството на Иван нещата съвсем излязоха изпод контрол. Отсъствието на Уайът и Тамара през последните няколко дни също не спомагаше особено.

Ето защо Тамара прекара целия следобед в отхвърляне на кореспонденция, проверка на свършеното от Джил и Мики — което всъщност никак не беше малко — и разправи с мърморещи клиенти относно графици, срокове, фактури и причини за незадоволителното представяне на фирмата напоследък. Полагаше всячески усилия да уталожи обстановката, в това число и посредством уверения, че предстои назначаване на нови служители, макар единствената стъпка в тази насока да бе неотдавнашната покана на Хънт към Джул.

Правните кантори, които предимно ползваха услугите им, знаеха за случилото се с Иван и изразяваха съчувствие и разбиране, но все пак, бидейки правни кантори, не бяха твърде чувствителни към оправдания за несвършена работа. Единствено смъртта правеше известно изключение, и то в зависимост от обстоятелствата. Ето защо обажданията, валящи едно подир друго, бяха дълги, пълни с извинения и — предвид на факта, че денят ѝ бе започнал още по тъмно във Финикс — изтощителни.

В 5:30 изключи компютъра, увери се, че Джил и Мики наистина са си тръгнали, а не се спотайват някъде из офиса, после угаси осветлението и излезе на стълбището, като заключи вратата след себе си. Знаеше, че Уайът има някаква тайна среща в 4:30. Беше ѝ казал да не го чака и че след като свърши, ще ѝ се обади, за да се поразходят. Или пък да отидат у тях.

Докато слизаше с асансьора, се замисли дали да не се отбие в „Булевард“ за чаша вино, но после реши, че в това състояние ще е по-разумно да се прибере у дома, преди да пие каквото и да било. Затова излезе през задния вход и тръгна по Ембракадеро. През този уикенд бе

настъпило зимното часово време, но покрай пътуванията си Хънт и тя бяха пропуснали смяната, затова сега навън ѝ се стори необичайно тъмно.

Часовникът ѝ, все още с час напред, показваше 6:38.

Изведнъж ѝ хрумна идеята да изненада Уайът и вместо да се прибира у дома, да отиде направо у тях. Можеше да го посрещне с коктейл и лека вечеря, приготвена с каквото успее да изрови от хладилника. Или пък направо да си легнат, а по-късно да поръчат китайско. Ключовете, с които бе ходила да вземе паспорта му, все още бяха у нея, а след случилото се помежду им през последните дни бе сигурна, че той ще се зарадва да я види.

Взе претъпкания автобус, който я стовари на две тъмни и пусти пресечки от дома му. Когато стигна до бившия склад, влезе през вратата откъм Бранън стрийт и щракна ключа на осветлението. Висящите от тавана лампи озариха баскетболното игрище и останалата част от фантастичната обстановка. За миг тя застана неподвижно, попивайки я с нов поглед при мисълта, че не е съвсем изключено в близко бъдеще това място да стане част от ежедневието ѝ живот.

Идеята я изпълни с пристъп на доволство, което сякаш отведнъж заличи умората. Даде си сметка, че онова, което изпитва, е гордостта на домакинята. Може би малко преждевременна, но нещата между нея и Уайът действително можеха да потръгнат. Дори вече потръгваха.

Обходи с очи пространството наоколо — мотоциклета, дъските за сърф, бейзболните ръкавици и бухалки, другите спортни принадлежности, китарите, усилвателите... По дяволите, той беше такъв мъжкар, а ето че този мъжкар ѝ се бе доверил, при това дотолкова, че да рухне в нейно присъствие, да оголи самата си душа. Този факт ѝ носеше радост и умиление.

След като затвори и заключи вратата зад гърба си, дори се засили и се плъзна по бетона, докато стигна дъсчената настилка на игрището. Тук остави чантата си на пода и взе една от трите баскетболни топки. Опита далечно хвърляне иззад наказателната линия и когато то влезе без дори да докосне коша, си позволи да изпита надежда, каквато само допреди две седмици би ѝ се сторила немислима.

Но не искаше да насилва късмета си повече. Вече веднъж бе вкарала, сега щеше да отиде в жилищната част и да провери

съдържанието на хладилника... или просто да свали дрехите си, да вземе душ, да се мушне в леглото и да го чака.

Влезе в междинното антре и посегна да запали лампата.

Някаква сила изведнъж изтръгна дръжката на вратата от ръцете ѝ, завъртя я и я блъсна, залепвайки я до стената. Една ръка я стисна за гърлото, а друга насочи в лицето ѝ пистолет, чието черно дуло зейна точно между очите ѝ.

Поддавайки се на глупав рефлекс, Тамара опита да блъсне оръжието встрани, като в същото време впие нокти в лицето на мъжа срещу нея. Хватката на гърлото ѝ отслабна и тя вдигна крак, стенойки от напрежение, за да го ритне с коляно в слабините.

Изстрелът прозвуча оглушително в тесния коридор.

Тя усети тъп удар, като от бейзболна бухалка. След това дойде пронизващата болка.

* * *

Под тягостното впечатление от разговора с Доди Спенсър Хънт остана в Лавровата стая доста по-дълго от минутката, която тя му бе препоръчала в името на хорското мнение. Седнал в богато украсения стол, разглеждаше фотографиите, разказващи за историята на човешкия прогрес през трудности и несгоди. Издигащи се паметници и мостове. Град, възраждащ се от пепелта. Образи на благородни дами събирани над сто години, виращи се безметежно в един свят на култура, възвишеност и красота, създаден с тяхна помощ.

Хрумна му, че образованата, елегантна, безукорно облечена и физически пленителна Доди Спенсър най-вероятно също един ден щеше да бъде увековечена тук, като стожер на добродетелта. От мисълта му се догади, защото предвид на всички обстоятелства, тази жена не бе нищо повече от една курва — красива, безсърдечна, напълно лишена от морал и движена единствено от алчността и личния си интерес.

Но после си припомни, че всъщност седи в сграда на Ноб Хил — квартал, застроен в края на XIX век от железопътните магнати, домогнали се до своето богатство и привидна почтеност по пътя на грабежи, измами и насилие.

Какво друго можеше да очаква? За някои хора както тогава, така и сега всичко се свеждаше единствено до парите. Още и още пари, цели купища от тях, които никога не стигаха и пред които чест, красота и морал бледнееха и чезнеха в небитието.

Накрая, с натежало сърце, стана и излезе от клуба. Навън вече се спускаше здрач, а бар „Топ ъф дъ Марк“^[1] блестеше високо над главата му в топлия застинал въздух. Пъхна ръце в джобовете си и се упъти към хотел „Феърмонт“, а после по Калифорния стрийт, покрай Флъд Маншън и катедралата „Грейс“. Джина Роук живееше наблизко, затова районът му бе добре познат.

„Вентичело“, романтичният ресторант, в който бяха вечеряли с Тамара преди седмица, се намиреше само на няколко преки оттук и му мина през ума, че сега би му дошла добре една доза от нейната уравновесена разсъдливост, от нейната доброта. От самата нея.

Заедно щяха да решат как да постъпят по отношение на Ланс Спенсър и Доди.

Тя не отговори нито на служебния, нито на мобилния си телефон, което беше малко странно, но не и нечувано. След като ѝ остави гласово съобщение, позвъни и у дома ѝ. Дядо ѝ го информира, че още не се е прибрала, но веднага щом се появи, ще ѝ предаде, че я е търсил. Понеже бездруго беше издокаран като за сватба, Хънт реши да пресече на отсрещния тротоар, да се отбие в бара на хотел „Хънтингтън“ и да изчака там обаждането ѝ.

* * *

Телефонът изписука от калъфа на колана му. Той го извади, правейки се, че не забелязва неодобрителния поглед на бармана, и прочете съобщението от Тамара:

Къде си? Прибирай се, аз те чакам у вас.

И без това не напредваше особено с бирата си, затова бутна чашата настрана и остави десет долара на тезгяха, като направи знак,

че не иска ресто. После стана и си проправи път през елегантната оживена навалица обратно към улицата, набирайки номера на Тамара.

* * *

— Нещо не ми приличаш на Уайът Хънт — изръмжа ѝ белокосият възрастен мъж. — Какво, по дяволите, да те правя сега?

Една от тайните на успеха му бе спазването на златното правило: Върши си работата и се махай.

Продължиш ли да се мотаеш и секунда повече от необходимото, рискуваш да си навлечеш всякакви неприятности. Съседите да чуят шум. Някой да те забележи. Затова удрай, и то бързо. А след това изчезвай.

Такъв бе планът при екзекуциите на Марджи Карсън, на Джим Бърг, а после и на онези нещастници от миналата седмица, в това число и на глупавия му брат — мекотелото влечуго, започнало да се тресе от паника още при първия признак на тревога. Тревога, която не бе нищо повече от облаче на хоризонта.

Но щом чу гласа му по телефона, Ланс разбра, че той ще поддаде при първия по-сериозен полицейски разпит. Затова взе решението си: Ланс трябваше да бъде отстранен, и то по същия начин, както Джим Бърг преди толкова много години. Никой нямаше да жали за него, нито дори да забележи липсата му. Той отдавна живееше като угрижен, самотен отшелник. Беше дошло време да си върви, още повече че смъртта му така идеално пасваше на целите на Ланс.

Симетрията на привидното самоубийство бе особено привлекателна — тя поднасяше всички отговори на тепсия, особено при липсата на други улики.

А ето че сега това момиче, появило се като гръм от ясно небе, правеше бързото оттегляне невъзможно.

Инак задачата му, както винаги в подобни случаи, бе ясна и проста — да смачка главата на змията, в случая на Уайът Хънт, шефа на Иван Орлов. Той имаше своите подозрения за това откъде Хънт и подчинените му са започнали да разплитат убийството на Марджи Карсън, но щеше да се занимае с тях по-късно. Нима Доди бе толкова

наивна да си мисли, че няма да я държи под око, след като бе станало ясно, че някой рови в събитията отпреди четирийсет години? Явно, да.

Този следобед тя му каза не просто че „отива в клуба“, както обикновено, а че „отива на среща, за която съвсем е забравила“. Как ли не! Нейният живот бе точен като швейцарски часовник. Нима вярваше, че нервите не я издават? Че той е сляп и не може да събере две и две? Че не си е подготвил домашното, не е разузнал всичко за Хънт покрай случая с Орлов — къде живее, как изглежда, какви навици има?

Нима го смяташе за идиот?

Сега съзнаваше, че е сбъркал, като й се бе похвалил за Марджи Карсън. Трябваше просто да преглътне загубите и да я пусне да си върви. Но тази нейна проклета хубост! Най-страшната сила на земята. Човек искаше да я вижда, да я докосва, да я притежава. Е, сега поне го бе правил с няколко години повече. След като всичко приключеше, щеше да си намери друга.

Но междувременно тук, в преустроения склад на Хънт, куршумът бе пробил крака на това момиче, може би засягайки костта, може би не. Имайки предвид какво трябваше да й се случи по-късно, нямаше особено значение. Все пак, той бе спрял кръвенето с една хавлия. Засега нямаше смисъл да умира от кръвозагуба, в случай че му потрябваше жива.

Беше я вкарал в спалнята, с чифт чорапи, натъпкани в устата, и с ръце и крака овързани с въжето за пране, което бе открил в кухненския шкаф.

Как бе най-добре да постъпи?

Ако просто я убиеше и си тръгнеше, спазвайки досегашното си правило, това щеше да предизвика ново разследване, далеч по-сериозно от всички, на които бе убягнал досега. Можеше да инсценира грабеж или сексуално нападение, но ако Хънт вече бе споделил подозренията си с полицията, търсенето пак щеше да отведе до него.

Самото убийство на детектива също носеше този риск, но не толкова голям, колкото ако останеше жив. Докато Хънт продължаваше да диша, особено ако това момиче умреше в дома му, Ланс щеше постоянно да бъде на неговата мушка, в отбранителна позиция.

Знаеше, че може да си купи алиби за тази вечер, както бе сторил за вторник и сряда, но с това не биваше да се прекалява, а и човек ставаше уязвим пред онзи, от когото го купува. Да, както се развиваха

нещата, спокойно можеше да се превърне в заподозрян. В *единствения* заподозрян. Цялата тъкан на живота му беше на косъм да се разплете, да се разпадне окончателно.

Той изруга гласно.

Дори не си даде сметка, че го е сторил, но момичето върху леглото простена в отговор.

Ланс насочи пистолета към нея и каза:

— Млъкни или ще те гръмна в лицето!

* * *

Проклетият телефон в чантата ѝ иззвъня отново, за трети път през последните четирийсет и пет минути, което отново го наведе на мисълта просто да я застреля и да се маха. Винаги можеше да се върне по-късно и да се погрижи и за Хънт, ако се налагаше. Естествено, полицаите щяха да разследват смъртта ѝ, но вече неведнъж бе доказвал, че е по-умен от тях — като например по време на двете дела срещу Кевин Карсън. Тогава дори не се сетиха да го потърсят, така добре бе прикрил следите си.

Никой не можеше да каже, че не умее да се измъква от трудни ситуации, но нямаше смисъл и сам да си ги навлича.

Всъщност тревожеше го не толкова официалното разследване, колкото Хънт. Имаше чувството, че ако убие момичето, той никога няма да го остави на мира. Ченгетата бяха друго. Дай им седмица-две и липса на веществени доказателства — в което вече се бе специализирал, — и те отправяха поглед към следващото убийство. А такава винаги имаше, като по-новите бяха по-актуални и се решаваха по-лесно.

С частния детектив нещата стояха иначе.

Неочакваната поява на момичето несъмнено поставяше проблем. Но на този етап най-доброто решение щеше да бъде, ако Хънт просто се прибереше у дома. Два бързи изстрела в упор и Ланс щеше да изчезне яко дим, оставяйки полицията да си блъска главата над местопрестъплението. Той щеше да има алиби. Щеше да се е отървал от оръжието и дрехите още същата вечер. А дейността на жертвата му несъмнено предполагаше солиден елемент на личен риск. Постепенно

страстите щяха да се охладят и в архивите да се впише поредното неразкрито убийство.

Ланс и този път щеше да се измъкне сух от водата.

Но му трябваше Хънт.

Бе готов да чака и цяла нощ, но колкото по-дълго стоеше, за толкова повече време щеше да му трябва оправдание. Най-добре бе час по-скоро да приключва и да се маха оттук.

Ако имаше някакъв начин...

Той седеше срещу леглото, върху което бе просната завързаната Тамара, и размишляваше, опрял пистолета върху коляното си. Внезапно стана, направи две-три крачки и вдигна чантата ѝ от пода. Тя се вторачи в него с разширени зеници, може би от страх или пък от желание да му навреди, ако се приближеше достатъчно.

— Хич не си го и помисляй — каза Ланс, като насочи дулото към главата ѝ.

После се върна на стола и като разрови съдържанието на чантата, измъкна отвътре телефона ѝ. Без да я изпуска от поглед, натисна бутона на гласовата поща и прослуша трите оставени съобщения. Първите две бяха от Хънт, който просто се опитваше да се свърже с нея, а третото — от някой си Мики. Той ѝ казваше, че Хънт я е търсил и че трябва да му се обади.

Или поне да му пусне есемес.

Виж, това беше идея. Да му пише от телефона на Тамара.

Той остана за няколко секунди неподвижен, държейки апарата в скута си. После пръстите му заиграха по клавиатурата.

* * *

Неочаквано дисплеят в дланта му светна и върху него се появи името на Хънт, съпроводено от пронизителния звън на класически телефон. За момент Ланс замръзна на мястото си.

Още едно дрънчащо иззвъняване.

По дяволите, мина му през ума. Ставаше прекалено сложно. Най-добре бе да се омита, преди да е твърде късно.

Но успее ли да примами Хънт тук, всичко се нареждаше чудесно. Дори ако в същия този миг той влезеше през вратата откъм

Бранън стрийт, Ланс щеше да го повали с един куршум, а след него да очисти и момичето. И да изчезне.

Дррррънн!

Щом връзката превключи на гласова поща, той остави за малко пистолета, за да довърши по-бързо съобщението. Клопката все още можеше и да сработи.

Не мога да говоря сега. Заета съм. Идвай си вкъщи.

* * *

Не мога да говоря сега. Заета съм. Идвай си вкъщи.

Хънт се взря учудено в екрана. Какво толкова правеше, че да не вдига? Готвеше ли? Или пък беше с пълна уста?

Но веднага се смъмри сам. Та тя бе отишла нарочно, за да го изненада, да му приготви нещо специално. Това щеше да бъде първата им вечеря сами, в домашна обстановка. „Вентичело“ можеше да изчака за друг път. Щеше да е глупак, ако не оценеше по достойнство спонтанния жест на една жена, желаеща да му угоди, да го зарадва.

Отпусни му малко края, Уайът!

Не биваше да забравя, че той бе онзи, който изживя тежки дни напоследък, който се огъна под бремето на разкритията си. Терзанията бяха само негови, докато Тамара, съдейки по всичко, цъфтеше, сгрявана от любовта им. Затова най-разумно бе да не пропуска тези моменти, а напротив, сам да се изпълни от техния дух.

Натисна бутона за отговор, но внезапно друга мисъл го накара да се върне към последните две съобщения.

Къде си? Прибирай се, аз те чакам у вас.

Не мога да говоря сега. Заета съм. Идвай си вкъщи.

Тонът им бе необичайно сух. Липсваше и обичайното „С обич, Т.“, както и усмихнатото личице, което тя често добавяше, особено ако в съобщението имаше нотка на извинение, както в „Не мога да говоря сега“.

Хънт бързо прехвърли в ума си разговора с Доди Спенсър. Той не обичаше да се замисля върху опасните аспекти на своята работа, нито се имаше за параноик. И все пак онова, което ѝ бе казал, си оставаше безспорен факт: Иван Орлов никога не бе представлявал най-големият проблем на Ланс. Той бе само служител. А сега, след неговата смърт, Уайът оставаше единствената и основна заплаха.

Полицията приемаше безусловно версията за вината на Лайънел, тъй че той бе единственият човек, стоящ между Ланс и свободата му. Разбира се, ако Ланс бе убеден, че той също вярва в нея, щеше да се чувства в безопасност. Но ако бе проследил действията на жена си, сам или чрез подставено лице? Ако бе научил за тайната им среща в клуба? Един добър бакшиш за икономата Тейлър например би свършил чудесна работа. Тогава Хънт наистина се намираще на опасна територия.

Каква бе вероятността да е така? Сравнително малка.

Но дали бе изключено? Не.

А дори минималният шанс бе достатъчно обезпокоителен.

Той стоеше на тротоара на Калифорния стрийт, точно пред входа на хотел „Хънтингтън“. Внезапно кръвта забуча в ушите му, а стомахът му се сви при мисълта, че макар съобщенията да идваха от номера на Тамара, това не означаваше непременно, че ги е писала тя.

Стиснал телефона в ръка, Уайът се облегна на един уличен стълб, мъчейки се да овладее бързо настъпващата паника. Може би отново се нуждаеше от хапчетата на доктор Гутиерес? Но не ги носеше у себе си, бе решил, че повече няма да му трябват.

Дали вместо да ѝ пише, не трябваше да ѝ звънне пак? Или да ѝ пусне есемес с молба спешно да му се обади, или...

Спокойно, каза си. Спокойно. Не бързай.

Време, трябваше му време. Сега то бе по-ценно от всичко. Време, за да претегли възможностите, да планира, да вземе решение.

Ще бъда там след час.

Той се поколеба, после добави:

Обичам те, Уайът.

И изпрати съобщението.

* * *

Преди да предприеме каквито и да е стъпки, трябваше първо да се убеди, че не страда от параноични заблуди. Една-две проверки нямаше да му донесат пълна увереност, но не бяха излишни. Набра домашния си телефон и чу как след четири позвънявания се включва секретарят. Собственият му глас уведоми обаждачите се, че в момента не е на разположение, но ако оставят съобщение, ще се свърже с тях при първа възможност.

Ако Тамара действително беше в кухнята, при нормални обстоятелства можеше да предпочете и да не вдига, но не и ако се обаждаше самият той. Особено ако съобщението беше явно фалшиво.

— Ей, здрасти, Уайът — каза в слушалката. — Марио се обажда. Аз съм в квартал Марина, работя по случая на Тъкър и исках да те питам какво да правя по-нататък. Тъй че, ако ме чуваш... — След правдоподобна пауза изпусна театрална въздишка и добави: — Е, добре, ще те потърся на мобилния.

И затвори.

Ако Тамара беше в къщата, както твърдяха есемесите ѝ, нямаше как да не реагира на подобно обаждане.

Малката вероятност неумолимо нарастваше, клонейки към ужасяваща сигурност.

* * *

Часовникът вече тиктакаше и нямаше време за губене. Уайът трябваше максимално бързо да събере достатъчно информация, въз

основа на която да вземе правилните решения. Почти машинално плъзна пръст по указателя на телефона и избра един номер. Всяко нещо по реда си: първо трябваше да определи къде не е Ланс.

Доди вдигна на второто позвъняване.

— Уайът, защо ме търсиш тук? — попита с напрегнат, приглушен глас. — Не бива да се обаждаш у дома.

— Чакай, не затваряй. Имам само няколко кратки въпроса. Ланс вкъщи ли си е?

— Не. Още не се е върнал от работа.

— Сигурна ли си, че е на работа?

— Не, не ми се отчита кога си тръгва от офиса.

— Чувала ли си го през последните час-два?

— Не. Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Знаеш ли изобщо къде е?

— Не.

— Той има ли мобилен телефон?

— Разбира се.

В този момент му хрумна идея. Първоначалният му план бе да помоли Доди да се обади на мъжа си и да опита да установи местоположението му. Но имаше и много по-елегантно решение.

— Ще ми дадеш ли номера му?

— Не мисля. За какво ти е?

— За да разбере къде се намира.

— И как ще ти помогне номерът му за това?

— Ще ми помогне, повярвай. Виж, изключително спешно е. — Той понижи глас. — Това може да ти даде всичко, което целиш. Нещата, за които говорихме днес. Да сложи край на играта. Моля те, Доди.

Последва кратка пауза.

— Добре — каза най-сетне тя и му продиктува телефона.

---

[1] Известен бар, разположен на покрива на хотел „Марк Хопкинс“, в най-високата част на Централен Сан Франциско. — Б.пр.

↑

След не дотам приятелската им раздяла на обяд Хънт не бе съвсем сигурен, че Джул изобщо ще вдигне телефона, щом види името му. Затова, когато все пак чу гласа му отсреща, моментално свали картите на масата. Не го интересуваше как ще изглежда в неговите очи, независимо дали беше прав в предположенията си, или не. Вече нямаше какво да губи.

— Ти беше прав и се извинявам — започна. — Щом съм тръгнал да искам помощта ти, съм длъжен да споделям с теб всичко, което открива. Не знам какво ми стана. Държах се като магаре, съжалявам.

— Добре, от кого са съобщенията?

— От Доди Спенсър, жената на Ланс. Той е убиецът.

— Имаш предвид на майка ти?

— А също и на Орлов, таксиджията и Лайънел Спенсър.

— И защо си толкова сигурен?

— Защото в момента е в дома ми и държи Тамара в плен.

Той почти чу как Джул подскочи на мястото си.

— Какво?

Хънт му изложи в резюме събитията, като все пак се стараяше да не пропуска нищо важно. Двайсет и пет ценни минути вече бяха изгубени след разговора с Доди, докато Кали Лусенте успее да засече телефона на Ланс. Досега бе успяла да улови сигнала му от две клетки южно от Бранън стрийт и й трябваше трета, за да посочи местоположението с абсолютна точност. Но дори и така бе ясно, че се намира в радиус от двеста метра от дома на Уайът, което му даваше достатъчна степен на сигурност.

— ... ето защо те търся и колкото и да ми е неприятно да го кажа, това вече е работа на полицията. Трябва да извикаш подкрепление и да обградите мястото. Имам предвид, незабавно.

— Просто ей така?

— Колкото се може по-скоро, Дев. Не се шегувам. Той е вътре с нея, без капка съмнение. И чака да се появи, за да ме убие щом отворя

вратата.

— Казваш „без съмнение“. Напълно ли си сигурен? Това е адски сериозно, Уайът. Няма място за грешки.

— Разбирам, и съм сигурен. Гарантирам.

* * *

Ланс Спенсър погледна часовника си. Бяха изминали почти четирийсет минути откакто Хънт бе изпратил своето съобщение, че ще се прибере след час.

Момичето бе спряло да хленчи и да се дърпа и сега лежеше кротко настрана. Той я бе овързал по начина, научен още във Виетнам — обърна я по корем и омота стегнато ръцете ѝ зад гърба, а после изви глезените ѝ нагоре и прокара въжетото, завързвайки и тях. Можеше да е спокоен, че няма да помръдне, нито да издаде звук.

Придърпа един стол в антрето, откъдето се виждаше добре както гаражната врата, така и тази откъм кухнята, и седна, наострил слух да чуе превъртането на ключа в ключалката.

Напусна поста си само два пъти — веднъж, за да отиде до тоалетната, след което забърса внимателно клозетната чиния и пода около нея, и веднъж, за да провери дали задният вход е заключен точно по начина, по който го бе заварил на идване. Хънт почти със сигурност щеше да влезе, вкарвайки мини купъра откъм Бранън стрийт, но имаше и малка вероятност да остави колата другаде и да се прибере откъм кухнята. Предвид факта, че мястото представляваше бивш склад, разположен в доста съмнителен район на града, му се стори странно, че не е оборудвано с алармена система, но понякога човек просто изваждаше късмет.

Всеки път, когато се връщаше на мястото си, проверяваше момичето. То продължаваше да лежи както го бе оставил, обърнато с гръб към него, а възлите държаха добре.

Чудесна компания, няма що, мина му през ума.

Може бе трябваше да се отърве от нея още преди идването на Хънт, да си спести време и разпавии. Но мисълта за силата на звука от предния изстрел го накара да се замисли за начина на екзекуцията.

Не беше ли по-добре просто да вземе един нож от кухнята и да ѝ пререже гърлото? Тихо, ефективно и една грижа по-малко.

Тъкмо стана от стола и се упъти нататък, когато домашният телефон зазвъня отново. Той спря и се заслуша. Няколко секунди нямаше да го забавят, а можеше да е нещо важно — например Хънт да е променил намеренията или графика си.

Четири сигнала, после се включи телефонният секретар.

Ланс направи още една стъпка по правия коридор, водещ към кухнята.

Чу се записът, приканващ да се остави съобщение, а след него прозвуча глас:

— Ланс Спенсър. Вдигнете телефона. Говори инспектор Джул от полицията на Сан Франциско. Сградата е обградена. Има само два изхода и всеки от тях е покрит от снайперисти. Искам да излезете незабавно, с вдигнати във въздуха ръце.

* * *

— Целуни ме отзад — произнесе Ланс в слушалката. — Имам при себе си заложник и искам кола.

— Виж, това няма как да стане — каза Девин. — Знаеш, че не можеш да се измъкнеш оттук. Пусни момичето и след това ще се разберем как да приключим случая, без никой да пострада.

— Аз ще ти кажа какъв е начинът никой да не пострада. Или ми докарай кола, или ще ѝ пръсна мозъка. Още сега.

— Това не е решение, Ланс. Какво ще постигнеш, ако я убиеш?

— Удовлетворение, ако не друго. Но въпросът не е там, а ето къде: кой ще е по-прецакан, ако я убия, аз или ти? Мисля, че и двамата знаем отговора. Особено след като убийството ѝ толкова лесно може да се избегне. Ти ми даваш кола, аз отивам на летището и се качвам на самолет. Оставям момичето на пистата и излитам. По-лесна сделка от това здраве му кажи.

— Ланс. Просто не мога да го направя.

— Така ли? Ами тогава се консултирай с някой, който може, преди да си взел глупаво решение. Примерно с шефа си или пък с кмета. А защо не и с Уайът Хънт. Знаеш ли кой е той?

— Да, знам. Намираш се в неговата къща.

— Правилно. И да ти кажа ли какво ѝ е специалното на къщата? Че е една шибана крепост. Виждаш ли колко високо са прозорците? Няма как да надникнете вътре и да разберете къде се намирам. Покрили сте всички входове? Добре, и аз съм ги покрил. И ако само някой опита да влезе, момичето е мъртво. Хвърлите ли сълзотворен газ, момичето е мъртво. Ясен ли съм? И не ме карайте да чакам твърде дълго. Впрочем споменах ли, че вече се наложи веднъж да я гръмна? Има дупка в крака, през която губи доста кръв. Затова по-добре се размърдайте. Там ли си още?

— Да, тук съм.

— Добре, инспекторе. Чу ме добре и изпълнявай точно нарежданията ми, иначе ще има трупове.

* * *

Екипът на специалните части пристигна около час след първото обаждане до Джул. Те образуваха кордон, блокирайки Бранън стрийт между двете съседни пресечки, а също и алеята зад жилището на Хънт. Четири полицейски коли и брониран фургон бяха паркирани откъм улицата, една кола и двама снайперисти блокираха задния вход, а още една кола завършваше обсадата, затваряйки изхода на алеята край товарната рампа на съседния склад. Гърбът на сградата, обикновено мъждиво осветен от самотната улична лампа, сега бе озарен от яркия блясък на разположените наоколо прожектори. Три подвижни телевизионни станции изчакваха с екипите си малко по-далеч, по посока на Съдебната палата.

Командният пост бе разположен на Бранън стрийт, зад бронирания фургон, и включваше Глицки, Джул и Сара Русо, както и служители от специалните части. Макар далеч да не спадаше към тях, Уайът Хънт стоеше в непосредствена близост. Като цяло го игнорираха, но търпяха присъствието му. Все пак той бе човекът, подал сигнала, освен това ставаше дума за неговото жилище и неговата приятелка. Донякъде спомагаше и фактът, че се бе оказал прав, твърдейки, че извършителят на трите убийства от миналата седмица не е Лайънел, а Ланс.

Сега градският специалист по преговори в заложнически ситуации Сирил Джарвик — бивш психолог от морската пехота, с тихи, дружелюбни обноски — звънесе отново в къщата, с инструкции да предаде на похитителя, че исканията му се изпълняват и самолетът вече се подготвя за полет.

Ланс вдигна още на първото позвъняване, изслуша го и после изръмжа:

— Добре, глупаци такива, но да знаете, че ви гледам по телевизията и искам, когато тръгнем да излизаме, всички тези полицейски коли да ги няма. Както от улицата, така и от задната алея. Ясно?

— Напълно, няма проблем — отвърна Джарвик. — Но преди да процедираме нататък, Ланс, нека ти напомня, че още не е късно да си промениш решението. По всяко време. Ако искаш всичко да приключи мирно и тихо, просто ни кажи и ние ще се погрижим.

— Никакъв шанс. А и кой, по дяволите, си ти? Къде е онзи другият, с когото приказвах, Джул?

Джарвик даде знак с ръка на Девин да се приближи.

— Тук до мен е, в случай че искаш да го чуеш. Да му дам ли слушалката?

— Изобщо не ме е грижа с кого говоря. Искам само да се върши работа.

— Такива са и нашите намерения. Но ние също имаме едно искане към теб.

— Не ме занимавайте с глупости. Вече ви казах какво трябва да направите.

— Да, знаем това. Но преди да ти дадем кола, трябва да говорим с момичето, за да се уверим, че е добре.

— Няма да стане — отсеке Ланс. — Всъщност възникна нов проблем. Докато вие си почесвахте задниците, тя взе ту да припада, ту пак да се свестява. Сега вече не е в състояние да ме откара до никъде и ще ми е нужен шофьор. И още преди да сте си отворили устата, ще ви кажа, че не искам да е ченге. Това автоматично означава, че не приемам непознати. Ето каква е сделката. Ще разменя момичето за кола, плюс Уайът Хънт, за да я кара.

Джарвик замълча за момент.

— Знаеш, че не можем да направим това — да разменим един граждански срещу друг. Каква е разликата, ако изпратим полицаи? Пак ще имаш заложник. И пак ще получиш самолет.

— Чухте предложението ми — каза Спенсър. — И ви съветвам час по скоро да го приемете, защото като гледам, май не й остава много.

Психологът погледна Джул. Джул погледна Хънт, който на свой ред кимна с глава и рече умолително:

— Съгласен съм, само побързайте.

Джарвик въздъхна, после произнесе в слушалката:

— Добре, имаш сделка.

Минаха няколко секунди, преди Ланс да се обади отново.

— Нека дойде пред входа откъм алеята. Без бронезилетка, а ръцете му да са с белезници зад гърба. Ключът да е в джоба на ризата или на друго удобно място, откъдето да го взема.

— Искаш ключа от белезниците?

— Естествено — обясни нетърпеливо Ланс. — Как иначе ще шофира с ръце отзад? Щом се качим в колата, ще го закопчея за волана. И още нещо. Ще пусна момичето едва след като той влезе при мен.

— Не — каза Джарвик. — Ще ги разменим пред вратата.

Ланс обмисли предложението, после каза:

— Трябват ми няколко минути, за да я вдигна на крака. Обадете ми се, когато Хънт е готов.

* * *

Патрулните коли се оттеглиха, а фургонът се премести така, че командният екип да има видимост към задния вход. Планът, за който се споразумяха Ланс и Джарвик, бе Хънт да застане на сред алеята и да чака, докато Тамара напусне къщата и полицията я отведе на безопасно разстояние. После той щеше да влезе на нейно място. Междувременно фургонът щеше да доближи и да паркира непосредствено пред входа, пречейки на някой евентуален снайперист от околните покриви да хване похитителя на мерника си. После шофьорът щеше да го остави, а Ланс и заложникът му да се качат през страничната врата и да я

заклучат след себе си. След като Хънт бъдеше прикован с белезници към кормилото, фургонът щеше да потегли към летището.

По пътя щяха да поддържат връзка по мобилния телефон на Ланс. Когато стигнеха до пистата, там не трябваше да има никаква полиция. Фургонът щеше да спре пред стълбичката на малкия реактивен самолет — отново в непосредствена близост — и двамата мъже да се качат на борда. Едва след като се увереше, че пистата е чиста, а самолетът зареден, изправен и готов за полет, Ланс щеше да освободи заложника.

Макар, естествено, всички да знаеха, че той се кани да постъпи с него по съвсем различен начин.

* * *

Хънт се размина с полицая, носещ Тамара на ръце по алеята. Тя беше почти в безсъзнание, но когато произнесе името ѝ, все пак успя да отвори очи и да му отправи безсилна, уплашена усмивка.

Сега, с китки, пристегнати зад гърба от белезниците на Джул и с навити нагоре ръкави на ризата, той измина познатия асфалтов участък зад дома си и стигна до ниското стъпало пред входа към кухнята, където спря. Внезапно вратата се отвори и той се оказа лице в лице с мъж приблизително на неговия ръст, облечен в черни джинси, маратонки и черна тениска, обгръщаща силно и стегнато тяло. От хладното, каменно лице го гледаха чифт безжизнени очи.

Дори прехвърлил шейсетте, Ланс Спенсър се поддържаше в отлична форма.

Пистолетът в ръката му бе насочен право в гърдите на Хънт.

— Влизай. Затвори вратата.

Уайът прекрачи прага и бутна вратата с крак.

— Жени, а? — рече Спенсър. — Само главоболия създават.

Уайът се облегна на стената и впери поглед в него.

— Защо уби Марджи Карсън?

— Теб пък какво те е грижа?

— Тя беше моя майка.

Спенсър си позволи сянка на усмивка, сякаш внезапно го бе осенило прозрение.

— А, да. Трябваше да се сетя по първото ти име. Значи оттук Доди е направила връзката, нали?

— Защо я уби?

— Не е ли все едно? — Той сви рамене пред тривиалността на въпроса. — Защото така ми наредиха. Шефът виждаше в нея заплаха.

— Джим Джоунс?

— Всъщност той, да.

— В една двайсетгодишна жена с бебе на ръце?

Ново свиване на рамене.

— Заплахата си е заплаха. Възрастта няма нищо общо. Щом Джоунс искаше да изчезне, значи трябваше да изчезне.

— Ами Джим Бърг?

— Кой, ченгето? Това да не е някаква викторина? Хайде да видим дали ще отгатнеш.

— Открил е нещо.

— Още не, но стигна до Лайънел, тъй че беше само въпрос на време. На брат ми веднага му се разтрепериха мартинките. Трябваше да се погрижа за него още тогава, той винаги е бил слабото звено.

Спенсър махна с дулото на пистолета и каза:

— Направи крачка напред. Казах им да пратят ключа от белезниците. Къде е?

Хънт кимна към предния джоб на ризата си.

— Ето как ще действаме. Щом се качим във фургона, ти ще седнеш на шофьорското място, а аз ще те закопчая за кормилото. Мръднеш ли и на сантиметър, ще ти пусна куршум в мозъка. А сега се обърни. — Той освободи едната му ръка, извади ключа и отстъпи встрани. — Не опитвай никакви номера, докато са ти свободни ръцете. Седни на пода и ги сложи зад гърба си. Краката напред, а раменете опрени на стената.

Телефонът извънмя отново и Спенсър го вдигна.

— Слушам. — А после добави: — Браво, така ви искам. Да, ще остана на линия, само докарайте фургона и ми кажете, когато дойде отпред. — Обърна се към Хънт и изкомандва: — Ставай. С лице към мен. Когато ти кажа, отваряш вратата.

Уайът се извъртя настрани, за да може да се изправи на крака. Отвън се чуваше шум като от тежка кола, приближаваща на заден ход по алеята. Намери пипнешком бравата и постави ръце върху нея.

Ланс, естествено, не го изпускаше от поглед, но по-голямата част от вниманието му бе съсредоточена върху слушалката, опряна до лявото му ухо. Държеше пистолета пред себе си, но насочен към пода, някъде по средата на трите метра, които ги делиха.

Минаха десет секунди. Двайсет.

— Добре — каза най-сетне Спенсър, затвори телефона и му кимна с глава. — Започваме. Отвори вратата и чакай. Ще излезем заедно.

Хънт натисна бравата. Вратата се отваряше навътре и той я придърпа полека към себе си, приближавайки с една крачка към похитителя, като същевременно подаде другата си ръка колкото може по-далеч навън.

Две секунди по-късно от вътрешността на къщата проехтя силен трясък, от който стените потрепераха. Някой се опитваше да разбие междинната врата, водеща към баскетболното игрище.

За не повече от миг шумът отвлече вниманието на Спенсър. Той хвърли мимолетен поглед по посока на неочаквания тътен, но за Хънт, който го наблюдаваше и чакаше този момент, това бе достатъчно.

Той изнесе и двете си ръце иззад гърба и се хвърли напред. С един скок достигна Ланс и се стовари върху него с цялата си тежест, пращайки го към стената.

Разнесе се изстрел.

Обгърнал тялото на противника си, опита да го повали настрани, но официалните му обувки се изпързалиха по кухненските плочки, осуetyвайки усилието. Тогава замахна с лакът и удари с все сила ръката, държаща пистолета.

Той изтрака по пода зад него.

Откъм коридора прозвуча нов оглушителен трясък. Същевременно Спенсър успя да го отблъсне и да го накара да загуби равновесие. Повали го на земята и начаса се метна през него, борейки се с нокти и зъби да достигне пистолета.

Хънт заби коляно в гърдите му, плонжира отчаяно и успя да го докопа първи за дръжката. Ланс замахна с юмрук, но той се претърколи встрани, избягна удара и след като си възвърна равновесието, установи, че все още държи оръжието.

Успял по някакъв начин да се изправи на крака, другият отново понечи да се хвърли отгоре му.

Ръката на Уайът, стиснала пистолета, се вдигна и той дръпна спусъка.

Изстрелът отгласна Спенсър обратно към стената и той се облегна, вперил невярващ поглед в него.

Хънт не губи повече време.

— Това е за майка ми — каза и като се опря на коляно, внимателно се прицели с две ръце и стреля още два пъти. *Бум! Бум!* Куршумите се забиха един след друг в средата на гръдния кош.

Секунда по-късно полицаите от специалните части, най-сетне успели да разбият вратата с помощта на тарана, нахлуха в помещението.

— Стой! Хвърли оръжието!

Хънт хвърли пистолета на пода, където той се изпързала по плочките и спря, удряйки се в шкафа на мивката. С излизащ на хриптящи пресекулки дъх, вдигна ръце и ги постави зад главата си.

Видя как Спенсър бавно се свлича по стената, а върху черния фон на фланелката му избива голямо червено петно. Пред погледа му гърдите на Ланс се повдигнаха, после спаднаха.

Повдигнаха се отново и пак спаднаха.

А след това вече не помръднаха.

* * *

— Ами ако...?

Хънт допря пръст до устните на Тамара. Тя лежеше на носилка в линейката, увита в одеяла, а към лявата ѝ ръка бе прикрепена система с обезболяващи. Кракът ѝ бе бинтован над коляното, там, откъдето бе преминал куршумът, без да засегне бедрената кост или някой от големите кръвоносни съдове. Сега се бе повдигнала върху възглавниците и държеше дланта на Хънт в своите.

Уайът, който сам все още се съвземаше от шока и прилива на адреналин, се дивеше на съпротивителните ѝ сили. Само допреди час тя се бе намирала в плен, ранена, завързана с въжета и държана под дулото на пистолет. А сега, когато опасността бе отминала и отново бяха заедно, си бе позволила само петминутен пристъп на плач, след

което, макар все още бледа и замаяна, бе започнала да го разпитва как е станало всичко.

— Вече няма „ако“ — каза нежно Хънт. — Страшното мина.

— Знам, но все пак...

— Виж, първото и най-важно нещо беше да те измъкнем оттам. А след като разбрах, че иска ключ от белезниците, ми стана ясно, че рано или късно ще ги сваля. Прецених, че тогава ще е моментът да действам.

— Добре, но откъде знаеше, че изобщо ще имаш шанс да му се нахвърлиш?

— Не знаех. Трябваше да импровизирам. И трябва да признаеш, че не се справих толкова зле. — Той махна кичур коса от лицето й. — Ключовият елемент беше телефонът в кухнята. Това, че ние му се обаждахме, ни даваше известен контрол. Докато говореше по него, не можеше да наблюдава вратата към Бранън стрийт, нали? Това е невъзможно. Затова, докато Джарвик го държеше на линия, момчетата от специалните части влязоха оттам с помощта на ключа, който аз им бях дал, а след това разбиха междинната врата към жилищната част.

— А ако бяха го направили, преди да си готов?

— Това нямаше да е никак добре — съгласи се той — затова им казах да чакат, докато не им дам сигнал.

— Имали сте уговорен сигнал?

— Сигналът е задължителен, Там. Това е основно правило.

— И какъв по-точно?

— При отварянето на задния вход трябваше да подам едната си ръка навън — все едно дали тази с белезниците, или другата. Така полицаят, наблюдаващ вратата с бинокъл от отсрещния покрив, щеше да разбере, че ръцете ми са свободни, и да им предаде по радиостанцията да удрят с всичка сила с тарана, за да ми дадат шанс да скоча отгоре му.

— Но я си представи, че... — започна отново тя.

— Виж, Там — спря я Хънт. — Този човек вече беше убил поне петима души, свързани с майка ми. В никакъв случай нямаше да ме остави да си тръгна жив от летището. Планът трябваше да сработи.

— Ами ако...

— Ей, стига вече. Спокойно. — Той се наведе и положи целувка върху бузата й. — Всичко свърши. Успяхме.

През последните няколко седмици, докато Лин Шепард работеше върху своята история, между нея и Сюзън Пейдж се бе породило нещо като лична привързаност. Сега двете жени седяха заедно в трапезарията на дома за възрастни и обядваха, а вярната Беси, свита на кълбо, кротуваше в краката им. След като довършиха салатите си и обсъдиха последните клюки Лин се срещаше с нов мъж, а Уайът Хънт бе поканил баба си за Деня на благодарността, като плащаше самолетния билет и престоя ѝ в хотел „Сейнт Франсис“ — Сюзън най-сетне попита за материала, който Лин пишеше.

— Вече почти съм го приключила. Ще го публикуват в седем части, започвайки от идната неделя, така че поне ще получи широка гласност.

— Това е добре.

— Да. Но от друга страна...

— Какво?

Лин се засуети със салфетката си, побутвайки храната в чинията. Накрая вдигна очи с леко смуглена усмивка.

— Ако ти кажа, това може да срине репутацията ми като безпощаден разследващ журналист.

— Но аз и бездруго не те възприемам така. За мен ти си новата ми най-добра приятелка.

— Благодаря ти. И аз започвам да мисля за теб по същия начин. Истината е, че съм малко уплашена.

— От кое?

— Тъкмо там е въпросът. Всички опасения изглеждат мъгляви и неоправдани, понеже самата история — как Уайът издирва твоята дъщеря и баща си — има чудесен завършек. Знаем какво е направил онзи тип Ланс Спенсър, а също до голяма степен и как. Той вече е мъртъв, тъй че не би следвало да има по-нататъшни проблеми.

— А има ли?

Лин отново се поколеба, преди да отговори.

— Всъщност става дума за пари.

— Май винаги става дума за тях — кимна Сюзън.

— Но особено в този случай.

— Нима? Дори след толкова години?

— Знаеш ли за какви суми говорим, скъпа? Отначало, когато започнах да се ровя в архивите, смятах, че общото състояние на Храма на народите е възлизало на два-три милиона, да речем най-много пет.

— Но се е оказало по-голямо?

Лин може и да беше уплашена, но със сигурност се гордееше с резултатите от проучването си.

— Различните оценки надхвърлят петдесет милиона — при това долари от хиляда деветстотин седемдесет и осма, не забравяй. От тях е установена съдбата на не повече от трийсет и пет. Тъй че братята Спенсър положително не са били единствените, които са превозвали бали с пари и са заделяли по някое и друго куфарче за собствени нужди.

— Искаш да кажеш, че и двамата братя са замесени?

— О, да. Както Лайънел, така и Ланс са служили като пилоти на Джоунс и обкръжението му. Те просто не са се застоявали в Джоунстаун за постоянно, нито са били там през последните дни, затова не фигурират дори в списъците на оцелелите. На практика, са останали невидими.

— За какво са му били на Джоунс частни самолети и пилоти?

— За да превозва хора и пари, разбира се.

— Но докъде?

Лин сложи ръката си върху тази на Сюзан.

— Тъкмо това ме порази най-много. Парите са се наливали в банки в Сан Франциско, разбира се, но също и в Лос Анджелис, Швейцария, Франция, Бахамите, Венецуела и още пет-шест други държави. Кюрасао, Гренада, Гвиана. А, да не забравяме и Ватикана, откъдето са основали близо дузина компании фантоми в Панама, за да прехвърлят средствата на Храма. И това са само официално установените суми. Организирали са една огромна перачница за пари, обхващаща цялото земно кълбо, което прави трагедията още по-голяма. Редовият жител на Джоунстаун е вярвал, че всичко се прави в името на спасението на душата му, докато всъщност това е била последната грижа.

— Толкова е тъжно — каза Сюзън.

— Не само тъжно — допълни Лин, — но и страшно. Защото там навън все още се намират тонове пари, както и хората, които са ги откраднали. Те не искат цялата история да се раздухва наново. А моите редактори вече ме питат дали не мога да проследя още някоя следа, да видя докъде ще ме отведе. Дали в жаравата няма още тлеещи въглени. А те, както разбрахме от случая със Спенсър, могат да бъдат доста горещи.

— Не можеш ли просто да им откажеш?

— И какъв репортер ще бъда тогава?

— Най-малкото жив.

Лин се усмихна.

— От твоите уста звучи толкова мелодраматично. Най-вероятно просто ме тресе предпечатно вълнение.

— Но все пак ще внимаваш, нали?

— Имам ли друг избор? Става дума за хората, намерили смъртта си в Джоунстаун. От всички нас зависи да не ги забравяме, а от мен зависи да запълня, доколкото мога, пролуките в историята. Тук няма давност, поне не и в морален смисъл. И не се притеснявай, ще си пазя гърба.

* * *

Елинон Бърг не искаше голяма церемония, затова групата, която се събра във вътрешния салон на ресторант „Фиор д’Италия“ в седмицата преди Деня на благодарността, бе относително малка. Освен Елинон, трите ѝ деца с половинките си и нейните внуци тя включваше още началника на градската полиция Ви Лапиър, завеждащия отдел „Убийства“ Ейб Глицки (и двамата в пълна парадна униформа), Девин Джул, Уайът Хънт, както и полицейския прессекретар Дона Джилиани.

След приключването на обяда и поднасянето на кафето Лапиър се изправи начело на масата, а Девин Джул почука няколко пъти по чашата си, призовавайки присъстващите към внимание.

— Днес сме се събрали — започна Лапиър, след като се възцари тишина, — за да поправим, поне донякъде, една несправедливост, датираща отпреди трийсет и шест години. Тогава Джеймс Бърг,

наскоро повишен в инспектор на градската полиция, решава по собствена инициатива да проведе разследване на убийството на млада жена на име Марджи Карсън. Нейният съпруг, Кевин, вече на два пъти е съден за него и на два пъти журито отказва да го признае за виновен. Но Джим Бърг има лични впечатления от обвиняемия и също вярва в невинността му. Не след дълго кръгът на заподозрените се стеснява върху двама братя — Лайънел и Ланс Спенсър, познати на жертвата, които са нещо като самозвани войници в сектата Храм на народите на Джим Джоунс, пренесла се в Сан Франциско две години по-рано. Малко след като разпитва Лайънел Спенсър обаче, инспектор Бърг умира от явно, макар и необяснимо самоубийство. Около смъртта му се провежда разследване, което за съжаление не открива уликите, потвърждаващи, че той всъщност е загинал при изпълнение на служебния си дълг, разследвайки неприключено дело за убийство. Поради това той не е получил и публичното признание, полагащо се на останалите му колеги, паднали при сходни обстоятелства, чиито имена са изсечени в гранит на Мемориалната стена в Съдебната палата. Днес, госпожо Бърг, градската управа ми възложи честта да ви поднеса тази възпоменателна грамота, подписана от кмета, която засвидетелства, че съпругът ви, инспектор Джеймс А. Бърг, е загинал храбро на своя пост, и постановява името му да бъде добавено върху почетната Мемориална стена.

Когато Елиноор Бърг се изправи с просълзени очи, за да благодари за признанието, Джул се обърна към Хънт и извъртя очи към тавана.

— Не ставай циничен — просъска му Хънт. — Виж я само. Цял живот е чакала този момент.

* * *

— Здравей, Уайът. Лин Шепърд се обажда. Сещаш се, от Индианаполис.

— А, значи не онази другата, която познавам в Албакърки?

Тя се изкиска в слушалката.

— Слушай, имаш ли минутка? Да не ти прекъсвам работата?

Часът беше 5:30 и Хънт още се намираше в офиса си.

— Винаги се радвам да те чуя, Лин. Как вървят нещата? Сюзън добре ли е?

— Да, чудесно. Всъщност онзи ден се видяхме. Похвали ми се, че си я поканил за Деня на благодарността. Много мило от твоя страна.

— Направих го от чист егоизъм. Влюбен съм в тази жена.

— Мисля, че чувствата ви са взаимни.

— Знам. Направо да се чуди човек. И тъй, какво мога да направя за теб?

Тя помълча секунда, преди да отговори.

— Споменах нещо пред нея, но после ми хрумна, че всъщност ти си човекът, с когото би следвало да говоря.

— За кое?

Лин въздъхна тежко.

— За онази история около Джоунстаун. За парите.

— Какво за тях?

— Това, че голяма част още не са открити. Много милиони в днешни пари. И сега, след като попаднахме на такава златна жила със Спенсър, моите редактори искат да продължа да се ровя. Смятат, че може би съм засегнала едва върха на айсберга.

Хънт прецени думите й.

— Нищо чудно и да са прави. Попаднала ли си досега на нещо конкретно?

— Само на онова, което ти ми подаде преди няколко седмици, но виж докъде доведе то.

— Доведе до смъртта на лошия, Лин.

— Правилно. Или поне на един от лошите.

— Какво искаш да кажеш?

— Че материалът за Спенсър може да разбуди гнездото на осите — имам предвид забравения въпрос за изчезналите пари. А аз ще продължавам да пиша по него, затова ми мина през ума, че не е зле да бъдеш нащрек. Ако наоколо се мотаят още спенсърровци, вероятно няма да са от най-милите хора.

— И ти все пак ще продължиш да ги търсиш?

— Това ми е работата, Уайът. Но ще излъжа, ако ти кажа, че не изпитвам леко притеснение. Може би ти също трябва да го изпитваш.

— Но аз не търся никого.

— Аз и ти го знаем, но те — които и да са — може да са на друго мнение. Или пък изобщо да не ги интересува.

Хънт се поколеба отново.

— Не можеш ли да спреш да ровиш?

Тя се изсмя горчиво.

— Все едно да ме попиташ дали мога да спра да дишам. Но ще те държа в течение, в случай че попадна на нещо по-сериозно. Просто исках да те предупредя междувременно да си отваряш очите.

— Винаги го правя.

— Малко повече от обичайното.

— Добре. Обещавам.

— А може би *наистина* трябва просто да спра.

— Кое, да дишаш?

Тя отново се засмя.

— Сигурно ставам параноична. Но се чувствах длъжна да ти се обадя.

— Радвам се, че го направи. И не мисля, че си параноична. Все някой е откъснал тези пари и надали иска да се разделя с тях. Ще се вслушам в съвета ти и ще проявявам повече бдителност.

В гласа ѝ прозвуча осезаемо облекчение.

— Поне за известно време.

— Добре, за известно време. Или завинаги. Което дойде по-напред.

* * *

Облечен в памучната си пижама, Хънт седеше в ергономичното кресло пред компютрите, осветяван само от мъждивото сияние на скрийнсейвърите им, подпрял брадичката си с юмрук. Отвън рядко преминаваше по някоя кола, а климатикът в жилищната част се включваше и изключваше. По тези звуци, приемани почти на подсъзнателно ниво, той разбираше, че времето минава, но трудно можеше да определи откога се намира тук — от един час, или може би от три?

Знаеше, че когато подскочи, събуждайки се, часът бе 1:15. После се въртя в леглото до Тамара почти до 2:00, преди да се откаже и да

дойде тук. След като вкара няколко коша, просто седна наред игрището, а после се изтегна и в цял ръст върху дюшемето.

Минаха незнаен брой минути. Отвън избръмчаваха случайни коли, извиваше по някоя сирена. Накрая стана, решен да пробва отново да заспи, но когато стигна пред вратата на спалнята, така и не се реши да натисне бравата. Вместо това угаси всички светлини и се добра до импровизирания офис, където се отпусна в креслото и се помъчи да изпадне в състояние на покой, пречистване и мир.

Не се получаваше.

Тамара почука тихо на междинната врата, откряна и прошепна полугласно, сякаш се боеше да не го събуди.

— Уайът?

— Тук съм.

Тя отвори докрай и започна да се придвижва трмаво напред — щяха да минат още няколко седмици, преди да спре да накуцва.

— Чакай, чакай — изправи се от стола той. — Ако някой ще обикаля из къщата, това трябва да съм аз.

— Мога да ходя.

— Разбира се, че можеш. Разликата е там, че аз го правя, без да ме боли. — Вече стигнал до нея, той я прихвана през кръста. — Не биваше да ставаш да ме търсиш. Хайде, да се връщаме обратно.

— Само ако ти искаш.

— Защо да не искам?

— Щом си станал, може би предпочиташ да си тук.

— Вместо къде?

— Вместо в леглото си. — Тя помълча и добави: — В нашето легло.

Хънт въздъхна.

— Твърде дълго се въртях и се страхувах да не те събудя.

— Знам. Но сигурен ли си, че само това е причината?

— Естествено. Каква друга да е?

— Например че нещата се развиха твърде бързо и ни тласнаха един към друг, без още да сме напълно готови?

— Напротив, ние...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Не, изслушай ме. Ето, аз прекарвам кажи-речи цялото си време тук или в офиса, куцам и на двете места като някакъв инвалид, а

ти се въртиш около мен като болногледачка, което може би далеч не е първоначалната ти идея. Лягаш си с мен, а после през нощ се измъкваш и отиваш да седиш сам в тъмното. Казваш, че е защото не искаш да ме будиш, но аз смятам, че не е само това. Ти на какво мнение си?

Хънт се забави доста, преди да отвърне с прегракнал глас:

— Наричаш себе си инвалид. А я си представи, че аз съм онзи, който е недъгав и не желае да го виждат такъв?

— Уайът — промълви тя. — Помниш ли пристъпа в Мексико?

Той тръсна глава в нещо като съдържана съпротива.

— Не ми напомняй за него. Беше моментно състояние, за няколко дни. Проблемът е зад гърба ни, Там. Ланс е мъртъв, всичко остана в миналото. Не знам защо не мога просто да го забравя и да продължа с живота си. А междувременно рискувам да изгубя... Имам предвид, че ако съм все така и занапред, не бих те винил, ако не искаш да останеш. Дори и аз не желая да ме гледаш такъв. Мъча се да не съсипя всичко помежду ни, а през вечер изпадам в това... не знам как да го нарека. То направо ме унищожава. Да не говорим, че отблъсква теб.

— Ей! Чуй ме. Не съм тръгнала да си ходя и нищо не ме отблъсква. Освен може би фактът, че не споделяш с мен какво действително те мъчи.

— Какво ли? И аз самият не знам, нито мога да дам гаранция колко дълго ще трае. То просто се надига в мен, не ми дава да спя, предизвиква тези проклетни главоболия... — Хънт поклати глава от умора и безсилие. — Не искам да подлагам никого на това изпитание.

Тя го прегърна и опря чело в гърдите му.

— Уайът. Замислял ли си се откаго си така? От две седмици? Месец? На фона на целия си останал живот. Не можеш да очакваш да се възстановиш като с вълшебна пръчица и в това няма нищо лошо. Нима не разбираш, че тези терзания са вероятно пътят към изцелението. Почисти всичко старо, стигни дъното, за да продължиш после към следващия етап, какъвто и да е той. А единственото, което искам аз, е да ми позволиш също да бъда част от него. Част от теб. Смяташ ли, че ще е по силите ти?

— Мразя това, което се случва.

— Знам, че е така. Но не е нужно да го понасяш сам. Аз съм тук. И искам да бъда тук.

— Боя се, че ще...

Тамара отново сложи длан върху устните му.

— Спри дотук. Добре, боиш се. В това няма нищо лошо. Няма да се стресна и да побягна, ако те видя уплашен. Ще остана, докато сам не ме изриташ навън. — Тя го целуна. — Чуваш ли?

Хънт я притисна плътно към себе си, дишайки тежко.

— Ела, да се връщаме в леглото — каза тя.

* * *

Доди не бе очаквала, че Ланс ще бъде убит.

Каза си, че идеята ѝ нито за миг не е била такава. Планът се състоеше само в това законът да стигне до него и да го отстрани от пътя ѝ, оставяйки я свободна и финансово необезпечена. Когато узна новината за смъртта му, изпита неочаквано чувство на покруса и празнота.

Не ѝ беше трудно да играе ролята на опечалена вдовица — в много отношения дори нямаше нужда да се преструва.

Внезапната гибел на някой, с когото си живял, бе травмираща, дори ако не си изпитвал към него нищо подобно на любов. Все пак през последната седмица бяха правили секс. През последните три години Ланс се бе отнасял към нея с относително уважение, спазвайки правилата. Нейната част от сделката бе да бъде на разположение, когато я пожелае. А той не бе непривлекателен, нито неумел в леглото. Всъщност по-скоро обратното. Тя също имаше своите нужди в тази насока и той до голяма степен ги задоволяваше.

Но вече бяха минали три седмици на траур. Доди бе издържала безкрайните медийни интервюта, после погребението, обедите с близки и приятели, срещите с адвокати, счетоводители и с персонала на „Екзекюджет“, който сега минаваше на нейно подчинение.

За това ѝ бяха нужни немалко усилия.

Уайът Хънт, следваше да му се признае, удържа думата си и не спомена нищо за съдействието, което му бе оказала, давайки му номера на съпруга си. Тя все още не можеше да разбере как това му бе

помогнало да установи местонахождението му, но очевидно беше възможно.

Всъщност вече нямаше значение!

Днес, в петъка преди Деня на благодарността, тя позвъни в компанията още щом се събуди и поръча малкия реактивен „Гълфстрийм“ за десет часа. Същия следобед вече се бе нанесла в президентския апартамент на „Риц Карлтън“ в Капалуа^[1] — двеста и петдесет квадратни метра площ, със зашеметяваща гледка към океана. Ако някой я попиташе защо ѝ е толкова пространство, вероятно щеше да отговори, че е заради Джейми, който пристигаше в сряда за празника.^[2] Но от друга страна, какво пречеше да си го позволи? Парите си бяха нейни.

Всичките пари.

Тя отвори бутилката шампанско от барчето и поръча на румсървиса дузина стриди, плато със суши и опашка от омар. Наслади се на храната и отиде да вземе вана.

Когато излезе от банята, навън вече се свечеряваше. Въздухът бе пропит с аромати и полъхваше приятен бриз, затова не се подсуши с хавлията. Вместо това си наля във високата чаша остатъка от шампанското и излезе гола на терасата.

Отправи поглед над зелената растителност към океана отвъд, после остави чашата върху перилата и разпери широко ръце, сякаш да прегърне целия свят. Очите ѝ искряха от алчност и наслада.

* * *

Въпросът къде да се празнува Денят на благодарността възникваше ежегодно в голямата фамилия на Хънт. Освен родителите Боб и Шарлийн кланът се състоеше още от четирите им деца, всяко със своята половинка, тъй че опциите изглеждаха почти безкрайни. Досега Уайът винаги бе гостувал в нечия друга къща, но сега, с новопридобития си поглед върху значимостта на домашното огнище, изведнъж почувства, че е крайно време и той да встъпи в ролята на домакин.

Повика професионална почистваща фирма, поправи и боядиса междинната врата и нае три големи овални маси, които подреди

покрай баскетболното игрище. Освен седемнайсетте членове на завареното си семейство бе поканил още баба си от Индианаполис, плюс Тамара, Мики (с приятелката му Анджеела) и дядо им, Джим Пар.

Мики, естествено, веднага влезе в ролята на мениджър и главен готвач на събитието, наслаждавайки се на всяка минута от подготовката по посрещането на двайсет и тримата гости. Помощници в кухнята му бяха Анджеела и още накуцващата Тамара. Седемте малки братовчеди, на възраст от четири месеца до осем години, се чувстваха като попаднали в рая при вида на баскетболното игрище и всички интересни предмети, които чичо им Уайът им позволяваше да пипат на воля.

Той пусна на великолепната си музикална уредба селекция от класически хитове и атмосферата се изпълни с галещите слуха звуци на Тони Бенет, Франк Синатра, Били Холидей, Стив Тайръл, Мел Торме, Стив Лоурънс и Ейди Горме.

Хънт прескачаше до кухнята, когато го повикаха, а през останалото време развличаше разнородната компания — вкарваше по някой кош, свиреше на китара, предоставяше сухи уроци по сърф и истински обиколки с мотоциклет покрай стените на помещението. Последните не се посрещаха с овации от родителите, но той беше най-големият брат, а и при това не превишаваше петнайсет километра в час, тъй че те бяха, общо взето, безпомощни.

Четиримата доайени — Боб, Шарлийн, Джим и Сюзан — седяха на една маса с коктейли в ръце, наслаждаваха се на заобикалящата ги бъркотия и си бърбеха така, сякаш се познаваха от сто години. В един момент, хвърляйки поглед нататък, Хънт бе сигурен, че видя стария козел Джим Пар да държи ръката на баба му, която изглеждаше подмладена с двайсет години от деня на запознанството им в Индианаполис.

Когато отиде да провери напредъка на готварския фронт, Мики му посочи една дупка в стената, точно над кухненската врата.

— Това как се озова там?

— Познай. Реших да си го оставя за сувенир. Не всеки има дупка от куршум в кухнята.

— Странно наистина — вметна Анджеела. — Като помисля колко хора си мечтаят за такава.

Хънт ѝ се усмихна и пак се обърна към Мики.

— Колко време остава до обяда?

— Към четирийсет и пет минути.

— Мога ли да открадна сестра ти за малко? Тамара?

Двамата си проправиха път през водовъртежа от деца и родители и най-сетне се измъкнаха през входа откъм Бранън стрийт.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не мога да ти кажа още. Изненада.

Държейки я за ръка, той я поведе покрай ъгъла на сградата, а после по алеята, водеща обратно към кухненската веранда.

— Я виж, какво има на стълбите? — отрони се от устните ѝ.

— Хм. Прилича на някакви цветя.

Всъщност това бе огромен букет от рози и почти всичко друго, което можеше да се намери в цветарския магазин.

— Но как са се оказали там? Нали бяхме в кухнята през цялото време, защо просто не са почукали, когато са ги донесли?

— Кой знае, може да са там от по-рано, примерно от сутринта — каза той, макар отлично да знаеше, че щом бе извел Тамара, брат ѝ Мики ги бе поставил там съгласно уговорката, изваждайки ги от скривалището им в килера.

Хънт коленичи и вдигна прикрепената картичка.

— Пише, че е за теб. Явно някой обожател. — Той ѝ подаде букета. — Можем просто да го внесем вътре, ако искаш. Ще го сложим на масата за украса.

— Или на трите маси. Достатъчно е голям. — Тя се усмихна, гледайки надолу към него. — Уайът, толкова си мил. Това ли беше изненадата?

— Едната част. Другата ме притеснява малко повече.

— И каква е тя?

Той седна на най-горното стъпало и потупа мястото до себе си.

— Ела тук. Кракът ти сигурно се нуждае от малко почивка.

Тя се поколеба за миг, после остави цветята и се отпусна до него върху цимента.

— Добре, готово. И сега какво?

— Сега трябва да те попитам нещо.

— В стомаха ми вече пърхат пеперудки.

— Не е ли удивително — отвърна Хънт. — Тъкмо това ме интересуваше — коя е основната съставка на супата от пеперудени

крилца.

— Великите умове мислят еднакво — Тя взе ръката му в своята.
— Наистина ли се притесняваш?

— Донякъде.

— От какво?

Той си пое дъх.

— От промяната. От бъдещето. — Той стисна дланта ѝ и продължи: — Знаеш ли, когато разбрах, че си простреляна, първо си помислих, че те е убил. И че просто ей така ще изчезнеш от живота ми завинаги.

— Е, както виждаш, още съм тук.

— И слава богу. Но лесно можеше да стане и иначе. През последните няколко седмици постоянно се връщам към този момент и всеки път идеята да продължа да живея без теб ми се струва все по-невъзможна.

— Аз съм твоя, Уайът. Изцяло. — Тя премести ръце в скута си, все още държейки неговата. — От това ли се тревожиш, скъпи? Не бива. Вече минахме през толкова много заедно. Аз няма да умирам, нито пък ти. И никой не се кани да си тръгва или да се разделя с другия.

Уайът помълча секунда, после бръкна в джоба си и извади малка черна велурена кутийка. Отвори я, за да покаже съдържанието ѝ, и каза:

— Мислех си, че ако желаеш, можем да направим връзката си малко по-формална.

Погледът ѝ се сведе към пръстена, после се вдигна обратно, срещайки неговия. Тя поднесе ръката му към устните си и я целуна.

— Да не би да си се притеснявал, че има какъвто и да било шанс да откажа?

— Е, нямаше как да знам със сигурност.

Сега в собствените ѝ очи заблестяха радостни сълзи.

— Естествено, че няма, глупчо такъв. Никакъв, дори един на милион.

— Добре тогава — въздъхна той. — Давам си сметка, че малко прибързвам, но...

— Уайът, та ние се познаваме от петнайсет години. Колко още трябваше да чакаме?

— Да, знам. Имах предвид, откакто действително сме заедно. Не искам да се чувстваш притисната или нещо подобно...

Тамара избърса една сълза с върховете на пръстите си, а после ги допря до устните му.

— Шшт. Казвам да. Ясно ли ти е? Да. — Тя се притисна плътно до него. — А сега, за да си послужи с безсмъртните думи на Мери Чапин Карпентър^[3], просто млъкни и ме целуни.

---

[1] Курорт в окръг Мауи, Хавайски острови. — Б.пр. ↑

[2] Денят на благодарността се празнува в четвъртия четвъртък на ноември. — Б.пр. ↑

[3] Американска кълтри певица (р. 1958). — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за тази книга се роди в резултат на дискусия с един мой бивш кореспондент по имейла и настоящ приятел, д-р Джак Креъри. Той ми е помагал и преди по въпроси, свързани с травматичните увреждания на мозъка, при романите „Предателство“ и „Безкрайни тайни“. Веднъж, по време на вечеря в Сан Франциско, се заговорихме за осиновяването на Уайът Хънт и той отбеляза, че ще е интересно да се разгледат проблемите, свързани с ангажимента и изоставянето при възрастните в светлината на детските им години, прекарани в домове и приемни семейства. Джак се оказа прав — темата наистина е удивителна и аз му благодаря, защото ме насочи по тази пътека.

Тъй като не съм най-компетентният човек в света в областта на технологиите, когато започнах да съставям сюжета, си дадох сметка, че ще ми е нужен експерт по телекомуникации, и имах щастието да го открия в лицето на Р. Дж. Рейнълдс, дългогодишен служител на AT & T, работещ в поделението на компанията в моя град. В хода на няколко срещи той ми отвори очите за много тривиални истини на нашата обвързана с компютрите съвременна реалност, за които дори не бях подозирал. Показа се, че неприкосновеността на личния ни живот съвсем не е така свещена, както си мислим. Приносът на Р. Дж. за написването на книгата беше неоценим и аз му благодаря.

Благодарности също на Карън Ериксън от Католическата благотворителна организация в Сан Франциско и Дон Мерканини от Звеното по осиновявания към Калифорнийския щатски отдел по социални грижи, за техните познания по промените в правилата за осиновяване в Калифорния през последните десетилетия, както и за това, че и двамата приеха неканените ми обаждания в дух на доброжелателство и кооперативност.

Това, в крайна сметка, е история за частен детектив — още една област, в която нямам опит от първа ръка. Затова в своите проучвания се обърнах към няколко истински професионалисти, за да разбера какво е усещането от работното им ежедневие. Всички те — Лари де

Матис, Марсел Майърс от „Съмбар Инвестигейшънс“ и Рик Фулър, бяха изключително отзивчиви и полезни. Благодаря, момчета, планирам следващия път да ви потърся пак, тъй че отваряйте си очите!

Някои книги се пишат сами, други се мъчат да се съпротивляват. По някаква причина въпреки огромното ми желание и кристално ясният сюжет тази спадаше към втората категория. Двама прекрасни специалисти в писането, Пол Макхю и Макс Бърд, добре запознати с процеса, ми оказваха навременна подкрепа с присъствие и съвети. В същата категория приятели следва да спомена още Спринт и Луис Уорън, Илейн Рендъл и Анди Уотсън, Боб Заро, Дон Матисън, Том Хедке и Вики Лорини.

Д-р Марк Детцър (и разбира се, прекрасната му съпруга и моя сестра, Катрин) бяха безкрайно услужливи, превеждайки ме през патологията на нервните сривове и паническите пристъпи. Що се касае до един друг ключов момент от сюжета, навярно никога нямаше да се сетя да изпратя Уайът Хънт в Мексико, ако не беше подсказката на Карин Нийвс да хвърля едно око на красивото и екзотично тъкаческо селище Теотитлан дел Вале. Това се оказа блестящо предложение.

И при тази, както и при другите ми книги, Ал Джанини остава мой верен сътрудник — безпогрешен камертон, качествен контрол по правните въпроси и тънък изследовател на човешките състояния. Тези романи печелят неизмеримо откъм дълбочина, правдоподобност и комплексност поради участието на Ал. От първите щрихи на сюжета до завършването на ръкописа неговият принос беше, както винаги, неизмерим.

На фронта на домашния си офис аз вече дълги години съм благословен с перфектния колега и административен асистент, Анита Буун. Ден след ден, година след година, Анита координира всички логистични и промоционални усилия, съпровождащи работното ежедневие на автора, като в същото време запазва слънчев оптимизъм и позитивно поведение. Тя наистина е съкровище. Имам късмет също и с моите редактори на свободна практика — изглежда, че без значение колко пъти четете книгата си, винаги пропускате по нещо. Дори професионалистите в издателствата го правят. Тъй че, за да се опази потокът на повествованието чист от печатни грешки, повторения или просто досадни глупости, тримата ми коректори нямат равни на себе си: това са Пеги Ноутс, Карън Хлавачек и Дъг Кели.

За заглавието принос има синът ми Джак, с малко помощ от съпругата ми Лиза.

Няколко души направиха щедри дарения на благотворителни организации, закупувайки правото да кръстят герой от тази книга. Тези хора и съответните организации са: Джим Бърг (Special Olympics); Гари и Деби Денис (Big Brothers and Big Sisters); Каръл Дейвис (CASA of Humboldt); Тим Филипс (Heart Association) и Лин Мейнджър (National Association for Drug Abuse Prevention).

Всички ние все повече живеем в света на социалните мрежи и това важи с особена сила за света на книгоиздаването, чийто пейзаж сякаш всеки ден се мени под краката ни. Навигирането през плитчините на уеб базирания маркетинг, Twitter, Facebook и други не е работа за женчовци. Аз самият навлязох в тази сфера преди няколко години, с експертната помощ на Мада Джеймс за моята уебстраница и на Арин Десантис за Facebook. Сега те вече са предали тези и други задължения на специалистите от Eager Mondays — д-р Анди Джоунс и Брайъни Джилгейтън. Обичам да получавам обратна връзка от своите читатели, затова ви каня да посетите моя сайт (www.johnlescroart.com), да станете фен на Facebook www.facebook.com/johnlescroart или да се присъедините към винаги оживената дискусия на Twitter — www.twitter.com/johnlescroart.

Щастлив съм да имам такъв трудолюбив и талантлив екип в издателство „Дътън“, спомагащ за публикуването на книгите с много вкус и всеотдайност. Брайън Тарт е перфектният издател, а Бен Севиър е редактор, с какъвто всеки писател си мечтае да има късмета да работи. Кристин Бол и Кари Суетоник са неуморни и креативни в своите маркетингови усилия. Останалата част от екипа също е изключителна: Стефани Кели, Сюзан Шуарц, Ракъл Хикс, специалистът по меките корици Кара Уелш, Фил Будник, Рик Паскочело, както и Рич Хаселбергер, гуруто в областта на външните подвързии.

И накрая, но в никакъв случай не на последно място — всъщност в много отношения дори на първо — Барни Карпфингър си остава мой голям приятел, мъдър съветник, неуморен поддръжник и във всяко отношение великолепен литературен агент. Няма да е преувеличено, ако кажа, че до голяма степен дължа кариерата си на неговите усилия и

никога няма да мога да му се отблагодаря достатъчно. Благодаря ти, човече. Ти си най-великият!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.